

SEDMÝ SMYSL

7. díl

Zlodějíček z pátých hradeb

ukázka

© **Ilka Pacovská**

Praha 2010

Vítězství Rasiů

„Je zbytečné sahat po zbrani. Jsi zbaven své funkce a zatčen.“

„Nejsem si vědom žádného provinění. A tebe, pane, neznám,“ držel

velitel péesky ruku na jílci svého meče a mrazení v zádech mu napovídalo, že je něco zatraceně špatně. Už jen fakt, že se muž dostal do jeho místnosti bez ohlášení stráží, signalizoval potíže. Jen si zatím neuměl představit, jak velké budou.

„Pozvedneš-li meč, jsi mrtvý. A tvoji zástupci rovněž,“ pronesl vetřelec tónem, který velitele nenechal na pochybách, že výhružka byla míněna smrtelně vážně. A přestože neznámý nedržel v rukou žádnou zbraň, zněla jeho slova hrozivě.

„Snad bys mi, pane, mohl aspoň naznačit, oč tu běží,“ zvolil velitel striktně zdvořilý tón, ale ruku z meče nesundal.

„Když na tom trváš,“ ušklíbl se muž samolibě a s pohrdavým pohledem vítěze si založil ruce na prsou. Velitel přemýšlel, nemá-li přece jen zaútočit. V této chvíli by nezvaného návštěvníka pravděpodobně dokázal zabít. Jedině snad... Přejel palcem pravé ruky vyhlazený drahokam, zasazený do jílce. Silně ho zabrněla ruka a změnil názor. Muž měl magickou moc. Sám na něj nestačí. Pustil rukojeť meče a čekal.

Nezvaný návštěvník sáhl ke krku a vytáhl zpod šatů přívěsek. Ve veliteli stráží by se v té chvíli krve nedořezal. Poznal šperk svého vládce.

„Král a jeho bojovník zemřeli. Dnešním dnem skončila vláda rodu Deliů a pány města se v této chvíli stávají Rasiové. Už nemáš, komu bys sloužil. Leda bys chtěl sloužit nám.“

Veliteli Horkarundanovi poklesla čelist. Kdyby mu někdo oznámil, že shořela polovina hradeb, nebyl by překvapen víc. Rasiové se pomátli, chtějí vládnout městu... Nemohl si srovnat v hlavě, že by se chtěl někdo se zdravým rozumem dobrovolně ujmout téhle nevděčné role. Ledaže... Rasiové možná netuší, s čím vším se Deliové už po staletí potýkají. Rychle přemýšlel, jak se zachovat, aby z jeho rozhodnutí vzešel aspoň nějaký užitek pro město a pro lidi. Tak jako tak skončí nejspíš v kobkách nebo na popravišti. Vzbouřenci by byli blázni, kdyby věřili, že se velitel péesky obratem ruky přidá na jejich stranu. Ale za pokus nic nedá...

„Přísahal jsem věrnost tomu, kdo město ochraňuje před vetřelci z Motýlí brány. Jestliže tuto povinnost převezmou Rasiové, jsem připraven se svými lidmi bojovat po jejich boku.“

Muž ztratil svůj povýšenecký výraz a v očích se mu objevila ostražitost. Když viděl, že velitel odepnul pás s mečem a dýkou, pustil ho pomalu na zem a odkopl směrem k němu, zamyšleně mnul svými prsty přívěsek na krku. Vzápětí odkopl pás se zbraněmi do kouta za sebou. Při tom nespouštěl zrak z Horkarundana.

„Rozumné rozhodnutí. Až přijde čas, pohovoříme si podrobněji,“ váhavě přikývl a pokynul veliteli směrem ke dveřím, „nyní promluvíš se svými podřízenými, a jestliže se spořádaně a bez odporu odeberou do podzemí, slibuji, že se vám dostane slušného zacházení.“

Vyšli na chodbu a zamířili ke společenské místnosti. Otevřenými dveřmi velitel zahlédl, jak dva z jeho mužů Gabriel a Tun spoutávají bezvládné postavy svých kolegů. Tak proto neslyšel žádný hluk, proto ho nikdo nevaroval. K boji vůbec nedošlo. Horkarundan smutně pohlédl na zrádce z řad svých podřízených a sám pro sebe zavrtěl hlavou. Právě do těchto dvou by nikdy neřekl, že by mohli elitní bojovou jednotku zákeřně vydat do nepřátelských rukou. Pro ně bylo snadné sem vylákat své kamarády, aby je všechny naráz magicky zneškodnili. Podíval se pozorněji. No jasně! Richard a Hubert tu scházeli. Ti by se nenechali magicky zaskočit. Museli je oddělit od ostatních.

„Máme ho taky spoutat?“ zeptal se při pohledu na zajatého velitele Tun.

„Není třeba, RasTune, myslím, že bude rozumný. Ostatně nic jiného mu nezbyvá, nechce-li rychle a nepříjemně umřít ve společnosti svého mužstva. Zajdi ven pro posily a já zatím s Gabrielem doprovodím zajatce do zamřížovaných ubikací,“ nařídil muž s přívěskem a spokojeně se rozhlédl po místnosti.

Potom se otočil na Horkarundana: „Já nyní tvým mužům částečně vrátím vědomí a ty jim přikážeš, aby tě následovali do podzemí. Jestli se v klidu

přesunete, zůstanou naživu. Pokud se ale pokusíš o nějakou záludnost, během vteřiny zemřou. Neposlechneš-li mě, rovněž zemřou. A poté zburcuji dav, aby si vyřídil účty s tebou.“

Aniž čekal na velitelův souhlas či nesouhlas, škrtl o zed' zelenou tyčinkou a hodil ji doprostřed místnosti. Vyhořela během okamžiku a spoutaní muži se začali omámeně zdvihat.

„Seřad'te se a pojd'te za mnou,“ nařídil jim velitel a trpce sledoval, jak beze slova poslechli.

Do podzemních kobek bylo ze strážnice blízko. Neuplynulo ani deset minut a od svobody je oddělila masivní závora vězení. Začal svým podřízeným rozvazovat pouta a musel jim nařídít, aby se posadili. Byli omámení a neschopní samostatné úvahy. Marně hloubal nad situací a váhal, zda udělal dobře, když se vzdal bez boje. Možná svého rozhodnutí bude v budoucnu hořce litovat.

„Haló, kdo je tam?“ ozvalo se z cely šikmo přes chodbičku.

„Téměř kompletní péeska. Kdo se ptá?“ přistoupil blíž k mříži Horkarundan, ale v temnotě chodby, osvětlené jen vzdálenou září lampy u strážného, stejně nic neviděl.

„Tady DelArk, správce města, a je tu se mnou i zraněný DelBufo a kompletní sestava rady města. Ti jsou v pořádku. Dostali nás tak rychle, že jsme neměli šanci se bránit. Jen DelBufo se jim postavil, a než ho zpacifikovali, zabil pět vzbouřenců. Bohužel s ním v předsálí nebyl nikdo další, takže ho nakonec obklíčili a uspali úderem do hlavy. Musela to být pořádná rána, protože se zatím neprobral. Mám obavu, zda vůbec přežije. Kolik zraněných máte vy?“

„Žádné, celou jednotku ovládli pomocí magie. Dva z našich totiž zradili. Navíc netuším, kam se poděli moji bojovní mágové. Zástupce Rasiů mi oznámil, že král a jeho první bojovník DelHas jsou po smrti.“

„V tom případě je po nás! Jak je možné, že měli převrat tak důkladně přichystaný a my přitom vůbec nic netušili? Ani nechci pomyslet, jak s námi naloží.“

Chůva z Quinwalu

Venku už bylo pár dní vedro a Hanka při supervolonu propotila všechno, co měla na sobě. Po návratu domů se bezodkladně vrhla do koupelny, aby ji Svát'a nebo Rafan nepředběhli.

Když se vrátila do společné místnosti jejich stromového domku, Svát'a kývl ke stolu, kde ležely dvě obálky a ručně psaný vzkaz. Natáhla se, aby zjistila, od koho je. Stálo v něm:

Dnes večer slavnostní večeře. Dostavte se v šest.

Na programu malé překvapení pro Hanku.

Zach.

Chvilku v ruce převracela papírek, ale nic dalšího se z něj vyčíst nedalo.

„Copak pro mě zase chystá?“ mumlala tiše a prohrábla si mokré vlasy. „Konec školního roku jsme oslavili před třemi dny, moji atestaci pro použití brány týden před tím, co vlastně chce Zachariáš oslavovat?“

„Splnění závazku k jednorožcům?“ napovídal Svát'a.

„Kdepak,“ zavrtěla rozhodně hlavou, „ještě jsem nebyla u harpyjí. Jejich návštěvu mám naplánovanou na zítřek. Teprve pak bude moje mise kompletní.“

„Nic dalšího mě nenapadá. Budeš se holt muset nechat překvapit,“ nehodlal se zabývat zbytečnými spekulacemi Svát'a.

Hanka obrátila pozornost k obálkám. Jedna z nich už ležela na stole roztržená. Ohlédla se po Rafanovi. Seděl tiše a studoval hustě popsané lejštro. Otočila druhou obálku a našla na ní své jméno. Najednou jí došlo, odkud zpráva dorazila. Nedočkavě roztrhla dopis. Ale už první věta ji totálně otrávil.

Vážená slečno Vronová, je nám líto, ale zatím nemůžeme vyhovět Vaší žádosti o přijetí do výcvikového centra ochránců...

Zakabonila se a rychle očima přelétla zbytek textu.

Doporučujeme Vám, abyste ještě aspoň rok nebo dva věnovala magickému studiu a pak zkusila znovu požádat o přijetí. Budete-li stále ještě mít zájem vykonávat povolání ochránce, znovu posoudíme Vaši způsobilost.

Zmuchlala dopis do kuličky a ohlédla se po Rafanovi. Měl v ruce papíry dva a pečlivě je prohlížel. Přešla za jeho záda, aby mohla nakouknout, co napsali jemu. Kamarád ale papír schoval a s povytaženým obočím se významně podíval na její zmačkaný dopis.

„Copak? Tebe nepřijali?“

Podle jeho tónu pochopila, že on má v ruce kladnou odpověď.

„Neříkej mi,“ v jejím hlase zavibroval naštvaný podtón, „že tebe vzali!“

„O tom nepochybuji. Dokonce spadám do kategorie výcviku s VVPMS.“

„Má to i nějaký srozumitelný název?“ začal se zajímat Svát'a.

„Vyhrazené volno pro magické studium. Čtyřikrát dva týdny ročně se mohu vrátit na santarenskou školu a doplňovat si vzdělání.“

„Bezva,“ zaradoval se mladší kamarád. „Kdy máš nastoupit?“

„Začátkem příštího týdne,“ vzdychl Rafan, „prázdniny už si holt letos neužiju.“

„Tohle není spravedlivé,“ mumlala Hanka roztrpčeně, „přece umím všechno co ty. A mně napsali, ať to zkusím pozdějc. Prý abych ještě studovala! Pche!“

„Možná se jim jenom zdáš moc mladá,“ s ohledem na vztek sálající z Hančiných očí Rafan usoudil, že není pravá chvíle dívku popichovat a raději sáhl po uklidňujícím tónu. „A pak... přece tě neodmítli napořád, za nějaký čas můžeš o přijetí zažádat znovu.“

„Je mi sedmnáct. Už jsem přece taky plnoletá!“

„No jo, ale sotva pár týdnů! Co kdybys změnila názor? Dávají ti víc času na rozmyšlenou.“

Dotčeně se vrátila ke svému křesílku a vzala do ruky ručně psaný vzkaz od Zachariáše. Najednou ji rozčiloval i ten. Překvapení! Jaké překvapení pro ni může chystat? Jestli zamýšlí nějaký vtípek na její adresu, má se na co těšit!

Nedokázala se povznést nad svoji rozmrzelost. Chut' na večeri neměla, ale zvědavost byla silnější než nechut' k jídlu.

K Zachariášovi dorazili na minutu přesně. Nakoukli do jídelny. Od stolu se zdvihl Vron a jakási mladší korpulentní žena. Zářivě se na ně usmála a odhalila svůj zdravě bílý chrup. Hanka zatápala v paměti, zda tu paní odněkud nezná, ale marně. Podívala se tázavě po Vronovi. Jeho napjatý výraz ji ani v nejmenším neuklidnil. Žena ji hltala pohledem a Hanka netušila, jak na ni má zareagovat.

„Dovolte, abych vás vzájemně představil,“ přerušil konečně trapný okamžik Vron, „tohle je Hana Xarová osobně. A nyní se, Hanko, seznam s Evelínou Obilovou, tvou bývalou chůvou.“

„Holčičko moje, jsi to opravdu ty? Jak jsi vyrostla, co jsem tě neviděla,“ vrhla se návštěvnice k Hance a objala ji tak silně, že Hanka v jejím

sádelnatém objetí málem ztrácela dech. Přes rameno ženy se zuřivě zašklebila na Vrona. Tohle musel zaručeně zorganizovat on, protože Zachariáš by jí něco podobného rozhodně neudělal.

Konečně ji návštěvnice pustila. Podržela si ji však za ramena před sebou na délku paží a zářivě se na ni usmívala: „Jsi hrozně podobná své matce. To byla také velká krasavice.“

Hanka se zmohla pouze na křivý úsměv a měla sto chutí odtud utéci.

„Ale úsměv máš spíš po tatínkovi.“

Koutkem oka zahlédla Rafanův pobavený výraz. Když si všiml Hančina pohledu, mrkl na ni jakoby chtěl říct: Užij si to.

„To je neuvěřitelné! Po tolika letech! Jsem moc ráda, že jsi v pořádku a že se máš dobře...“

Žena spustila stavidla mluvení a Hance začal unikat smysl jejích slov. O krok ustoupila, aby se Evelíně vymanila z rukou a vyslala zoufalý pohled k Vronovi. Zaznamenala jeho spiklenecké zamžourání a ulevilo se jí, když uchoopil pohár z trpaslíkovy sváteční sady, dolil ho vyhlášenou Zachariášovou medovinou a podal plnou nádobu upovídáné ženě. Na malý okamžik zmlkla.

„Možná bychom se mohli posadit,“ využil ticha Vron a galantně natočil židli směrem k návštěvnici.

„A já skočím pomoci Zachariášovi s večeří,“ využila Hanka příležitost, aby mohla zmizet pryč a srovnat si myšlenky.

To je tedy den, opakovala si rozzlobeně a zamířila k trpaslíkově kuchyni. Našla ho, jak na malé talířky chystá závitek, bohatě obložený zeleninou.

„Dneska je vedro, tak jsem si říkal, že vynecháme polívku a před jídlem si dáme jen něco lehkého. Co ty na to?“ otočil se na dívku.

„Zachu!“ nevšímala si talířku, který jí trpaslík strčil pod nos. „Co je to proboha za osobu? A za jakým účelem ji Vron přivlekl až sem? Já si na ni fakt nepamatuju a nenapadá mě jediný důvod, proč se s ní mám seznamovat.“

„Víš, děvče,“ odložil Zachariáš talířek zpět na stůl, „celý včerejší večer jsme s Vronem diskutovali o tom, zda je vhodné, abyste se vy dvě setkaly. Na tvou bývalou chůvu narazil čirou náhodou v přístavu. Zná ji ještě z doby, kdy po tobě pátrala Plamova matka. Evelína není tak špatná, jak se na první pohled může zdát. Tenkrát byla příliš mladá a vyděšená. Nyní má pocit, že ti něco dluží.“

„No dobře,“ vzdychla Hanka, „snad jednu společnou večeři přežiju.“

„Je tu ještě něco,“ pokračoval trpaslík, „promluvila o velice zajímavé okolnosti. A to je vlastně hlavní důvod, proč je tu dnes s námi. Usoudili jsme s Vronem, že jsi dospělá a zasloužíš si pravdu. Možná by pro tebe bylo lepší, kdyby se tahle informace k tobě nedostala... Ale jeden nikdy neví. Poslouchej tu ženu pozorně a dobře si rozmysli, jak naložíš s tím, co ti prozradí.“

„O co jde?“

„Popovídej si s Evelínou a zkus vnímat, co říká.“

Trpaslík vrazil Hance do ruky tři velké tupláky a jeden poloviční.

„Mně, Evelíně a Vronovi natoč velké pivo, Rafanovi normální a pro sebe a Svát'u vyber nějaký mošt, nebo cokoliv, na co máš chuť. Je čas nosit na stůl.“

Popadl ták s předkrmem a nechal Hanku s jejími myšlenkami a hlavou plnou otázek. Začala chystat pití, když dorazil Rafan.

„Prý ti mám jít pomoci,“ chopil se natočeného piva. Neochotně ho se zbylými nápoji následovala zpět ke stolu.

Jídlo sice Evelínu lehce brzdilo, alev podstatě veškeré mluvení obstarala sama. Stačilo jen, aby ostatní tu a tam reagovali stručným citoslovcem na znamení, že poslouchají, a byla spokojená.

Krátce po tvarohovém zákusku s jahodami se konečně dostala k vyprávění o svém mládí.

„...byla jsem tenkrát ještě taková hloupá mladá husa. Sloužit tvým rodičům pro mě bylo známkou úspěchu. Nádherná velká domácnost, nevídaný luxus, dvě krásné milé děti. Co mi scházelo? Tenkrát jsem byla na vrcholu blaha. Marně mě rodiče varovali, abych si nezahrávala s kouzelníky a našla si něco lepšího, než dělat chůvu. Vždycky mi říkali: jen počkej, holka, až ti mrňousové trochu odrostou a začnou kouzlit, to si pak užiješ. Raději se poohlédni po něčem vhodnějším hned teď, dokud ti pán může dát dobré reference. Ale já je poslouchala sotva levým uchem a myslela si své. Tohle byla skvělá služba a starat se o budoucnost je pro mladého člověka ztrátou času. Znáte to! Jak má jeden dobré bydlo, ztratí obezřetnost. Ale osud dal rodičům za pravdu. Dostala jsem se do průšvihů, než by se kolovrátek dvakrát otočil. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se dělo něco divného. Jen mě, jako už kolikrát, páni požádali, abych si vzala malou a šla si s ní hrát na vzduch. Chlapec zůstal u nich a mě ani nenapadlo pít se po tom, co mají v úmyslu. Akorát, že tady Hanička byla ten den hodně neklidná. Jindy si vydržela hrát třeba hodinu sama, ale tentokrát ne. Pořád mi utíkala dovnitř a chtěla za mámou. Tak jsem ji odvedla do kuchyně, kde hrozně ráda krámovala, a dokázala se tím zabavit na půl dne. Kuchařka sice moc nadšená nebyla, ale co mohla dělat, že jo? Na chvíli to pomohlo, ale najednou Hanička zdvihla hlavu, a když jsem ji nechtěla pustit ven z kuchyně, rozbřečela se. No a vtom to přišlo!!! Ozval se šílený rachot a kdosi v domě zaječel. Málem se ve mně zastavilo srdce. Sluha na nás křičel, abychom se schovali před drakem. Do kuchyně se nahrnula spousta vyděšených lidí. Cpali se do komory, aby našli nejbezpečnější úkryt. Nevěděla jsem, jak se zachovat. Vzápětí jsem si uvědomila, že bych měla hlavně chránit holčičku. Krve by se ve mně nedořezal, když jsem zjistila, že mi v tom shonu proklouzla a je pryč. Byla ve mně malá dušička. Jestli ji okamžitě nenajdu, vyženou mě ze služby pro neschopnost! Zpocená strachy jsem se vypravila

do chodby a volala na Hanku. Kam mohla jít? Nejspíš za mámou, to bylo jasné. Rozhodla jsem se použít zkratku přes společnou koupelnu, abych byla v předpokojí rodičů dřív než ona. Jaký byl ale můj šok, když jsem předpokoj uviděla pobořený a kousek před sebou jsem spatřila černou dračí tlapu a část křídla. Myslela jsem, že omdlím. Náhle se stěny zachvěly a rozpadl se ozdobný stropní oblouk, jak se drak vecpal do společenského sálu, z něhož se vcházelo do pokojů panstva. Vtom jsem zahlédla Hanku, jak capká mezi popadanými kameny rovnou za drakem. Chytila jsem ji zezadu za vestičku, ale ona se z vestičky vyvlékla a vklouzla do sálu. Sebrala jsem veškerou odvahu a následovala ji. Tam jsem ale uviděla naprostou spoušť. Drak svou tlapou právě odhodil pána a paní směrem ke krbu, zuřivě zařval a vychrlil oheň. Ustrnula jsem v šoku a nedokázala se pohnout. Jen jsem si všimla chlapcova bezvládného tělíčka a velkého vejce, pod kterým ležel. Chtěla jsem se rozběhnout za Haničkou, ale drak se podíval přímo na mě. Což bylo víc, než jsem unesla. Je mi líto, že jsem nebyla statečnější. Prostě jsem utekla. Znenadání se v domě objevili ochránci a všem se neobyčejně ulevilo. Po chvíli draka vyhnali pryč a mně předali holčičku, abych se o ni postarala. Jeden hodný starší muž se mnou hovořil a oznámil mi, že paní domu a její syn jsou mrtví a pán je velice vážně zraněn. Nechal u pana Xara jednoho z ochránců jako dohled a mně nařídil, abych pánovi nosila jídlo. Ptala jsem se, jestli bude drak potrestán za napadení lidí, ale muž odpověděl, že jen chránil své dítě a to ostatní se prý dozvím při procesu. Byla jsem ze všeho zmatená. Nikdo ze služebnictva pořádně nevěděl, co bude dál. Chtěla jsem se zeptat pána, ale ten, co ho hlídal, rozhovor nepřipustil. Navíc Hanička pořád plakala a volala mámu. Jednou když jsem pánovi nesla oběd, ucítila jsem, jak mi při předávání tácu něco vložil do dlaně. Byl to cíp ubrousku a na něm vzkaz. Sežeň mi dalkofilanum (od alchymisty), stálo tam. No dobrá, proč ne, pomyslela jsem si a obstarala mu, co chtěl. Abych malou lahvičku zamaskovala, přinesla jsem k dalšímu obědu pomazánku a vedle na tác jsem naskládala spoustu koření, kterým si ji pán mohl dochutit. Když spatřil lahvičku, jejíž nálepku jsem zakryla cedulkou pálivá esence, usmál se na mě a pohybem rtů poděkoval. Druhý den nám oznámili, že pán zemřel. Hned jsem si domyslela, co se přihodilo. Otrávil se něčím v té lahvičce. Zpanikařila jsem. Mohli by mě označit za jeho vraha. Rychle jsem sebrala své našetřené peníze, jedno náhradní oblečení a utekla ještě před pohřbem

paní a chlapce. Jako v mátochách jsem dorazila do přístavu a zaplatila si jízdenku na jedinou loď, která ten den odplouvala, bez ohledu na to, kam míří. Po dvou týdnech strávených na moři jsem vystoupila na ostrově Haberun. Přístav, kde loď zakotvila, byl součástí velikého města, obehnaného spoustou hradeb. Vládl tu téměř vojenský pořádek. Když jsem na strážnici uvedla, že naposledy jsem působila jako chůva, jeden muž mi hned nabídl stejnou práci v jejich rodině. Myslela jsem si, jaké mě potkalo štěstí, ale to jsem se zatraceně spletla. Měl čtyři fakany a já si k nim nesměla nic dovolit, dokonce ani zvednout hlas, když zlobili. Vydržela jsem u nich s bídou tři měsíce, než jsem si našla zaměstnání v jednom zapadlém penzionu. Majitelem byl nesmělý hodný mužský, který mi nejdřív zařídil přechodný oficiální pobyt na třetích hradbách a po roce si mě vzal. Já totiž umím výborně vařit...“

Svát'a se nahnul k Hance.

„To je na ní vidět. Nevím proč, ale začíná mi být sympatická,“ špitl, aby ho mohla slyšet jen ona.

Svát'a měl vždycky slabost pro dobré jídlo, takže se Hanka musela hodně držet, aby při jeho poznámce zachovala vážný výraz a nevyprskla.

„...postupně jsme rozšířili podnik,“ pokračovala nevzrušeně Evelína, „a nyní máme hospodu vyhlášenou po celém Quinwalu. Akorát musím jednou za čas vyrazit sem, abych obstarala koření a některé suroviny. Rozhodně mi při tom pomohly známosti, které jsem měla v době služby u Xarových. Hrozně jsem si oddechla, když jsem zjistila, že mě nikdo neobviňoval ani nehledal. Občas vypomáhám i rodičům a sourozencům, nakonec jsem z nás všech dopadla úplně nejlíp. Ale to sem teď nepatří.“

Žena sáhla po džbánku a notně si zavdala piva. Blaženě vzdychla a uznale kývla směrem k Zachariášovi. Tomu jen spokojeně jiskřily oči. Už už se nadechoval, že něco řekne, ale nestihl to. Evelína byla rychlejší.

„Takže abych se dostala k tomu, co vás zajímá. Já mám vynikající paměť na lidi. Možná proto jsem v hospodě tak úspěšná. Pamatuji si, kdo je kdo a

pochopitelně i co mu chutná. To mají hosté rádi. Ale k věci! Když jsem tentokrát v přístavu před odjezdem kontrolovala bedny a zavazadla, nechtěně jsem se ve dveřích skladiště srazila s jakýmsi člověkem v plášti a širokém klobouku. „Pardon, madam,“ řekl mi a smekl. V té chvíli by se ve mně krve nedořezal. Přísahám, že přede mnou stál sám pan Xar osobně. „Pane Xare, myslela jsem, že jste mrtvý,“ vydechla jsem užasle. Zarazil se a klobouk si narazil zpět na hlavu. „To musí bejt nějaká mejlka,“ zamračil se na mě, „já vás vůbec neznám.“ Rychle se otočil a odešel. Stála jsem tam jak solnej sloup. Byla jsem si stoprocentně jistá, že je to on. Ten jeho napůl smutný, napůl ironický výraz v očích si prostě nejde splést, i kdyby se změnil bůhvíjak. Zaručeně to byl on. Akorát nechápu, jak by to bylo možné.“

Evelína znovu sáhla po korbeltu a napila se. Hanka na sobě ucítila pohledy ostatních a jen velmi pomalu jí docházelo, o čem byla řeč. Jako by si její mysl nevěděla s nabytou informací rady. Evelína se na ni soucitně podívala.

„Víš, holka, nemůžu ti dát žádej důkaz, ale já osobně jsem na sto procent přesvědčená o tom, že tvůj táta žije a přebejvá v tom samým městě co já. Vypadá to ale, že nechce, aby ho kdokoliv poznal. Ale třeba by v momentě, kdy by se dozvěděl, jaká je z tebe krásná holčina, změnil názor. Trochu jsem přemýšlela o tom, jestli ti mohu být užitečná, ale nic moc jsem nevykoumala. Jediné, co ti mohu nabídnout je, abys jela do Quinwalu se mnou, a tam se ti pokusím najmout schopného pátrače jako doprovod. Ale abych pravdu řekla, o úspěchu pochybuji už předem. Jestli pan Xar nechce být objeven, je nulová šance ho najít.“

Žena se odmlčela a podívala se po Vronovi. Ten jí mlčky poděkoval vlídným přikývnutím.

„Možná jednou najdeš svého skutečného tátu stejně jako my,“ pronesl vážně do ticha Svát'a. Pak střelil krátkým pohledem po Rafanovi, který se zachmuřeně mračil na své židli.

Znovu se všichni zahleděli na dívku a Hanka si uvědomila, že čekají na její reakci. Hleděla nepřítomně na své dva kamarády a snažila se uspořádat

zmatek ve svých myšlenkách. Nyní se ocitla v podobné situaci jako Svát'a, když zjistil, že jeho otec žije. On se s ním tenkrát rozhodně chtěl setkat, protože toužil po rodině. Ani zdaleka ale nebylo všechno tak idylické, jak si představoval. Mít rodinu znamená dělat spoustu kompromisů a ústupků. Právě proto Rafan nikdy nahlas nepřiznal, že je Svát'a jeho nevlastní bratr. Raději žádnou rodinu nechtěl, než aby pozbyl nezávislost. Hanka ho docela chápala. Ona teď měla své místo v úžasné rodině jednorožců, ke které ji pojila láska i úcta. Nepotřebovala nikoho dalšího. A už vůbec ne otce, co tak nezodpovědně před lety ohrozil Plamův život a zavinil smrt jejího bratra a dost možná i matky.

„Sestřičko? Copak se děje?“ ozval se v její mysli důvěrně známý dračí hlas.

Rychle Plamovi vysvětlila, oč jde, a ani si nevšimla, že Vron vyzval gestem přítomné, aby ho následovali ven. Zůstala ve ztichlé jídelně sama se svou nejistotou.

„Myslím, Hanko, že by ses ho měla pokusit najít,“ usoudil drak, když skončila, „nikdy nevíš, kdy budeš potřebovat někoho blízkého.“

Drakův jednoznačný názor ji překvapil. Pak si ale uvědomila, že její dračí přítel nedávno přišel o matku a to ovlivňuje jeho uvažování. Vyslala k němu tolik láskyplných pocitů, kolik dokázala. Byli si stejně blízcí jako sourozenci... Vlastně ne, byli si mnohem bližší... Ta chvilka vzájemného souznění udělala dobře i Hance a umožnila jí získat potřebný nadhled. Najednou si byla jistá tím, že svého otce nepotřebuje. Problém byl ale v tom, že byla zvědavá. Byla velice zvědavá, jak vypadá člověk, po kterém zdědila úsměv.

„Jed' tam a najdi ho,“ podpořil ji Plamův souhlas.

Rychle vyběhla ven, kde všichni seděli v křesílkách na terase a živě se bavili.

„Už jsem se rozhodla,“ prohlásila, když ztichli, „pojedu s vámi,

Evelíno.“

„Tykej mi, holka, vždyť jsem byla tvoje chuva,“ povstala z křesílka žena a Hanka musela podruhé přetrpět její vřelé objetí.

„Zruším výcvik a pojedu s tebou,“ zamračeně pronesl Rafan.

„Nesmysl!“ obořila se na něj. „Příště už by tě možná nepřijali. Copak jsi ztratil zdravý rozum? Nejsem žádná malá holka, co potřebuje dozor. Zvládnu to sama.“

„Bud' v klidu,“ položil Vron konejšivě ruku Rafanovi na rameno, „já ji do Quinwalu doprovodím.“

„Zkusím tátu přemluvit, aby mě taky pustil,“ přidal se Svát'a, ale v jeho hlase se dala vycítit nejistota.

„A do konce prázdnin bych mohla být zpátky,“ usoudila dívka.

Evelína pokývala pochybovačně hlavou: „Pouze v případě, že bys u nás nezůstala déle než jeden týden. Další loď jede za čtyři týdny a dva týdny musíš počítat na cestu.“

„Na cestu tam ano, ale zpátky se vrátím bránou, kdykoliv budu potřebovat.“

„To bohužel na ostrově Haberun nepůjde. Dokonce ani na lodích, které zajišťují dopravu cestujících, není magický přesun povolen.“

„Velice nepraktické pravidlo,“ zarazila se Hanka. „Výjimky pro hosty se nepovolují?“

„Je mi líto. Svévolné otevření brány se v Quinwalu trestá smrtí.“

„Cože?!“

„A sakra! Jsi si jist, Vrone, že Hanku uhlídáš?“ zeptal se pochybovačně

Rafan.

„A proč taková přísnost?“ zajímal se Svát'a.

„Jó, to já nevím,“ pokrčila rameny Evelína, „já sedmý smysl neovládám, takže mě quinwalská nařízení nijak zvlášť neudivují. Co jsem od hostů zaslechla, magie se na ostrově používá běžně, akorát je problém ji doplňovat. Často mě zákazníci pověřují, abych jim vzala do Dubovníku magické předměty a nechala je u zdejších mágů nabít. Takové zakázky mi v pohodě uhradí cestovné. A co se jiných problémů týče, vím už jen to, že se tu a tam hosté rozčilují, když jim někdo krade auru. Člověka, kterého označí jako zloděje aury, musím urychleně vypakovat z lokálu, aby se mi uvnitř nestrhla rvačka nebo něco horšího.“

„A na ulicích je u vás bezpečno?“ znejistěl Vron.

„Samozřejmě. Tedy vlastně, abych to upřesnila, na třetích hradbách, kde bydlím, se člověk ničeho bát nemusí. Stráže tu mají výcvikový areál a zakládají si na tom, že každého lumpa chytí hned poté, co se proviní. I bezpečnost na čtvrtých hradbách víceméně ujde. Ale to víte... Spousta obchodů, obrovské tržiště, davy nakupujících, všechno se úplně uhlídat nedá. Bydlí tu převážně služebnictvo, zaměstnanci přístavu, naverbovaní nováčci a malí živnostníci. Večer se otvírá spousta heren a nočních podniků pochybné pověsti. Nějaký čas jsem tu bydlela. Když si člověk dává pozor a nechodí do rizikových zón, většinou se mu nepříhodí nic horšího, než že ho na tržišti okradou. Pokud si však zloděje všimne, stráže provinilého darebáka zadrží.“

„A co páté hradby?“ využil Vron chvilky, kdy se žena nadechovala k další řeči.

„Tam bych Haničku nepustila ani za zlaté tele. Páté hradby jsou útočištěm obyčejných přístavních dělníků, nezaměstnaných, nemocných, co si nemohou dovolit platit za léčení, zchudlých flákačů, žebráků, přestárлых a nemohoucích. Stráže musí chodit ve skupinách, aby jim někdo ze zálohy neprošpikoval kůži šípem nebo nožem. Je to smrdutá nevzhledná periferie.“

„A co druhé a první hradby?“ vyzvídala na Evelíně Svát'a.

Pobavil ji jeho zájem a hned ochotně pokračovala: „Jó, mladý muži, uprostřed města bydlí elita. Ulice dostatečně široké pro kočáry, nádherné domy se spoustou služebnictva, kasárna péesky, škola pro bohaté, sanatorium, malé luxusní tržiště, lázně, knihovna a klášter. Tam se obyčejný člověk podívá jen v době slavností, pokud získá pozvánku. Co je na prvních hradbách ti ale nepovím, je to nejpřísněji střežená oblast. Jen málo obyčejných lidí navštíví sídlo krále a vládnoucího rodu Deliu. Pouze výjimečně je lidem umožněno navštívit chrám a projít se po horním patře vyhlídky. Jednou jsem na takovou prohlídku vypravila. Vystála jsem strašně dlouhou frontu v příšerném vedru, což mi zkazilo celý zážitek.“

„Zdá se, že máte ve městě neuvěřitelné množství stráží,“ podotkl zamyšleně Vron.

„Máme,“ přikývla žena, „u nás se hrozně dbá na pořádek a stráže chtějí mít přehled o každém, kdo se v Quinwalu motá. Tak mě napadá, že by bylo dobré mít s sebou nějaké doporučující dopisy. Nejlépe od výše postavených seriózních lidí, třeba od šéfa ochránců, od městského soudce či ředitele školy. Znáte někoho takového? Udělal by to pro vás? Hodně by se tím usnadnilo jednání před branami, až budeme strážím vysvětlovat, proč jste se rozhodli navštívit Quinwal.“

„Stačil by doporučující dopis od Bdělého?“ zeptal se napůl ironicky a napůl vážně Vron.

Evelína zalapala po dechu a vykulila oči: „No to by bylo naprosto úžasné! Nejspíš by vás pak pustili i na druhé hradby.“

Vzápětí se ale zamyslela a potřásla hlavou: „Jenže na druhou stranu by vám asi zakázali se courat po přístavu a kolem pátých hradeb. A jestliže chcete najít pana Xara, hledala bych ho právě tam.“

„V pořádku, já už něco zařídím,“ mávl rukou Vron. „Ještě povězte Hance, co si má sbalit, protože loď odplouvá už pozítří odpoledne.“

Evelína povídala dlouho do večera, a kdyby ji Vron nezarazil, asi by byla schopná vydržet celou noc.

Další den měla Hanka nabitý událostmi. Když se večer konečně vrátila do stromového domku, kamarádi se nemohli dočkat jejího vyprávění.

„Jak jsi dopadla u harpyjí?“ vyzvídala Svát’a.

„Připadala jsem si jak na nějakém představení. V sále bylo snad padesát harpyjí a trvalo skoro dvě hodiny, než jsem zodpověděla všechny jejich otázky. Fakt jsem si oddychla, když to skončilo. Kelaina mě pak vyprovodila do přemíst’ovacího sálu a věnovala mi jedno mizerné neužitečné kouzlo.“

„Neužitečné?“ podivil se Svát’a.

„Ále,“ mávla Hanka znechuceně rukou, „myslím, že ho nikdy v životě nepoužiju.“

„Tak už se konečně pochlub a nenapínej nás,“ byl zvědavý i Rafan.

Dívka položila ukazováček na spánek, sevřela prostředníček a palec pravé ruky a vzniklým okénkem se podívala po svých kamarádech.

„Hele, co vlastně na nás zkoušíš?“ zamračil se Svát’a.

„Kontroluji vaši pokrevní přízvěnost,“ ušklíbla se Hanka, „což je kouzlo, které mi Kelaina věnovala.“

„No a?“ povytáhl obočí Rafan.

„Kouzla, nekouzla, pořád jste pro mě bráchové.“

„Hloupé fóry,“ brblal Svát’a a sáhl si pro další sušenku.

„A co jednorožci?“ zeptal se Rafan.

„Slavnostně prohlásili, že jsem plnohodnotným členem stáda.“

„Na to se neptám. Zajímá mě, jak se dívá R'íhan na tvou cestu k ostrovům.“

Hanka se zavrtěla a natáhla se pro sušenku. Odstrčila tulíka, aby z balíčku vylovila poslední kus. Plavík vyčítavě naježil fousky a uraženě se k ní otočil ocáskem. Usmála se a rozlomila sušenku napůl. Tulík dělal dvě vteřiny fóry, ale milostivě si nabízenou pochoutku vzal.

„No jasně,“ komentoval Hančino mlčení starší kamarád, „že se vůbec ptám. Nejspíš není tvým nápadem dvakrát nadšen, co?“

„Hm,“ neochotně přikývla, „musela jsem hodně dlouho vysvětlovat, že nechci jinou rodinu než tu jejich. Otec prohlásil, že kdyby mi mohl cestu zakázat, udělal by to. Prý pro moje dobro.“

„Možná má pravdu.“

„Jo.“

„Ale přesto pojeděš...“

„Jo.“

„Jak jinak! Zvědavá ženská...“ vzdychl Rafan a hodil okem po Svát'ovi.

„Někdy je opravdu lepší nemít rodiče,“ vzdychl i Svát'a, „táta mi nepovolil tě doprovázet. Prý má Quinwal příliš nebezpečnou pověst.“

„Nevím, proč byste si měli dělat starosti, když se mnou jede Vron,“ řekla zlehčujícím tónem, aby nebylo vidět, jak ji mrzí, že ani jeden z nich se k ní nemůže přidat.

Začínala mít z celé akce nepříjemný pocit. R'íhanův nesouhlas s tím, co chce podniknout, jí ležel v žaludku jako balvan. Chápala, čím se jednorožec cítí dotčen. Adoptoval ji a byl tím nejlepším otcem, jakého si mohla přát. Zdálo se mu nelogické, že chce Hanka najednou hledat někoho, kdo má na

svědomí život jejího bratra a po tom maléru s dračím vejcem se ani v nejmenším nezajímal o osud své dcery. Proč ho chceš poznat, ptal se jednorožec a ona mu nedokázala své pohnutky vysvětlit. Trochu ji utěšovalo, že bráška P'ujibo se přidal na její stranu a L'gala její rozhodnutí nekritizovala. Jen podotkla, že lidské emoce bývají dost často zdrojem potíží. Nakonec ji R'íhan tvrdě upozornil, aby se připravila na zklamání a trable. Při loučení smířlivě dodal, že je připraven nést následky jejího rozhodnutí, ale že prosí cesty osudu, aby na ostrově při hledání neuspěli.

„Táta o Haberunu něco ví?“ zeptal se Sváti Rafan.

„Vyptával jsem se ho velice důkladně,“ kývl hlavou mladší kamarád, „ale moc informací z něj nevypadlo. Prý jeden z jeho bývalých spolubojovníků vyprávěl, že vyrostl ve městě za mořem, kde je nouze o magii a kde se čas od času objevují podivné nebezpečné zrůdy. Působil prý v jednotce, kterou posílali s těmi potvory bojovat. Když mu ale jedna z nich zabila před očima bratra, sbalil se a odjel z ostrova pryč. Už nikdy prý neuvažoval o návratu.“

„Evelína o žádných potvorách nemluvila,“ namítla Hanka.

„Taky bych o nich nemluvil, kdybych si pozval návštěvu,“ ušklíbl se Rafan, „ale kousek pravdy v téhle historce být může.“

„Proč myslíš?“

„Copak sis nevšimla, že i Vrona zarazilo množství stráží v jednom městě? Jestliže se v nejbližším okolí vyskytují nebezpeční tvorové, dá se tím vysvětlit, k čemu potřebují tolik hradeb a ozbrojenců.“

„Nechceš si tu cestu ještě rozmyslet?“ zeptal se váhavě Sváťa.

„Vždyť budu na ostrově jenom týden. Pokud během té doby otce nenajdeme, vrátím se.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Plavba k Haberunu

Do přístavu se s Hankou a Vronem přišli rozloučit oba bratři i Zachariáš.

„A dej nám zprávu o všem, co tam zažiješ,“ nabádal kamarádku Svát'a.

„Vůbec ho neposlouchej,“ odstrčil bratra Rafan. „Jestli na místě nebude k dispozici dost magie, bude lepší, když s ní nebudeš plýtvat na hlouposti.“

Najednou se Rafan zarazil, několikrát zamrkal a Svát'a ucítil, jak se mu bratrovy prsty bolestivě zaryly do lokte.

Dívka s Vronem už přecházela společně s Evelínou přes lodní můstek.

„Hanko!“

Otočila se a Vron se o ni málem přerazil.

„Pokud možno nelez na žádné vysoké vyhlídky,“ halekal za ní Rafan. Mávla rukou, aby věděl, že ho slyšela a dalšími kroky přešla na palubu. Vzhledem k množství povykujících lidí na lodi i na hrázi, se spojila s Rafanem v rámci psychické dračí komunikace a zeptala se: „Co máš proti vyhlídkám?“

„Právě jsem měl vizi,“ odpověděl jí v duchu, „někdo se tě snažil přehodit přes zábradlí, zdobené tepaným vzorem květin a motýlů. Buď opatrná.“

„Neboj se, každé zábradlí si dobře prohlédnu,“ odpověděla mu vesele, zatímco loď zdvihala kotvu.

„Šťastnou cestu, sestřičko,“ ozval se v její mysli i Plamův hlas. Už si myslela, že jediný, kdo se neozve, bude R'íhan. Vtom však pocítila i jeho vlídnou psychickou vlnu.

„Bud' rozumná a opatrná,“ starostlivě ji nabádal jednorožec, „nevím, jestli se odtamtud na dálku uslyšíme. Chci tě jen ujistit o tom, že i když děláš hlouposti, pořád tě máme stejně rádi.“

„Já vás také, na tom se vůbec nic nezmění, ať už má cesta dopadne jakkoliv.“

Cítila obrovskou úlevu, že jí R'íhan rozhodnutí pátrat po otci nezazlívá.

Lod' nabrala vítr do plachet a za zpěněnou brázdou lodi se postavičky na břehu rychle zmenšovaly.

Zpočátku Hanka trávila většinu času na lodi s Evelínou a Vronem. Brzo ale zjistila, že je nad její síly v jednom kuse naslouchat hlasu své bývalé chůvy, i když některé vyprávění z doby, kdy ještě jako malá měla bratra a rodiče, bylo docela zajímavé. Stále častěji se potulovala po palubě a s oblibou se opírala o zábradlí na přídi, kde v tichosti pozorovala zvlněnou mořskou hladinu. Při tom si mohla na dálku povídat se svými přáteli a byla ráda, že se nenaplnily obavy, že vzdálenost komunikaci znemožní.

Jednou večer bylo její místo na přídi obsazeno jinými cestujícími, proto se přesunula na zád', kde měl službu hubený zamračený kormidelník s tváří rozbrázděnou vráskami a ošlehanou větrem. Evidentně ho trápil suchý kašel. Po jednom zvlášť úporném záchvatu, houkl na Hanku.

„Hej, děvče.“

Otočila se a on pokračoval: „Neskočila bys mi prosím k lodnímu kuchaři pro něco k pití?“

„Proč ne. A co byste chtěl? Vodu nebo čaj?“

„Pověz mu, aby poslal Fahadovi jeho medicínu.“

Hanka se vydala do lodní kuchyně. Kuchař se zasmál, když uslyšel její vzkaz.

„Přísahám, že ten starej lump kašle jen proto, aby moh‘ beztrestně chlastat,“ šklebil se a podával dívce velký plechový hrnek, kde byl čaj půl na půl s kořalkou. Lod’ brázdila klidné vody, takže při cestě na palubu ani nic nerozbryndala.

„Díky,“ zasípal muž a na jeden záťah vyprázdnil půl hrnku. A že to byl velký hrnek!

Známost s kormidelníkem se ukazovala jako nadmíru zábavná a kupodivu i užitečná. Ač na to nevypadal, stal se pro Hanku důležitějším zdrojem informací než Evelína. Díky němu si vybudovala poměrně jasnou představu, jaké jsou ve městě poměry. Vojenský režim byl podle mužova vyjádření velice svazující a všudypřítomné hlídky se staraly, aby do prostoru druhých a třetích hradeb neproklouzla ani vetřelecká myš. Bez dokladů se v centru města nemohl pohybovat nikdo cizí. Při dobrých známostech a dostatku peněz byla jistá šance vegetovat na čtvrtých hradbách, aniž by člověka vyhmátly stráže. Čtvrté hradby bylo obrovské obchodní prostranství, které nebylo v lidských silách uhlídat. Podle námořníkovra názoru se tu dalo koupit kdeco – zbraně, otroci, chlast, kuřivo, magické předměty, cizokrajné ovoce, prostě všechno potřebné. Záleželo jen na množství peněz nebo drahokamů v kapsách zákazníka.

„A kdybych potřebovala vypátrat nějakého konkrétního člověka, jak to mám zařídit?“ vyptávala se dívka, dokud byl námořník ochoten odpovídat.

„Najmeš si čmuchacího psa.“

„Prosím?“

„No, na druhých hradbách je velký detektivní úřad s oficiálním názvem Palác seriózních informatiků. PSI - rozumíš? Prostě čmuchalové. A tam ti dohodí odborníka podle toho, co hledáš a kolik si můžeš dovolit investovat prostředků. Slyšel jsem, že si psi kromě oficiální gáže nechávají platit ještě bokem. Když jim nenabídneš extra prémii, prý toho pro klienta moc neudělají.“

„Hm. A někdo spolehlivější a levnější by k dispozici nebyl?“

„Jedině si najmout nezaměstnaného tuláka. Tím ale riskuješ, že padneš na lumpa, který tě při nejbližší příležitosti okrade nebo zabije.“

„Fajn výběr... A kdybych hledala sama?“

„V takovém případě tě na čtvrtých nebo na pátých hradbách okradou docela určitě.“

„Jen at' si zkusí okrást čarodějku!“

Kormidelník se rozhlédl kolem sebe a ztišil hlas.

„Podobnou výzvu ani nevyslovuj nahlas.“

„A proč?“

„Protože tě neokradou jen o peníze, ale i o magii.“

„Nemyslím, že by se to někomu podařilo,“ prohlásila Hanka sebevědomě.

Kormidelník přimhouřil oči a zašklebil se. Dívka měla pocit, jako by se loď zhoupala na nějaké větší vlně.

„Páni,“ mlaskl uznale muž a protáhl si prsty na rukou, „jsi úplná studnice magie.“

Hanka zalapala po dechu. Měla pocit, že se slabostí svalí na palubu.

„Na, napij se,“ podal jí námořník svůj plecháč. Dívka si automaticky lokla a rozkašlala se, jak jí palčivá tekutina zaštípala v krku.

„Co jste mi to provedl?“ zasípala vztekle.

„Poskytl jsem ti malou ukázkou toho, co tě čeká, když necháš svou energii

nechráněnou. Ale neboj se, zatím brázdíme dobré vody a do zítřka se ti magie znovu doplní. Úplně jiná situace však nastane, až doplujeme za Dračí zuby. Od té chvíle už se ti žádná ztracená energie neobnoví.“

„Chcete říct, že na ostrově není žádný magický zdroj? Vůbec žádný?“

„Přesně tak. Máš jen, co sis přinesla v sobě nebo v magických předmětech.“

„Jenomže budu-li plýtvat energií na ochranu před zloději magie, dopadnu stejně, jako kdyby mi magii ukradli...“

„Dokážeš-li z kuchaře vymámit ještě jeden hrnek mé medicíny, naučím tě, jak se chráním já. Mám to od bratrance, co slouží u PS. Jde o jednoduchou a magicky skoro zanedbatelnou obranu. Máš zájem?“

„Ok, zkusím vám přinést ještě jedno pití.“

„Hodná holka,“ přikývl námořník a rozkašlal se.

Kuchař se zarputile bránil a vrtěl hlavou. Teprve, když mu dívka slíbila, že přijde příští den do kuchyně pomoci s obědem, zdráhavě jí vydal ještě jednu várku nápoje pro kormidelníka.

„Já věděl, že to dokážeš,“ spokojeně se šklebil muž a pokynul Hance, aby se u něj posadila. Zahákl kormidlo do provazu, napil se a vážně na ni pohlédl.

„A ne že někomu prozradíš, kdo tě učil,“ podotkl tiše. „Umíš ve své mysli vytvarovat krychli?“

Když přikývla, pokračoval: „V duchu si představ, že veškerou svou energii nacpeš do téhle krychle. Akce je spojena s říkankou, aby se člověku rychleji dostalo do krve počítání stěn a hran. Za-ví-rám-ma-gi-i-stě-ny-ji-při-kry-jí-pro-mě-jen-kaž-dý-den. Na prvních šest slabik zpevňuješ kolem aury šest plošek krychle a na dvanáct zbývajících slabik fixuješ všechny

spojovací hrany. Vnější části stěn musí být zrcadlové, aby se od nich odrazil každý pokus narušit tvou auru. Přijď za mnou zítra, až se ti vrátí magie, vyzkoušíme, jak si poradíš.“

Hanka si chtěla večer promluvit s Vronem, ale před Evelínou prostě neměla příležitost. Žena brebentila nepřetržitě celý den, až jednoho brněly uši. Hanka byla zvědavá, jak vypadá její manžel a jak dokáže přežít tenhle nepřetržitý hlasový doprovod. Nakonec se musela s Vronem spojit pomocí mentální dračí komunikace, aby se s ním podělila o nové zážitky. Po dalších pár dnech na palubě už se oba naučili ignorovat Evelínin proud řeči a věnovat se svým myšlenkám. Přesto si oddechli, když chuva mezi cestujícími objevila několik dalších osob, které byly ochotny se bavit, tedy přesněji řečeno, naslouchat.

Hanka se kormidelníkovu říkanku i s kouzlem naučila během dvou dnů. Poprvé omylem zafixovala dvě stejné hrany krychle a jednu vynechala, což znamenalo, že opět přišla o magii. Druhý den už si dala pozor a námořník ji pochválil.

„Je nejvyšší čas, žes to zvládla,“ pokýval hlavou, „zítra proplouváme kolem Dračích zubů a tím překročíme hranici magického území. Každé ráno si opevni auru říkankou. Až ti její rytmus přejde do krve, nepocítíš žádné viditelné ztráty magie. Ve městě se sice krádež magie považuje za hnusný zločin, ale jakmile o energii přijdeš, už ti ji nikdo nenahradí. A krást ji někomu jinému nedoporučuji, mohla bys špatně skončit. Mnozí berou v Quinwalu spravedlnost do vlastních rukou a kvůli tomuhle přečinu se leckde i zabíjí. Tak bacha na to.“

„Díky, nerada bych skončila úplně bez magie.“

„Není zač, fajn se s tebou povídá a příjemně ubíhá cesta. Dnes navečer se ale na lůžku připoutej, v noci s námi budou vlny pěkně házet.“

„Jak to víte?“ rozhlédla se Hanka po modré obloze.

„Proč myslíš, že kapitán toleruje ochlastu u kormidla? Můj magický cit

pro počasí tuhle loď ochraňuje už pět let. Na magickém území dokážu úspěšně vylepšovat její stabilitu.“

„A přesto žijete v Quinwalu, kde není magie?“

„Nemyl se, v mém městě je spousta magie, jenom se nedá doplňovat běžným postupem.“

„Takže dokážete chránit loď i za Dračími zuby?“

„Hele, nemám ani zdaleka takovou magickou sílu jako ty, musím s ní zacházet opatrně. Obvykle si ale poradím i na území bez magie. Pak jsem ovšem celý týden, co strávím ve městě, totálně na nule.“

„A co magický kámen, kam byste si mohl svou energii uložit?“

„Jó, děvče, na to moje gáže nestačí, kouzelné věci jsou příliš drahé.“

Hanka si pomyslela, že ho asi na lodi špatně platí, ale když večer o kormidelníkovi mluvila s Vronem, její přítel se jen zasmál.

„Taková inteligentní holka a pořád jsi naivní. Kdyby svou mzdu v přístavu neprochlastal, mohl by mít kamenů celý náhrdelník. Zrovna dnes jsem o něm mluvil s kapitánem. Prý mu osobně takové kameny koupil už tři. Jenže kormidelník je při nejbližší příležitosti zpeněží, aby měl na chlást. Normálním životem vlastně žije jen během plavby, kdy dostává přiděl kořalky pouze od kuchaře v omezeném množství.“

Hanka nechápavě zavrtěla hlavou: „Potom ovšem nechápu, proč to dělá. Vždyť je docela fajn a vyjadřuje se rozumně.“

„Vypěstoval si závislost na chlastu a není v jeho silách odolat skleničce, když ji uvidí. Jestli přemýšlíš o tom, jak mu podat pomocnou ruku, ani se nesnaž. Závislosti se může zbavit jen on sám.“

Rozhodla se, že si ještě ráno s kormidelníkem na tohle téma promluví.

Bohužel netušila, že bude mít tou dobou úplně jiné starosti. A nejen ona.

Večer se pochopitelně zapomněla na lůžku zajistit úvazem, takže se během spánku, podobně jako Evelína, při jednom obzvlášť velkém výkyvu lodi ocitla na podlaze kajuty.

„Sakra,“ zaklela, „kormidelník měl pravdu, že to bude v noci házet.“

„Snad se, Haničko, nebavíš s tím nechutným ožralou?“ zděsila se její spolubydlící.

„Co na tom? Je to docela zajímavý chlapík,“ odsekla dívka, když se snažila Evelíně pomoci zpět na lůžko.

„Cože?! Takový otrapa! Pro dámu tvého věku a postavení je naprosto nevhodné se s ním stýkat. Taková ostuda! Uvědomuješ si, do jakého světla stavíš mě, osobu ze třetích hradeb? Napadlo tě vůbec, jak si můžeš poškodit vlastní pověst? Ten člověk je naprosto pod tvoji úroveň, je nebetyčná hloupost ztrácet čas právě s ním...“

Hanka přestala poslouchat, co Evelína drmolí, a jen si povzdechla. Začínala litovat, že si kazí prázdniny zdlouhavým výletem na podivný ostrov. Plavba ve společnosti bývalé chůvy jí připadala neúnosně vyčerpávající. Naštěstí už zítra dorazí do přístavu a Quinwal jim otevře své hradby.

Ráno se vzbudila pozdě a měla sotva čas si sbalit věci, když na palubě začalo být rušno. Neváhala a hbitě vyběhla nahoru. Kapitán, lodník a několik cestujících stáli v hloučku na přídi a podávali si dalekohled.

„Na mou duši, nikdo tam není. Guanová tvrz je bez posádky,“ vrtěl hlavou námořník, „to je zatraceně divné.“

„Pantevare,“ obrátil se kapitán na svého zástupce, „dej spustit plachty a vyšli čtyři muže, ať zjistí, zda můžeme bezpečně proplout. Ani bych se nedivil, kdyby byl řetěz v obranné pozici.“

„Napadá vás něco, co by vysvětlovalo nepřítomnost stráží v průlivu?“ zeptal se nervózně jeden z cestujících.

„Co když je ve městě epidemie nebo válečný konflikt?“

„Naši muži ve člunu prověří situaci, abychom se nedostali do potíží, než zakotvíme. Je to vážně divné.“

Nervozita se po lodi rozšířila jako požár. Evelína začala spínat ruce a obtěžovat spolucestující divokými vizemi o tom, co se mohlo stát. Snad ani nepostřehla, jak se jí ostatní snaží vyhnout a obracejí za jejími zády oči v sloup. Momentálně byla vskutku nesnesitelná.

„Sklapněte už konečně!“ nevydržel nakonec Vron a nerudně ji okřikl.

„Bože,“ špitla a pohlédla na Vrona s obdivem, „vy jste úplně jako můj manžel.“ Hanka překvapeně zamrkala a s úlevou vydechla, protože její bývalá chuva opravdu zmlkla.

Všichni se nahrnuli na příď, aby viděli na posádku průzkumného člunu. Ta přistála na jedné straně průlivu, vyplašila obrovské hejno rybáků a na chvíli zmizela uvnitř pevnůstky. Když se muži vrátili, gestikulovali, že loď může proplout. Kormidelník opatrně vmanévroval do průlivu a loď vzala člun se svými námořníky do vleku.

Po obeplutí skal je uvítal výhled na pevninu. Skalnatý průliv se nečekaně rozevřel do velké zátoky s písčítými břehy. Přístavní část byla zpevněna kamennými kvádry, nad které vyčnívalo dřevěné přístavní molo. Město zde kdysi dávno vystavěli kolem neobvykle mohutného a vysokého skalního útvaru. Zdálky připomínal vztyčený zahnutý dráp. S úžasem pozorovala, jak jsou tu domy nalepené jeden na druhý, až připomínají gigantické mraveniště. Quinwal byl viditelně rozdělen pásy obranných hradeb. Bílá stavba úplně na vrcholu připomínala chrám. Jak se přibližovali k přístavu, dalo se zahlédnout stále víc podrobností a výrazně vynikla i mohutnost a výška hradeb.

Kapitán zakotvil kus od břehu a pokynul člunu, aby vyrazil k molu zjistit, co se děje. Námořníci se opřeli do vesel a během dvaceti minut byli na místě. Okamžitě se kolem nich seběhli lidé a několik minut si s nimi povídali. Napětí na lodi by se dalo krájet. Konečně jeden z námořníků pokynul rukou, aby loď přistála.

Hospoda na třetích hradbách

Konečně uvázali námořníci lana u přístavního mola. Cestující se rozběhli pro svá zavazadla a těšili se na suchou pevnou zem. Zvolna se řadili podél zábradlí, aby mohli vystoupit.

V příštím okamžiku se situace v přístavu radikálně změnila. Čumilové na hrázi a na molu se změnili k nepoznání. Odhodili přestrojení, vytasili zbraně a ti nejbližší vtrhli na loď. Než se kdo vzpamatoval, ocitl se v dosahu meče nebo samostřílu.

„Zachovejte klid, prosím,“ ozval se zvučný hlas a mezi cestujícími se objevil muž v černém. „Nemějte obavy, nehrozí vám žádná újma na zdraví ani na majetku. Během vaší nepřítomnosti došlo k několika menším změnám na vládních místech, ale v podstatě město funguje stejně jako dřív. Jen vás musíme každého osobně prověřit na strážnici, jak si žádají předpisy. Takže nedělejte potíže a následujte mě. Pak se budete moci vrátit na loď a vyzvednout si svá zavazadla.“

Jeden po druhém se uprostřed ozbrojeného špalíru vydali označeným směrem. Hanka pohledem zavadila o Vronovy oči, aby se ujistila, má-li poslechnout. Její přítel jen nepatrně kývl naznačeným směrem. Zařadil se těsně před ni. U mola zakopl a jakoby nechtěně vrazil do Hanky. Do ruky jí při tom vtiskl obálku.

„Tvoje doklady,“ sotva pohnul rty, aby ho slyšela jen ona. Rychle strčila papíry do rukávu a ve vhodné chvíli je přesunula do kapsy. Sice nechápala, proč takové tajnosti, ale věřila Vronovu úsudku. Zřejmě má ke svému

chování důvod.

Když se ocitli v kanceláři, udiveně si protřela oči. Vron tu s nimi nebyl, zato se nedal přeslechnout pronikavý Evelínin hlas, jímž se dožadovala svých práv a protestovala proti razítku, které jí úředník otiskl na hřbet ruky.

„Razítko si musíte nechat na úřadě obnovit dřív, než zmizí jeho čitelnost, jinak už se na třetí hradby nedostanete, rozumíte mi?!“

„Přivezla jsem si s sebou hosta, tak doufám, že v tomhle případě...“

„Razítka jsou povinná pro všechny,“ kývl úředník na Hanku, aby přistoupila. Podala mu obálku, kterou jí podstrčil Vron. Muž vytáhl papíry a jeho tvář rozkvetla údivem.

„Okamžik strpení, prosím,“ zakoktal a vtrhl do dveří za sebou. Po chvíli se objevil ve společnosti tloušťíka s dobrosrdečným výrazem na tváři.

„Ale to je samozřejmé, že hosty nebudeme značkovat, jako dobytek,“ rozplýval se a vykročil k Hance. Natáhl ruku a podal jí jakousi destičku na šňůrce. „Kdybyste toto laskavě nosila během pohybu v naší městské lokalitě, bylo by to od vás, slečno, velice milé a prozíravé. Budete-li mít zájem si prohlédnout i naše druhé hradby, rádi vám poskytneme průvodce a ukážeme vše zajímavé, co je tu k vidění. Čtvrté a páté hradby raději nenavštěvujte, momentálně tam není zcela bezpečno. Je nám velkou ctí a potěšením vás uvítat v Quinwalu.“

Vrátil Hance doklady a klaněl se málem až k zemi, když spolu s Evelínou odcházely.

„Koukám, že ti Vron sehnal opravdu skvělé doporučující listy,“ pokývala chůva spokojeně hlavou.

„Zajímalo by mě, kam zmizel,“ rozhlížela se Hanka kolem sebe, ale po příteli jako by se slehla zem.

„To nevím,“ zavrtila hlavou Evelína, „mně jenom přikázal, abych o něm vůbec nemluvila.“

„A co zavazadla?“

„No vidíš, málem bych na ně v tom zmatku zapomněla. Musím co nejdřív sehnat nosiče. Počkej tu na mě, hned jsem zpátky.“

Evelína se obrátila na hubeného člověka lelkujícího u mola. K Hance se mezitím přitočil shrbený žebrák. Právě když se chtěla odtáhnout, odhrnul špinavý hadr, který mu halil tvář a spiklenecky na ni mrkl. Vronovo přestrojení působilo vskutku autenticky.

„Fuj, ty smrdíš,“ ušklíbla se na něj.

„No jasně. Bez toho smradu by převlek nefungoval,“ podrbal se na rameni, „bohužel v tom hadru byly i blechy, a než jsem je vyhnal, stačily mě mrchy pokousat. No nic. Jsem tu hlavně proto, abych ti dal do opatrování měšec. Dobře ho schovej, ať máme dostatek prostředků na nečekaná vydání. Najdeš v něm i pár kamínek s magií, kdybys ji potřebovala doplnit.“

„Proč jsi ho nenechal v mém zavazadle na palubě?“ podivila se Hanka.

„Protože jsem o něj nechtěl přijít. Víš, co se dělo na lodi po našem odchodu? Do kajut vtrhli lidé a prohledali úplně všechno. Kdyby měšec objevili, už bychom se s tím neshledali. O tvé zbrani ani nemluvě. Na, tady ji máš,“ podal Hance její lovecký tesák vyrobený u trpaslíků. Rychle si ho zastrčila pod oblečení.

„Co hodláš podniknout?“ zeptala se.

„Omrknu zdejší přístavní krčmy a bazary. Kdybych natrefil na něco zajímavého, ozvu se. Pokud nic nenajdu, objevím se za tři dny a poradíme se, co dál. Kdybys mě potřebovala, použij dračí komunikaci. Jinak raději magií šetři, člověk nikdy neví, kdy ji bude naléhavě potřebovat.“

„Koukej odprejsknout, ty jeden hnusnej pobudo,“ halekala už zdálky vracející se Evelína.

„Vidím, že se o tebe tvá chůva bojí. Raději mizím,“ zahalil si tvář Vron, „abys náhodou v mé blízkosti nenačichla.“

„Dávej na sebe pozor,“ mrkla na něj Hanka a sledovala, jak se její přítel celý zkroucený belhá pryč.

„Haničko, holka jedna nešťastná, nemůžeš se tu vybavovat s každým individuem, které se na tebe zkouší přilepit. Pojd' honem, musíme dohlédnout, aby nosiči naložili na vůz všechna naše zavazadla.“

Evelína byla, co se týkalo organizování práce, rozený generál. Pod jejím dozorem se všechno přesunulo na vůz, tažený dvěma muži, a za pomoci dalších dvou chlápků se kodrcali cestou k hlavní bráně střežené nejméně osmi vojáky. Hanka měla sto chutí se přidat k mužům, kteří pomáhali vůz tlačit, ale při pohledu na chůvu si svůj nápad rozmyslela. Musela to být pěkná makačka, protože cesta vedla strmě do kopce. Za druhou městskou bránou se tahouni u jejich vozíku vyměnili, protože ti první neměli oprávnění pro třetí hradby. Třetí brána vypadala mnohem honosněji než první dvě. Boky byly zdobené květinovým motivem a portál hlavami koní. Přitom tu Hanka nikde žádného koně ani nezahlédla. Dláždění za bránou bylo méně hrbolaté a lidé tu působili důstojně a úpravně, skoro jako v Santareně. Zastavili se před barákem z červených cihel, jenž měl v průčelí vymalován motiv rajske zahrady. Na Hanku příliš útulně nepůsobil. Vstříc jim vyšel muž mohutného vzrůstu s plnovousem, kterým by mohl směle konkurovat i trpaslíkům.

„Josífkou, ani nevíš, jak ráda tě zase vidím,“ spráskla ruce Evelína a vrhla se k muži, aby mu dala mlaskavou pusou na tvář.

„No, holka,“ plácnul ji muž po zadku, až nadskočila, „trochu jsem se o tebe bál, ale teď už je zase všechno v cajku. Tak ukaž, co jsi přivezla.“

Evelína představila Hanku a krátce vysvětlila, proč přijela.

„Tak to sis na hledání vybrala špatnej čas, moje milá,“ zavrtěl pochybovačně hlavou chůvin manžel, „ale vítej u nás a chovej se tu jako doma.“

Bez řeči se chopil zavazadel a ve chvílce všechno přemístil dovnitř. Prostorná chodba se zaplnila vaky a bednami. Evelína dívku zavedla po schodech do nejvyššího patra a otevřela dveře do útulné místnosti, kde se Hance okamžitě zalíbilo.

„Tady se můžeš umýt, převléknout do nějakých neformálních šatů, a až budeš hotová, přijď dolů na oběd.“

Hanka si vybalila oblečení a vyhlédla z okna. Už předtím si všimla, že město si na zeleň v ulicích moc nepotrpí. Jen tu a tam nějaká květina na balkoně a několik pnoucích keříků, jinak všude byly jen domy, zdi a další domy. Maximálně tu zapadlé kouty zarůstalo skomírající trnité křoví.

Sešla pomalu dolů a zastihla Evelínu, jak se rozčiluje nad jednou bednou.

„Budu muset podat stížnost, někdo z bedny ukradl dva artefakty, co jsem je vezla na magické dobití.“

„Uklidni se. Komu ty věci patřily?“ naklonil se nad bednu její muž.

„Soudci Seanovi a nadstrážmistru Gedovi. To přece nemohu jen tak přejít. Hned zítra ráno zajdu na strážnici.“

„Nezajdeš nikam,“ rázně nařídil Josef, „Sean i Geda už nejsou ve svých funkcích a nejspíš skončili v žaláři. A každý, kdo strčí na strážnici nos, si koleduje o zařazení mezi otroky. Ty vůbec nemáš ponětí, co se tu děje od chvíle, kdy se k moci dostali Rasiové. Buď ráda, že tě bez problémů pustili domů i se zavazadly. A ne aby sis pouštěla v hospodě hubu na špacír. Každé nevhodné slovo může být tvoje jízdenka do podzemí. Mysli na naši bezpečnost a chovej se podle toho.“

„Jistě, Josítku,“ pokorně kývla Evelína.

Hanka hlučně seběhla zbytek schodů.

„Tak co, děvče, jak se ti u nás líbí?“ zahalekal muž.

„Ještě nevím, z Quinwalu jsem toho moc neviděla,“ usmála se na něj.

„A možná ani neuvidíš. Samotnou tě do města rozhodně nepustíme.“

„Stráží bych se nebála, má skvělé doporučující listy. Spíš mám obavy, aby ji někdo neokradl,“ podotkla Evelína.

„Víte co, děvčata? Pojd'me na oběd a necháme si všechno projít hlavou a žaludkem,“ kývl směrem ke kuchyni Josef.

„Jaká je situace v lokále? Přišlo hodně lidí?“ zeptala se Evelína muže, který nervózně podupával u kuchařky.

„Je tam vosum novejch strážnejch a hrozně buzerujou,“ otráveně se zatvářil číšník.

„V tom případě lokál vynecháme a najíme se vzadu v kuchyni,“ rozhodl Josef a všichni tři se usadili v koutku pod oknem. Po výborné nudlové polévce následovalo kuře na zelenině a Hance moc chutnalo.

„Přidej do přelivu ještě špetku tymiánu,“ houkla na kuchařku Evelína.

„Proč? Jídlo je výborné,“ namítla Hanka.

„Samozřejmě. Proto k nám chodí tolik lidí.“

„Většina jich bohužel odešla, když dorazili strážní,“ ušklíbl se číšník a vyrazil s naservírovanými porcemi do lokálu.

„Možná bychom mohli Hanku svěřit Gábině,“ navrhla nesměle Evelína.

„Pokud neopustí třetí hradby, tak souhlasím,“ přikývl manžel a odstrčil prázdný talíř.

„Kde je Gábina?“ zeptala se Evelína kuchařky.

„Ve skladu třídí dovezené zásoby.“

„Výborně. Zajdeme za ní.“

Hanka byla zvědavá, komu ji chtějí svěřit. Byla téměř šokovaná, když v místnosti spatřila malou holku, pravděpodobně mladší než ona, s bohatou záplavou černých vlasů a nádhernými řasami, za kterými jiskřily šibalské oči.

„Co je? Mám nějaký průšvih, paní?“ vykulila polekaně své krásná kukadla a ve tváři nasadila odzbrojující andělský výraz.

„Hele, holka, schovej si ty svoje sladký kukuče pro hosty. Momentálně mám na tebe prosbu.“

„Mám jít za strážnými?“ hádala a její obličej prošel tak radikální proměnou, že znenadání vypadla, jako by ji bolelo břicho.

Evelíně zacukal v koutcích úst úsměv.

„Dnes ne. Ale moje vzácná návštěva by potřebovala průvodce po městě. Jestli ti tahle role není proti srsti, můžeš odpoledne ukázat Hance, co je zajímavého na území třetích hradeb.“

Dívčín výraz se jako mávnutím kouzelného proutku změnil a oči se rozhořely nadšením: „Takový úkol se mi líbí. Moc ráda.“

„Nenech se mýlit její roztomilostí a mládím,“ otočila se Evelína k Hance, „Gábina je protřelé kvítko, které vyrostlo v čertově zahrádce. Zná všechny záludnosti města a doufám, že na tebe dá pozor.“

Gábina před procházkou trvala na tom, aby si Hanka oblékla svoje nejšedivější šaty a vlasy jí zapletla do neslušivého drdolu. Sama vypadala podobně, navíc si vlasy přetáhla divnou potrhanou síťkou a přes ramena si

hodila bezbarvý pomačkaný hedvábný přehoz. Rázem z ní byla nezajímavá holka, za níž se nikdo neohlédne.

„A nezapomeň si doklady a pečeť volného pohybu. Počkám na tebe před vchodem,“ Gábina dopřála Hance kousek soukromí, čehož dívka využila k tomu, aby si pod oblečení připnula svoji dýku a vzala si prostředky na případné nakupování.

Jakmile seběhla dolů, našla Gábinu netrpělivě přešlapující u vchodu.

„Nejdřív se stavíme v chrámu, abych zapálila svíčku za dnešní skvělé odpoledne,“ zatáhla dívka Hanku do malého kostelíku poblíž brány.

Vnitřek svatostánku byl vybaven skromněji, než by se na třetích hradbách dalo očekávat. Pod oltářem hořely desítky svíček a právě sem Gábina zamířila. Místo pro svou svíčku si vybírala tak pečlivě, až to přivábilo Hančinu pozornost. Zvedla hlavu, jako by si prohlížela malby na stropě, ale koutkem oka sledovala svou malou průvodkyni. A opravdu – její ručka se natáhla mezi svíčky a Gábina se rychle ohlédla po Hance. Spokojena s tím, že si prohlíží kostel, rozvinula malý lístek a rychle si ho přečetla. Vzápětí ho zapálila nad plamínkem a upustila hořící papírek do záplavy vosku mezi svíčkami. Hanka nadále předstírala zájem o výzdobu kostela.

„Na třetích hradbách mají i hezčí kostel, taky ti ho ukážu. Tenhle je určen pro chudé a je otevřen nepřetržitě i v noci. Ani ho nemusí nikdo hlídat, protože tu není co ukrást,“ usmála se sladce Gábina a pokynula rukou k východu.

„A kam teď?“ zeptala se Hanka.

„Vezmeme to po třetí okružní. Vede kolem celého města a asi po třech hodinách ostré chůze nás zavede přímo k hospodě. Jestli ale nemáš zájem o tak dlouhou procházku, můžeme to otočit domů dřív. Klidně si řekni.“

„Ráda se projdu okolo města,“ usmála se Hanka.

„Fajn, ale nejdřív ti ukážu obchodní čtvrť. Můžeš si tam vyhlídnout nějaké suvenýry.“

Hance připadalo zvláštní, že zdejšími ulicemi prochází jen velice málo lidí. V obchodní čtvrti by čekala větší hemžení. Těch pár zákazníků, které tu bylo vidět, ani nestálo za řeč.

„Tohle je obchod s magickými drobnostmi,“ zatáhla průvodkyně Hanku do obchůdku hustě zaplněného regály. Hned na první pohled dospěla Hanka k názoru, že se jedná spíš o šunt než o seriózní zboží.

„Porozhlédni se tu a nepospíchej, já zatím skočím za majitelem a vymámím z něj slevu na všechno, co si tady vybereš,“ postrčila ji Gábina mezi regály a sama se propletla mezi vystaveným zbožím kamsi dozadu.

Hanka se za jejími zády ušklíbala. Tohle děvče nestoudně využívá společné procházky k tomu, aby zamaskovalo svůj vlastní odpolední program. Rozhodla se obětovat trochu magie a poslechnout si, co Gábina vzadu s obchodníkem projednává.

„...nesmysl! Je zbytečné, abych tam ztrácela čas. Oba jsou podělaní až za ušima, garantuji ti, že od nich nehrozí ani to nejmenší.“

„Copak? V hospodě se ti nelíbí?“

„Nic moc, celé dny makám jako mourovatá.“

„Však ono tě neubude. Víš, co si myslím já? Že se pleteš. Josef rozhodně nepatří do kategorie podělaných. Navíc provozuje oblíbenou hospodu a jestli se někde paktuje odboj, pak nejspíš u něj. Takže buď tak laskavá a měj i nadále oči otevřené.“

„Pokud budou v Josefově lokále tvrdnout naši strážní, nikdo se jim pod nosem paktovat nebude, za to ti ručím.“

„Naši strážní, říkáš? Neměj strach, návštěvu hospody jim zatrhneme. A

ty buď ve střehu!“

„To se ti snadno řekne. Hodili mi na krk nějakou hloupou cizinku, co k nim přijela na návštěvu. Musím s ní teď courat po městě.“

„Přesně proto potřebujeme, abys u Josefa zůstala. Ta holka má doporučující list od samotného Bdělého. Možná už se doslechl o převratu v Quinwalu a vyslal ji jako pozorovatele.“

„Ale kdepak! Hledá tu svého ztraceného fotra. O převratu při příjezdu nic nevěděla.“

„Skvělá záminka, aby mohla courat po celém městě. Nepodceňuj ji. Je důležité, aby viděla jen klidné, bez problémů fungující město.“

„A co když se bude chtít kouknout i na čtvrté a páté hradby?“

„Na páté ji nepustíš, ostatně, tam ji nepustí ani Josef, jestli má dost rozumu, ale můžeš ji zítra vzít na potravinový trh do čtyřky. Posílíme strážu, aby se nic nezemlelo.“

„Nó, když myslíš,“ odpověděla otráveně Gábina, „postarám se, aby viděla jen dobře střežená nudná místa.“

Dívka se vrátila k Hance takovou rychlostí, že měla co dělat, aby zrušila kouzlo a sáhla do regálu po první věci, která jí padla do ruky. Byl to nepřilíš povedený náramek s velkým těžkým kamenem.

„Skvělá volba,“ usmála se celým obličejem Gábina. Vzápětí se k nim došoural i obchodník – malý plešatý muž s jiskrnýma očima.

„To drahé zboží, na něj žádná sleva nevztahovat,“ hovořil najednou s cizokrajným přízvukem.

„V tom případě ho nechci,“ položila Hanka náramek zpět v naději, že si ho nebude muset koupit.

Gábina si jakoby nedopatřením rozpustila vlasy, sladce zamrkala a rozehrála nádherné představení o tom, jak svůdná dívka vymámí z obchodníka nejdražší zboží za pakatel původní hodnoty. Hanka musela obdivovat neustálé proměny jejího výrazu. Kdyby před chvílí tajně nenaslouchala, určitě by ji tento úžasný herecký výkon přesvědčil. Bohužel náramek opravdu skončil v její kapse.

Ve zbylém odpoledni už se nic zajímavého nepříhodilo. Obešly postupně třetí hradby, občas se zastavily u nějaké městské památky a nakonec dorazily zpět do výchozího bodu. Hanka už málem zívala. Všude jen domy, domy, domy. Jak a čím se tu proboha lidé baví? Rozhodla se respektovat Gábinin program a po návratu ji požádala, zda by ji nemohla propašovat na území čtvrtých a pátých hradeb. Dívka spiklenecky zamrkala a slíbila, že pro ni udělá vše, co bude v jejích silách.

Hanka osaměla a oddechla si, že už nemusí předstírat vstřícnost. Zatoužila si popovídat s Vronem, ale zaváhala. Zatím neměla dost informací, raději počká, aby neplýtvala magií nadarmo. Začala přemýšlet o své mladé průvodkyni. Asi bude dobré hrát si na naivku z cizí země, co neumí do pěti počítat. Ale bylo by fér varovat Josefa, že má v domě vyzvědačku. Přemýšlela, jak to nenápadně zařídit. Podle všeho byla Gábina informována úplně o všem, co se v domě řekne nahlas. Jak jinak by věděla o tom, že hledá otce? Tohle přece Evelína prozradila pouze manželovi. Že by nějaké naslouchací zařízení? Snad bude Vron dostatečně opatrný, až se objeví. Situace ve městě asi není zdaleka tak růžová, jak na první pohled vypadá. Vzdechla. Poprvé připustila možnost, že se vyplní R'íhanovo přání, neboť v průběhu jediného týdne nedokážou nic najít. No co, aspoň si nebude muset vyčítat, že to nezkusila.

Druhý den u snídaně Hanka Evelíně předhodila svůj nápad podívat se na čtvrté a páté hradby. Chůva se zděsila, ale Gábina prohlásila, že je stejně potřeba doplnit zásoby brambor a čerstvé zeleniny. Josef chvíli mlčel, ale nakonec návštěvu tržiště váhavě schválil.

„Ty Evelíno, zařid', at' nám připraví menší vozík, ten v případě potřeby

utáhnu sám. Se mnou by se holkám na trhu nemělo nic stát. Ovšem na páté hradby, Hanko, zapomeň. Nebudu riskovat život svého hosta. Rozumíš?!“ podtrhl důraz slov upřeným pohledem, který trval, dokud Hanka s povzdechem nepřikývla.

V pokoji se upravila podobně jako předchozí den a nadšeně se připojila ke Gábině a Josefovi. Doufala, že ji tentokrát nečeká podobná nuda jako při procházce kolem hradeb. Když projeli bránou a zamířili do obrovského prostoru, zaplněného stánky a prodejními pulty, celá pookřála. Tržiště pulzovalo živoucím a nespoutaným ruchem. Zvědavě omrkla své okolí, jestli zahlédne posílené strážce. Uniformy neviděla, ale všimla si, jak utichá ruch, kdykoliv se přiblíží nenápadný člověk s podobnou známkou kolem krku, jako má ona.

Josef vytáhl z kapsy peníze a podal je Gábině spolu s papírkem. Řekl: „Tohle všechno se pokus koupit za pokud možno přijatelnou cenu, já se tu zatím s Hankou projdu, aby viděla, co nejvíc stánků.“

Gábina se zklamaně zakabonila, ale bez odmluvy se otočila a odkráčela do uličky s nabídkou zeleniny.

„Tak co?“ mrkl Josef na Hanku. „Jak se ti Gabča zamlouvá?“

„Je krásná, schopná, skvělé herecké nadání, prostě ideální vlastnosti pro vyzvědačku.“

„Tys ji prokoukla za jediné odpoledne? Smekám před tebou,“ uznale pokýval hlavou.

„Vy o ní víte? Páni! A proč ji u vás necháváte?“ podivila se.

„V hospodě ani v penzionu se neděje nic, co by mohla nahlásit. Proč tedy nevyužít jejích služeb, když je nabízí tak lacino?“

„Připomínáte mi Zachariáše, u kterého bydlím v Santareně. Vousy má jen o málo delší než vy a je skvělý obchodník. Domnívám se, že by zvolil

stejnou taktiku.“

„Škoda, že bydlí tak daleko, rád bych ho poznal,“ usmál se Josef.

Pomalou procházeli tržištěm a Hanka se se zájmem rozhlížela.

„Jéje, tady mají nádherná jablka. Pár si jich koupím,“ zajásala, jakmile spatřila stánek nabízející její oblíbené ovoce.

„Pozor, u nás nerostou, budou nepřiměřeně drahá,“ varoval ji Josef.

„To nevadí, mám na ně hroznou chuť,“ nedala se odradit.

Josefa mezitím oslovil jakýsi známý a oba se zabrali do tichého rozhovoru. Hanka využila příležitosti a přistoupila k prodeji.

„Kolik stojí vaše jablka?“ zeptala se a otevřela dlaň s malým polodrahokamem.

„Dám ti za něj tři,“ naklonil se obchodník a vybral tři nejkrásnější plody. Opatrně je vyskládal na kraj pultu a tázavě pohlédl na dívku.

Položila kámen před něj na pult. „A co kdybyste mi k nim ještě přidal dvě hrušky?“

„Maximálně jednu, milá dámo, jinak bych na kšeftu neúnosně tratil.“

„Dobrá,“ vzdychla na oko nešťastně a sáhla po té největší. Vtom koutkem oka zaznamenala kradmý pohyb u kraje pultu. Malý chlapec svíral v ruce jedno její jablko a nejspíš by stačila vteřina, aby se mu podařilo s lupem zmizet. Jenže Hanka byla trénovaná a bleskurychlým pohybem ho chytila za loket. Vůbec se nerozpakovala ho důkladně sevřít, aby se nevytrhl.

„Právě jsem za zdejší ovoce zaplatila majlant! Co si to vůbec dovoluješ?“

„Chtěl jsem ho pro maminku, ale nemám na něj peníze,“ odvětil

plačtivě, ale v jeho očích nebylo ani stopy po slzách nebo lítosti.

„Byla bych blázen, kdybych ti věřila,“ zamračila se.

„Nějaké problémy?“ ozval se za ní ostrý hlas. „Snad něco neukradl?“ zaznělo v mužově hlase jakési zvrácené potěšení.

Teprve teď dostaly chlapcovy oči čitelný výraz. Bylo v nich nefalšované zděšení. Než se stihla otočit k muži, který promluvil, střetla se i s pohledem obchodníka. K Hančinu překvapení i on jen stěží potlačoval strach. Musela se bleskově rozhodnout, co odpoví. Došla k závěru, že ani drahé jablko nestojí za potíže, které by toho malého kluka mohly potkat, a upřela zrak do očí strážného bez uniformy.

„Žádné problémy,“ odpověděla pevně, „jen ho peskuji, aby s tak drahými jablky zacházel opatrně a nepomačkal mi je, než je odneseme domů.“

Obchodník se natáhl a podal Hance malý košíček. Vrazila ho do ruky klukovi a modlila se, aby byl natolik inteligentní a nedal se na útěk, sotva ho pustí. Klučina však viditelně pochopil situaci, a začal ovoce s provinilým výrazem skládat dovnitř.

Muž zklamaně protáhl obličej. Zrakem přejel dívčinu pečeť, kterou měla zavěšenou na krku, a znechuceně se začal proplétat mezi lidmi někam dál.

„Uf, to bylo nahnutý,“ utřel si obchodník pot z čela, „tady máte ještě tu druhou hrušku za to, jak jste se z toho krásně vylhala. Příště u mě máte jablka se slevou.“

Kluk přidal hrušku do košíku a vypadal vděčně.

„Pojď,“ kývla na něj Hanka a zastavila se o podál, kde viděla na všechny, kdo by se k nim chtěli přiblížit. Natáhla se pro košík a chlapec jí ho beze slova podal. Vyndala z něj jedno jablko a nabídla mu ho. „Nech si chutnat,“ řekla s ironickým podtónem.

Rychle ho schoval do kapsy a omluvně pokrčil rameny: „Když ono je opravdu pro mámu. V tom jsem nelhal.“

„Tak už běž,“ pousmála se na něj.

„Jsem vaším dlužníkem, nemůžu pro vás něco udělat?“

„Kdybys byl větší, mohl bys mi dělat průvodce po čtvrtých hradbách, abych zkusila najít někoho, koho hledám, ale takhle malého kluka nepotřebuju.“

„Proč ne? Bezpečně vás protáhnu čtvrtými a třeba i pátými hradbami. Stačí jen říct,“ nabízel vemlouvavě.

„Tam by mě stejně nepustili,“ pokrčila rameny a pohledem ukázala na mohutnou Josefovou postavu, která se k nim rychle blížila.

„Aha, už asi vím, kde bydlíte. Žádněj strach, to se dá zařídit,“ mrkl na ni kluk, otočil se, krátce na ni zamával a zmizel v davu.

„Kdo to byl?“ zeptal se Josef.

„Nevím. Nabízel mi průvodcovské služby po čtvrtých a pátých hradbách.“

„A někde za rohem by tě jeho kumpán zavraždil, aby získal tvůj majetek,“ odfrkl nespokojeně muž, „takové dobře známe.“

Jen pokrčila rameny, neměla v úmyslu to rozvádět. Prošli společně zbytek tržiště, až nakonec narazili na Gábinu u naplněného vozíku. Josef se ho chopil a s pomocí dívek ho pomalu dotlačil do penzionu. Hanka byla zvědavá, kdy se objeví Vron, ale zatím na něj čekala marně.

Následující den Hanku neuspokojil, přestože pro ni Evelína domluvila výlet na druhé hradby. U bytelné vstupní brány na ně čekal skutečný kočár tažený koňmi. Jako doprovod s nimi jel kulatý úředník, jehož znaly z

přístavu. Evelína si společný výlet vyloženě užívala, Hanka už méně. Druhé hradby působily jako jedno veliké luxusní sídlo, kde byl ponechán prostor pro parky a travnaté plochy, které mohly sloužit jako sportoviště. Nikde však nikdo neodpočíval ani nesportoval. Neměla z vyjížd'ky dobrý pocit. Jako by město převálcovala smrtící epidemie. Muž jim dopřál čas na prohlídku lázní a nákupního centra, kde kromě nich nebyl jediný nakupující.

„Máte na druhých hradbách i knihovnu?“ zajímala se Hanka.

„Jistě, ale je zrovna v rekonstrukci. Místo toho ale můžeme navštívit park s fontánou a vyhlídku.“

Nadšení Evelíny zachraňovalo situaci. Fontána byla skvostná, ale park kolem ní liduprázdný. Na vyhlídku vedlo úzké schodiště vytesané do strmé skály.

„Račte, mé dámy, vyšplhat až nahoru. Tenhle zážitek stojí za trochu námahy, to mi věřte. Nejlepší rozhled po okolí je totiž z náměstí šikmo nad námi,“ zamířil průvodcův prst vzhůru.

Evelína s funěním šplhala po ošlapaných kamenných schodech a Hanka hned za ní. Od srázu pod nimi je oddělovalo jen zábradlí. Tato část skály, jejíž masiv byl základem celého města, sice umožňovala neobvyklý výhled, ale Hanka si s nedůvěrou prohlížela zábradlí nad hlubinou. Bylo totiž ozdobeno tepaným květinovým motivem a dívky se zmocnil nepříjemný pocit, když si vybavila Rafanovo varování.

„Nelíbí se mi tu. Mám závrať,“ oznámila průvodci a Evelína se zklamaně zamračila. „Vážně tu není k vidění nic jiného než skály, domy a poušť?“ přejela očima výhled na město a jeho okolí.

„No, vlastně ne,“ připustil muž, „nejkrásnější pohled je odtud na vycházející slunce.“

„Na to doufám čekat nebudeme,“ zatvářila se Hanka otráveně a projevila přání se vrátit do penzionu. Mrazivé napětí v zádech ji zrazovalo od nutkání

nechat se zavézt do PSI a najmout si člověka, který by pátral po jejím otci. Poslechla instinkt, a než je kočár dopravil zpět, předstírala znuděný nezájem.

Muž div nepředl spokojeností, Evelína mlčela a Hanka se obávala, že ji doma čeká kázání.

„Chovala ses poněkud nevděčně,“ vyčetla jí chůva, jakmile vystoupily a jejich průvodce odjel.

„Omlouvám se, dneska mi nějak nebylo dobře,“ snažila se vycouvat z kázání Hanka a zdálo se, že výmluva zabrala. S úlevou zapadla do svého pokoje.

Zaškrábání na dveře se ozvalo dřív, než se stihla vyzout z nepohodlných společenských bot. Sotva otevřela, do místnosti vklouzl Vron. Okamžitě magicky zabezpečila pokoj před nahlížením a odposlechem.

„Čeho se bojíš?“ reagoval Vron překvapeně. „Jsem si jist, že mě nikdo neviděl.“

„Ve zdejší domě pracuje roztomilá špiónka, která donáší informace někam dál. Musím konstatovat, že je velice schopná.“

„Tak to abychom se příště raději sešli jinde.“

„Dobrej nápad. Ale kde?“

„Něco najdu a pošlu ti vzkaz,“ usmál se Vron a nalil si do sklenice trochu moštu, který měla Hanka na stole.

„Co máš nového? Vypátral jsi tátu?“

„Ani náhodou. Lidé nejsou právě ochotní mluvit. Bojí se. Jestli jsi ještě nenajala žádného zdejšího detektiva, pusť tenhle nápad k vodě. Bylo by to jen plýtvání penězi. Nikdo neřekne ani o slůvko víc, než musí. Ve městě probíhají čistky a mnoho lidí nenávratně zmizelo. Minulí vládcové sice

nebyli ve velké oblibě, ale ti současní co nevidět přimějí lidi, aby je přímo nenáviděli. Měli bychom z města vypadnout dřív, než se do něčeho namočíme.“

„Souhlasím. Místa na lodi zajistíš ty, Vrone, nebo je mám objednat já?“

„Ať je pro tebe objedná Evelína. Ty buď opatrná a do ničeho se nezapleť. Drž se v stranou a necourej se venku.“

„Evelína by mě nejradši nepustila z domu ani na krok,“ ušklíbla se Hanka, „spolu s Josefem mě střeží jako rodinný poklad.“

„Hned jsem o něco klidnější,“ zvedl se Vron k odchodu. „Ozvu se pozítří a ty obstaraj místa na lodi.“

„Rozkaz, šéfe,“ zasalutovala Hanka. „A buď opatrný,“ dodala, když ho pouštěla do chodby.

Celý večer proběhl v poněkud tísnivé atmosféře. Chůva dosud Hance neodpustila nezdvořilé chování vůči úředníkovi, který jí umožnil návštěvu druhých hradeb. Napětí nezmizelo ani během jídla, proto se dívka příliš nezdržovala a uchýlila se do svého pokoje, hned jak to bylo možné. Zatím nebyla s vývojem návštěvy příliš spokojená. Město nevlídné, lidé uzavření a nevstřícní. V takovém prostředí těžko někoho najde. Ale kdo mohl tušit, že převrat o tolik zhorší podmínky pobytu. Musela by mít neuvěřitelné štěstí, aby objevila muže, o němž Evelína tvrdí, že je jejím otcem. Hanka na sebe hodila lehkou noční košili a otevřela okno v naději, že se večer ochladí. Natáhla se na postel a v duchu začala probírat možnosti, jak se nenápadně kouknout na čtvrté nebo páté hradby. Musela by vyhecovat Gábinu. Na páté ji sice nevezme, ale kdyby spolu s ní znovu prošla tržiště, neměla by pocit, že tu jen zbůhdarma ztrácí čas. Muže, kterého jí Evelína popsala, by nejspíš nepřehlédla. I poslední kouzlo od harpyjí by jí mohlo pomoci odhalit příbuzenský poměr bez větší ztráty magie. Jenom se nějak dostat mezi lidi. Hanka pozorovala, jak se šerí, a vítala mírné ochlazení.

Invaze spídů

Vtom večerní klid narušilo tiché zaškrábání kolem okna. Vzápětí do místnosti proskočila postava. Hanka vyletěla z postele a tiše sáhla po trpasličím tesáku. Neměla v úmyslu vyvolat poplach. První myšlenku, že se jedná o Vrona však musela bleskově přehodnotit. Nezvaný návštěvník ve stínu byl menší a svými úspornými pohyby připomínal kočku.

„Kdo, sakra, jsi?“ zasyčela ostře a sevřela nůž pevněji.

„Neboj se,“ zašeptal vetřelec, „to jsem jenom já. Dala jsi mi na tržišti jablko.“

„Ukaž se,“ nařídila rovněž šeptem. Postava se narovнала, sundala si šedý zašpiněný plášť, a dívka poznala malého zlodějíčka. Schovala nenápadně nůž a vystoupila ze stínu u zdi.

„Co u mě děláš? Jak ses dostal až do pokoje?“

„Přiletěl jsem cestou ptáků a chci ti splatit dluh. Doprovodím tě do míst, kam se chceš dostat.“

„To myslíš doopravdy?“ podivila se Hanka.

„Chceš přece na výlet, nebo ne?“ prohlížel si zaujatě její postavu v tenké košilce.

„Teď, v noci?“

„Domníval jsem se, že chceš cestu na čtvrté a na páté utajit. Nebo jsi svůj požadavek nemyslela vážně? Stačí říct a já zase zmizím.“

„Ne, počkej,“ zarazila ho dívka, „já tvoje služby беру. Jen se na chvíli otoč, abych se mohla obléknout.“

„Ty naděláš,“ ušklíbl se, ale obrátil se k Hance zády, „hlavně si neber nic načančanyho, budeme se muset protáhnout křovím a starou plesnivou

chodbou.“

„Žádnej strach,“ odsekla, „ praktické oblečení mám s sebou taky.“

Natáhla si lehkou, ale odolnou halenu s dlouhým rukávem a k tomu kalhoty a boty od trpaslíků. Pod halenu si k pásku připnula dýku a po krátkém zaváhání i váček s magickými kameny a několika drahokamy.

„Docela dobrý,“ zašklebil se uznale kluk, když ji uviděl, „jenom ještě ty vlasy...“

„Nečekáš doufám, že si je ustříhnu,“ šlehla po něm nesouhlasným pohledem Hanka a stočila si je do uzlu, který natrénovala s Gábinou.

„Jasně, že ne. Ale natáhni si na hlavu tohle,“ podal jí čepici neurčité barvy. Hanka k ní přičichla, ale zdála se být čistá. Neochotně zastrčila vlasy pod ni.

„A ještě tohle,“ vytáhl kluk ze svého vaku plášť, stejně umolousaný jako měl on.

„Musí to být?“ štítivě zkoumala látku.

„Jestli chceš jít se mnou, musíš se přizpůsobit,“ prohlásil rezolutně. „Dokážeš sešplhat z okna po provaze?“ zeptal se.

„To si piš, že jo.“

„Fajn. Tak polez tiše za mnou. Jdu první.“

Přistoupili k oknu, když tu náhle prořízl noční klid táhlý zvuk mlžného rohu. Po krátké přestávce následovalo další zahoukání a vzápětí ještě třetí.

„A do háje, to nám zrovna dneska scházelo!“ přestal kluk šeptat.

„Co se děje? Nějaké znamení?“ zamračila se Hanka.

„Malér, zatraceně velkej malér. Rušíme výlet! Až odejdu, pořádně zavři okno i okenice. A utíkej vzbudit muže, aby zabezpečili barák.“

Odněkud zezdola se ozvaly hlasy a zaklení.

„Zdá se, že se vzbudili i bez mého přičinění,“ ušklíbla se Hanka, „jestli vážně něco hrozí, zůstaň u mě, já už ostatním tvoji přítomnost nějak vysvětlím.“

„Lákavá nabídka, ale já nemůžu. Promiň.“

Kluk vyhlédl z okna a hned prudce couvl. „Do háje! Je to horší, než jsem myslel. Už jsou i tady.“

„Co je tam?“ chtěla se nahnout z okna i Hanka, ale její malý společník ji strhl zpět a přitiskl prst na ústa. Chvíli setrvali v naprostém klidu. Zvenčí se ozývalo jakési tiché ňafání. Jakmile utichlo a kluk se opatrně vyklonil z okna.

„Zavři za mnou, jak nejdůkladněji dokážeš,“ zašeptal naléhavě.

„A proč tu nemůžeš zůstat?“ nechápala Hanka.

„Mám nemocného přítele. Jestli ho vyčenichají dřív, než se k němu dostanu, zabijou ho.“

„V tom případě jdu s tebou a pomůžu ti,“ odpověděla bez rozmýšlení.

Kluk už se držel provazu pod oknem a zdvihl k ní hlavu.

„Okamžitě zalez a všechno zavři,“ zasyčel na ni vztekle, „to je rozkaz.“

Potom sklouzl do tmy.

„Ty mi nemáš co rozkazovat,“ zavrčela spíš jen sama pro sebe Hanka a sklouzla po provaze dolů.

„Náno, pitomá! Hned se vrať! Stejně mi nebudeš stačit,“ strčil do ní dole a rozběhl se tiše ulicí. Vtom Hanka ucítila Vronův kontakt. Podle úsečnosti sdělení odhadovala, že právě čelí nějakému nebezpečí.

„Zůstaň doma a pořádně se zabarikáduj. Dorazím za tebou, co nejdřív. Ve městě teď není bezpečno,“ varoval ji přítel. Jenže právě nyní neměla čas se s ním vybavovat.

„Jasně,“ vzala to zkrátka a přerušila kontakt.

Musela si pospíšet. Vyrázila za chlapcem a snažila se nepůsobit hluk. Utíkal opravdu rychle a Hanka měla co dělat, aby s ním držela krok. Najednou zmizel. Zastavila se, aby se rozhlédla. Někde blízko se ozvalo zaňafání. Z křoví u zdi se natáhla dětská ruka a nečekanou silou ji strhla k zemi a vlekla ji trním někam dozadu. Nebránila se, jen si předloktím chránila oči a po kolenou se prodírala do stále hustějšího porostu.

„Pst, ani se nehni,“ zašeptal hlas vedle jejího ucha sotva slyšitelně. Strnula v pozici, ve které se právě nacházela, a poslouchala ňafání, jež signalizovalo blízkost několika zvířat. Také zaslechla něco jako čenichání, ale po pár minutách se zvuky začaly vzdalovat a všechno kolem nich se opět ponořilo do nočního ticha. Jen odněkud zdálky se ozvalo několik bolestivých výkřiků a zasténání.

„Teď nebo nikdy. Drž se mě za plášť a bacha na hlavu,“ zdvihl se kluk a zamířil křovím dál. Před nimi se otevřel temný otvor, do kterého vklouzli. Obklopil je puch zatuchliny a možná i výkalů. Ve tmě ale stejně neviděli, kam šlapou. Hanka se držela cípu pláště svého průvodce a poprvé za celou dobu ji napadlo, jestli neudělala chybu, když se tak bezhlavě rozhodla. Teď už se ale dost dobře nedalo couvnout.

Chlapec ji najednou chytil za ruku, zatáhl ji za roh. Škrtl sirkou. Výklenek ve skále osvětlil malý mihotavý plamínek svíčky.

„Víš, jak jsi mi zkomplikovala život?“ obořil se na Hanku nevlídně její průvodce. „Jak mám zachránit přítele, když mám na krku tebe?!“

„Co kdybys mi raději řekl něco o těch potvorách, co se před nimi schováváme. Čím jsou nebezpečné? A jak se mám bránit?“

„Říká se jim spídové. Jsou neuvěřitelně rychlí, člověk je v porovnání s nimi pomalej jako šnek.“

„A co dělají? Koušou?“

„To taky. Hlavně se ti snaží přehryzat šlachy, abys jim neutekla. Navíc mají pod tlamou jakousi kožní kapsu a v ní schované na hadím krku jakési třetí oko s dutým zubem. Jakmile se jim podaří napíchnout tvoji tepnu nebo žílu, jsi ztracená. Vycucnou z tebe tělní tekutiny a je po tobě.“

„Dají se zabít?“

„Už jsi někdy někoho zabila?“

„Jo. Pár potvor už jsem pomáhala zabít.“

„A kde vezmeš zbraň?“

„Jednu menší mám s sebou,“ vytáhla Hanka trpasličí tesák. Chlapci se úžasem rozšířily oči. Najednou se začal chovat vstřícněji.

„Nejosvědčenějším způsobem je připravit je o zrak a pak jim useknout útočný zub. To je ochromí a ostatní se na takové chudáky vrhnou a roztrhají je.“

„Dá se na ně kouzlit?“

„Ty to umíš?“

„No jasně.“

Spokojeně přikývl. Svíčka zaprskala a dohořela. Opět se ocitli potmě. Hanka magicky přivolala trochu světla.

„Být tebou, tak bych magií neplýtvál. Teď vylezeme v nebezpečné oblasti. Není tam, kde se schovat. Musíme se zatraceně rychle přesunout k mému příteli. Kdybychom potkali spídy, snaž se mít záda u zdi a sekej kolem sebe jako zběsilá. Jedině tak máš šanci nějakého náhodou zasáhnout.“

„Dobře. Ale snad už bychom měli jít, ne?“

Opatrně se sunuli k výlezu z chodby. Narazili na smetiště navršené ze všeho možného haraburdí. Přeshplhali hromadu a kolem polorozpadlé zdi se dostali do širší ulice.

„Zatím dobrý,“ rozhlédl se kluk do všech stran. Hanka napínala sluch, ale kolem vládlo strašidelné ticho.

„Drž se za mnou,“ zašeptal její průvodce a poklusem vyrazil ulicí. Běželi podél domů se zabedněnými okny a zavřenými dveřmi. Z jedné boční ulice se ozvalo několik výkřiků a zavytí. Beze slova zrychlili.

Na další křižovatce s boční ulicí však měli smůlu. Skoro čelně se srazili se dvěma spídy. Skočili zády ke zdi a v následujícím momentě už byly ty dvě potvory u nich. Hanka sotva stačila magicky zaútočit, aby je zpomalila, a už pocítila na noze drápy. Rychle vykopla a podařilo se jí srazit útočící bestii dál od sebe. Ještě jednou k ní vyslala magické zpomalení a konečně se šance vyrovnaly. Tesákem sekla spída přes čumák a šťastnou náhodou zasáhla i jedno oko. Vtom zpod krku vystřelilo něco jako štíhlý had a pokusilo se to proniknout Hance k tělu. Naštěstí se tvrdý spídův zub trefil do páskové spony a než stihl rozzuřený tvor znovu zaútočit, dívka švihla nožem a přesně podle chlapcovy rady zub s jakýmsi kožovitým okem nad ním, usekla. Spíd couvl a začal kňučet. Druhá bestie přestala útočit na chlapce a otočila se proti svému druhovi. Jediným tvrdým úderem zasekla vysunovací zub do jeho krku a strnula nehybně nad ním. Toho využil chlapec a oba spojené tvory zručně usmrtil jakýmsi zavírákem s dlouhou rukojetí. Otřel čepel o jejich srst a schoval zbraň pod plášť.

„Rychle pryč, než sem dorazí další,“ chytil dívku za loket a rozběhl se ulicí, do níž původně zahruli. Jedny dveře se otevřely a muž na ně kývl, aby

se k němu šli schovat. Ale kluk jen zavrtěl hlavou a běžel dál. Hanka se mu držela v patách. Zabočili do úzké uličky a skoro na jejím konci chlapec zmizel v nízkých dveřích. No, dveřích... Vlastně tam žádné dveře nebyly. Otvor původně kryla jen dřevěná deska, která nyní ležela odhozená v ulici.

Kluk vtrhl dovnitř a Hanka proklouzla hned za ním. Naskytl se jí děsivý pohled. Na zemi ležel zmasakrovaný spíd a kousek od něj se vsedě opíral o stěnu zraněný muž. Všude po podlaze bylo plno podivné tekutiny, nebyla si jistá, zda je to krev či něco jiného. Dávala pozor, aby po tom sajraju neuklouzla.

Její průvodce poklekl u muže a vzal ho za ramena.

„Pane, probud' se! Co ti, sakra, je? Neumírej mi, Tiane, neumírej! Prosím!“ třásl jím zoufale, ale muž nereagoval.

„Ukaž, pust' mě k němu,“ odstrčila ho Hanka. Opatrně zkontrolovala mužovy životní funkce. Byl naživu, ale v bezvědomí. Několik míst na těle vyzařovalo závažné poškození. Nejhorší objevila na stehně. Přetočila svalnatého chlapíka a podepřela mu hlavu, aby ho mohla položit. Opatrně nadzdvihla jeho levou nohu a tím odhalila ošklivou ránu, která dosud krvácela. Nožem nařízla kalhoty, aby se dostala ke zranění.

„Utrhni mu z košile asi takhle široký pruh,“ nařídila svému malému průvodci a stlačila krvácející ránu. Než kluk ořízl látku, magicky se snažila krvácení zastavit, což se jí posléze podařilo. Ovázala pro jistotu poraněné místo obvazem z košile, aby ochránila nedostatečně přeléčenou tkáň. Muž vzdychl a otevřel oči.

„Pane, jak ti je, pane?“

„Spídové jsou tady,“ těžce ze sebe vypravil muž.

„Já vím, už jsme po cestě dva z nich zabili. Báł jsem se o tebe.“

„Jestli jich sem dorazí víc, neubráníme se jim,“ vzdychl muž, „ani tu

nemáme žádné zásoby, kdybychom se chtěli zabarikádovat.“

„Já vím, jenže nejbližší místo, kam bychom se mohli schovat, je příliš daleko.“

„Které máš na mysli, Ziku? Ubytovnu stájníků?“

Konečně Hanka zjistila, jak se její malý průvodce jmenuje.

„Společnými silami bychom tě tam třeba dokázali odtáhnout, pane,“ navrhl kluk.

Muž ale zavrtěl hlavou: „To bys nedokázal ani dřív, natož teď! Musíte se tam jít schovat sami.“

„Nenecháme tě tu,“ protestoval Zik.

„V čem je sakra problém?“ vložila se do jejich rozhovoru Hanka.

„Nejspíš v tom, že mám zlomenou nohu a pochroumanou páteř,“ ušklíbl se hořce muž, „nemůžu chodit. Tady mladej mě sem nějakým zázrakem dotáhl a od té doby se o mě stará. Jenže teď se naše situace výrazně zkomplikovala. Takže se utíkejte schovat do stájí sami.“

„Pokusím se vás vyléčit natolik, abyste mohl jít s námi,“ sklonila se k němu.

Chytil ji za zápěstí a podíval se jí zpříma do očí: „Na to tvoje magie v žádném případě nestačí. Schovej si ji radši na cestu ke stájím. A už kruci koukejte mazat, než vás vyčmuchá další smečka.“

„Ubráníme se,“ namítl Zik, ale tón hlasu moc přesvědčivě nezněl.

Hanka vytrhla svou ruku z mužova sevření a zamračila se.

„Ležte klidně, pane, a šetřete dechem. Zkusím, co umím,“ řekla odhodlaně.

„Zakazuji ti to,“ namířil muž ukazováček na její hrud', ale Hanka ho plácla přes ruku.

„Běž hlídat ke dveřím, ať nás nepřekvapí,“ nařídila Zikovi.

„A vy, Tiane, nebo jak se jmenujete,“ zlostně sjela pohledem zraněného, „mi nemáte co zakazovat. Respektujte moji volbu a koukejte mlčet a uvolnit se, ať mohu pracovat!“

Ponořila se do magického soustředění a začala napravovat škody na páteři. Byly zlé. Dva tříštivě poškozené obratle a kolem nich se šířil zánět. Srovnala k sobě zlomky kostí a zafixovala je na správném místě. Potom se zaměřila na kosti v noze. Jejich stav byl ještě horší. Zlomenin bylo hned několik. Jejich rovnání zabralo Hance víc času, než si mohli dovolit, a srůsty stejně nebyly dokonalé. Jako poslední přišel na řadu kotník, kde kromě zlomenin byly potřhané i šlachy. Stálo ji to hodně magie, ale pořád ještě nespotřebovala víc než třetinu svých sil. Vysála dva ze svých magických kamenů a pokračovala.

„A sakra,“ zaklel u dveří Zik, „blíží se sem celá skupina těch potvor.“

Muž odstrčil Hanku a chystal se plazit k východu. Pak se ale najednou zdvihl na čtyři a nakonec se i váhavě postavil. Došel k chlapci a vyhlédl ven. Hanka ucítila závan síly. Muž měl nepochybně magické schopnosti. Nedokázala odhalit, co zkouší. Dveře byly malé, takže přes ty dva ven nedohlédla. Pokud ale dobře slyšela, ňafání se nepřibližovalo, ale naopak vzdalovalo. Po chvíli se rozhostilo ticho.

„Uf, měli jsme kliku,“ vydechl s úlevou Zik, „zamířili jinam.“

Náhle zdvihl oči a šokovaně pohlédl na muže: „Pane? Ty můžeš chodit?“

„Už to tak vypadá. Nuže, mládeži, hod'te sebou. Musíme se dostat do bezpečí, než mi dojdou síly.“

„Vaše noha potřebuje do dlahy,“ namítla Hanka a sáhla po jednom prknu,

co odpadlo z provizorních dveří. Magicky ho dotvarovala a podala muži. Přikývl, utrl další pás ze své košile a Hanka mu pomohla upevnit dlahu k čerstvě vyléčené noze. Velice obezřetně se protáhli ven. Měli štěstí. Do stájí se dostali, aniž by se střetli s jediným spídem. Venku se úplně setmělo.

Stájníci je pustili dovnitř. Jakmile za nimi zaklaply bytelné dveře, jejich vyčerpaný přítel se zhroutil. Přítomní muži ho popadli a donesli na jeden slamník v místnosti. Hanka ho běžela zkontrolovat, ale zdálo se, že jen omdlel slabostí ze ztráty krve.

„Ziku, dobře víš, že jsi tu vždycky vítán, ale ručíš i za ty dva, co jsi přivedl?“ otočil se na chlapce stájník, který zde očividně velel.

„Ale, Tamíre, přece bys je venku nenechal napospas smrti,“ ušklíbl se Zik, „podle mě jsou oba v pohodě.“

„No dobrá. Kde jsou deky, už víš, tak si každý vezměte dvě a uložte se na podlaze. Momentálně žádné volné lůžko nemám. Snad se tvoje kámoška nebude ošklíbat.“

Hanka sundala čepici a zatřepala hlavou, aby rozhodila a srovnala dlouhé vlasy. Tamír jen překvapeně zamrkal, když se před ním z nenápadné umolousané hadrnice vyklubala krásná holka.

„Nó, možná by se jedno lůžko našlo,“ řekl s nádechem obdivu.

„Nezájem,“ ohlédla se přes rameno a s typicky ženskou přezíravostí se ušklíbala na šéfa stájí, „mně budou ty dvě deky úplně stačit.“

Uvelebila se spolu se Zikem u slamníku, na němž odpočíval jejich přítel. Obávala se, že neusne. Dnešní večer se zvrtnul v poněkud nepodařené dobrodružství. Očekávala, že ji za její aktivity Vron ani chuva nepochválí. Uvědomovala si, že by měla kontaktovat Vrona, ale nějak se jí do toho nechtělo. Rozhodla se nepříjemný hovor odložit na ráno. Obrátila se na Zika, který urovnával deku muži ležícímu na slamníku.

„Kdo to vlastně je? Znáš ho dobře?“ zeptala se.

„Nijak zvlášť. Od chvíle, co se probral, tvrdí, že ztratil paměť. Ale chtěl, abych mu říkal Tiane.“

„S nasazením vlastního života jsi zachraňoval úplného cizáka?“

„Potřeboval pomoc a já byl poblíž,“ pokrčil Zik rameny. Hance se zdála Zikova neochota mluvit o mužově totožnosti podezřelá. Asi má důvod, proč se vyhýbá odpovědi, pomyslela si, a přestala se vyptávat. Raději se sklonila ke zraněnému a rozhodla se obětovat trochu magie na podporu mužova zdraví. V průběhu jejího léčení se ale nečekaně probral. Chytil Hanku za oblečení pod krkem a přitáhl si ji blíž k sobě, aby slyšela jeho šeptání.

„Okamžitě přestaň! Magii si schovej na záchranu vlastního života. Budeš ji zatraceně potřebovat! Věř mi.“

Poslechla ho a usmála se. Zjevně byl natolik v pořádku, aby si poradil se vším, co přijde. Byl očividně zvyklý poroučet. Rozhodně na chudáka nebo bezdomovce nevypadal, spíš na vojáka nebo velitele.

Najedou na ni zničehonic dolehla únava. Pomalu se sesunula na připravenou deku a druhou hodila přes sebe. Zik jí pod hlavu přistrčil kus čisté slámy. Usnula dřív, než stihla poděkovat.

Síla Motýlí brány

Uprostřed noci Hanku cosi vyrušilo. Někdo se kolem ní plížil k lůžku jejich přítele. Už se chystala vykřiknout, když vetřelec téměř neslyšně zašeptal: „Pane...?“

„To jsi ty, Háde?“ reagoval stejně tiše Tian.

„Všichni tvrdili, že je po tobě, pane. Jsem rád, že se mýlili.“

„Smrtka mi hodně zblízka klepala na rameno. Teď ale nikomu nic

neříkej a zmiz, rád bych pro ostatní zůstal mrtvej.

„To bohužel nepůjde, pane, máme problém... Měla by se zašpuntovat Motýlí brána, a pokud možno co nejdřív. Naši noví vládcové svým zásahem všechno jenom zhoršili. Jestli něco nepodnikneme, město nepřežije.“

„Já nemůžu, Háde, ani kdybych chtěl. Rasiové mě zabijou dřív, než jim stihnu nabídnout své služby. A kdoví kde je silencius.“

„U mě v kapse a radši se neptejte, jak jsem ho získal. Zašpuntujeme průchody spolu.“

„Zbláznil ses? K tomu je nutná spolupráce mága.“

„A toho nemáme...“

„Jo.“

„V tom případě jsou z nás všech kandidáti na mrtvolu.“

Oba muži nakrátko ztichli.

„Jeden mág by přece jen po ruce byl,“ na okamžik se odmlčel Tian, „ale má to háček. Jedná se o holku a navíc cizinku. Musel bych ji naučit pár věcí.“

Hanka zatajila dech, když si uvědomila, že je nejspíš řeč o ní.

„Snad se bude učit rychle. Jinak je po nás. Situace je horší, než vypadá. Věř mi. Spíků je víc a víc a bránou pronikl i jeden genog. A dost možná i něco jiného.“

„Panebože...“

„Jo. Proudí sem nepřetržitě, takže nám nepomůže ani fakt, že do tří dnů zhebnou.“

„Že já blbec radši neumřel... Dokážeš nás nějak nenápadně dostat ven? Myslím za hradby.“

„Tebe samotného ano, ale s holkou bude problém.“

„Žádný problém,“ syknul hlásek vedle Hanky. Zik nespál a stejně jako ona naslouchal šepotu obou mužů.

„Propašuju vás za hradby třeba všechny. Ale musí to být dřív, než se rozední,“ dodal chlapec a oba mužové zasyčeli, aby nešeptal tak hlasitě.

„Dokáže to?“ zeptal se pochybovačně Hádes.

„Nepodceňuj ho. Je zdatnější, než vypadá,“ potvrdil jejich přítel a Hádes neurčitě přikývl na souhlas.

„Takže se do toho pustíme. Běž, Ziku, vzbudit hlavního stájníka a vysvětlí mu, že odcházíme a že děkujeme za azyl. Já si zatím promluvíím s tvou kamarádkou,“ tiše nařídil Tian.

Chlapec se vytratil do tmy.

„Vstávej, děvče,“ pocítila Hanka na svém rameni mužovu ruku.

„Jsem vzhůru.“

„Potřebuji tvou magickou pomoc. Bude to nebezpečné, ale nemáme na výběr. Pokud uspějeme, zachráníme město. V opačné případě dříve nebo později velice špatně skončíme. Víím, že jsi statečná...“

Hanka ho přerušila: „Co kdybyste neztrácel čas a vysvětlil mi, co a jak mám udělat?“

Uznale stiskl její rameno a naklonil se ještě blíž, aby ho slyšela jen ona. „Umíš pracovat s magií jako s hmotou?“

„Asi ne,“ přiznala nejistě.

„Nevadí. Zkusíme to jinak. Představ si, že tvoje dlaně jsou magnet, ke kterému se přimknou magická maková zrníčka a vytvoří před dlaněmi tlusté odolné polštářky. Zvládneš to.“

Vyzkoušela návod a přikývla.

Mezitím se vrátil Zik a mávl, že mohou vyrazit. Hádes se zařadil jako poslední a na zádech vlácel nadtý vak. Hlavní stájník mírně pootevřel dveře, dvakrát zkontroloval, zda je ulice bezpečná, a potom je pustil ven. Měsíc mdlou září decentně a tajemně osvětloval ulice. Zik vedl jejich skupinu úzkými uličkami a podivnými průchody bez jediného zaváhání. Očividně se tu vyznal velice dobře. Nikdo nemluvil, ale Hanka si všimla, jak na sebe Hádes a Tian v jedné chvíli mrkli a Hádes dokonce udiveně pozdvihl obočí. Všude bylo nezvyklé ticho, jako by ani žádní spídové neexistovali. Navzdory tomu, že se snažili působit co nejmenší hluk, všudypřítomný šterk pod jejich podrážkami skřípal a křupal. Dveře a okenice domů, které míjeli, byly důkladně utemované. Hanka si připadala jako v podivném přízračném snu. Jakmile se protáhli vydrolenou průrvou ve zdi, uvědomila si, že nejspíš překonali další hradby. Nyní je od přístavu oddělovaly už jenom jedny. Před Hankou se ozvalo tlumené zaklení.

„Nedívej se vlevo,“ zašeptal Hádes, což zafungovalo stejně, jako by ji k tomu přímo vyzval. Pohlédla udaným směrem, kde leželo několik zkroucených mrtvých těl. Nezdálo se ale, že by se poblíž vyskytoval i nepřítel. Protáhli se kolem, ani nezpomalili. Domky v této ulici ani zdaleka nebyly tak bytelné a zabezpečené. Chudí si stavěli útočiště z čehokoli použitelného, dokonce i z bedýnek od zeleniny. Tenké stěny by útoku spída odolaly jen těžko. Občas zahlédli několik nahrbených postav, které se ploužily ulicí a snažily se ukrýt, sotva k nim dolehl zvuk kroků.

Náhle Hanku strhla Hádova ruka do úzké boční uličky a muž ji neurvale odstrčil za sebe. Okamžitě strnuli v nehybnosti, ačkoliv nebylo slyšet nic podezřelého. Marně napínala uši a pokoušela se odhadnout, čeho se její průvodci obávají. Zaplavil ji pocit ochlazení a naskočila jí husí kůže, ačkoliv svými smysly nedokázala upřesnit, oč jde. Závan magie od jejího společníka

se rozlil kolem nich. Husí kůže začala ustupovat a po půlminutě vyrazili dál. Neodvážila se Tiana zeptat, jaké kouzlo použil. Když se zastavili před vysokou zdí, rozhodla se obětovat zlomek magie a navázat krátký mentální kontakt s Vronem. K jejímu překvapení pokus o spojení selhal. Vron nebyl v dosahu. Neuměla si vysvětlit proč. Přesněji řečeno, vůbec si nechtěla připustit jakoukoliv představu Vronovy zkázy. Snažila se odehnat strach, ale zakousl se jí do vnitřností. Čísi ruka ji přistrčila k provazu, který visel na zdi. Začala se škrábat nahoru a byla vděčná Hádovi, že jí poskytoval zespoda oporu pro nohy. Nakonec ji silná ruka vytáhla nahoru na zeď a mlčky ukázala na druhou stranu, kde byl rovněž upevněn provaz. Zik už na ni čekal dole a přidržoval jí lano. Ocitli se venku za městskými hradbami. Ustoupila kousek stranou, aby se nepřipletla do cesty mužům, kteří se spouštěli za ní. Nebe bylo ještě plné hvězd, ale na jedné straně obzoru se obloha zdála být světlejší než jinde. Znenadání její pozornost upoutalo podivné místo na pláni. Vlnilo se nespoutanou magií. Pulzovalo tak intenzivně, až jí naskočila husí kůže.

„Bude výron, musíme se schovat,“ zašeptal Tian a kývl na Háda, který je vedl podél hradeb. V jednom místě pohnul vyčnívajícím kamenem a před nimi se uvolnil vchod do nevelkého krytu. Ve stísněném prostoru si jen stěží mohli udělat pohodlí. Jakmile muži uzavřeli vchod, samovolně se spustilo podivné kouzlo a všem přítomným umožnilo mimořádně ostrý výhled na planinu. Před jejich očima pulzovala síla rychleji a rychleji, až došlo k výtrysku energie a zničehonic se vyrojila početná skupina spídů. Hanka užasle sledovala, jak se vlky připomínající potvory řítí k hradbám a plném rozběhu překonávají neuvěřitelnou výšku zdí a mizí ve městě.

„Teď by snad mohl být chvilku klid,“ otevřel muž vchodový otvor a protáhl se do vlahé noci. Ostatní ho váhavě následovali. Hádes sáhl do batohu a podal každému z nich pohárek. Do půlky jim ho naplnil mléčně zakaleným nápojem. Byl mírně palčivý až dohořka. Přesto ho všichni bez řečí vypili. Hanka pocítila, jak se jí rozproudila krev a zbystrily smysly. Dál ze svého zavazadla Hádes vylovil cosi koženého. Každému z nich přetáhl přes hlavu dva propojené pláty, které po zašněrování na boku chránily břicho i záda. Nic pohodlného to nebylo, ale při útoku spídů se těžká kožená vesta

mohla hodit.

„Připraveni? Nuže, pojďme na to.“

Vyrazili přímo k pulzujícímu místu. Hance se začalo dělat špatně od žaludku.

„Stůj,“ houkl Tian. Postavil se před ni a vzal ji za ramena. Na obzoru začínalo svítat a Hanka vnímala jeho vážný pohled.

„Soustřed' se, děvče. Teď budou naše životy provázané jeden s druhým. Já budu záviset na tvém umění stejně jako ty na mém. Buď se nám to povede, nebo... No, na tom vlastně nezáleží. Zkrátka a dobře – Zik s Hádem nám budou krýt záda. Na podrobnosti není čas, takže ti vysvětlím jen nejdůležitější body. Jsi připravena?“

„Jsem jedno velké ucho.“

„Sakra, ženská, tohle vážně není legrace!“

„Nesměju se. Udělám, co je v mých silách.“

„To nestačí. Zřejmě jsi plně nepochopila situaci. Musíš překonat sama sebe, jinak nepřežijeme ani my ani město.“

„Pane, jehož jméno vlastně ani pořádně neznám, nepodceňujte mě,“ odvětila zamračeně, „jsem Hana Vronová, sestra draka a dcera jednorožce. Už jsem stála v boji, a když prohlásím, že udělám, co je v mých silách, znamená to, že vyplivnu duši, abych vám pomohla. Ale potřebuji, abyste se mnou jednal jako s někým, kdo vám bude stát bok po boku na společné cestě do zapomnění. Jasně?!“

„Jsem Sebastian DelHas, ale nikde mé jméno nevyslovuj. Bude mi ctí se s tebou svézt do zapomnění,“ zajiskřil v mužově pohledu náznak humoru. Pak sáhl do kapsy a vylovil stříbrný medailon.

„Nastav ruce,“ požádal, a sotva poslechla, otevřel medailon. Mezi oběma polovinami se rozhořel podivný plamen v bílé barvě, tu a tam protkaný modrými záblesky. DelHas jí ho položil do dlaní.

„Celou dobu ho musíš opatrovat, aby nezhasl. Utvoř kolem něj nejsilnější polštář magie, jaký zvládneš. Až už nebudeš moct, zařvi na mě: vrať se. Musím se k tobě dostat dřív, než zdejší síly vysají světlo medailonu.“

Hanka se pokusila navázat souznění s modravým plamínkem a celičky ho obalila ochrannou clonou.

„Výborně. Tak já jdu na to,“ prohlásil její společník a zmizel jí z dohledu.

Přestala vnímat svět kolem sebe a soustředila se na svůj úkol. Nejdřív byl snadný, ale po nějaké chvíli ucítla tah kolem plamene, co se snažil rozleptat clonu a vycucnout magii plamínku. Hance chvíli trvalo, než našla optimální druh štítu, který dostatečně odolával zdejšímu náporu. Blahořečila v duchu R'íhanovi, že ji naučil vnímat magii tak citlivě a regulovat optimální množství síly. Její clona pulzovala obdobně jako nepřátelské závany. Znenadání ucítla náraz a jen taktak, že nečekaný útok neuhasil srdce medailonu. Pro jistotu výrazně posílila vrstvu štítové magie. Vtom ji cosi hryzlo do nohy. Měla sto chutí se ohnat, ale koutkem oka zahlédla, jak Hádes, vyzbrojený dvěma zahnutými sečnými zbraněmi, zakroužil kolem ní a bolest ustala. Naprosto ztratila smysl pro čas. Zdálo se, že stojí na místě bůhvíkolik hodin, ale zároveň si uvědomovala, jak pozvolna oblohu zaplavuje svítání. Jejich společná akce pravděpodobně neprobíhá déle než půl hodiny. Magické útoky se vystupňovaly. Kdyby kolem světla nevybuchovaly v naprosto nečekaných nárazech, Hanka by štít udržela ještě dlouho. Jenže musela udržovat velice silnou ochrannou clonu, takže se její zásoby magie tenčily neúměrně rychle. Netušila, co podniká DelHas, ale modlila se, aby si pospíšil. Zachytila neuvěřitelně silný náraz a musela do ochrany vložit veškeré své zbývající síly. Od země začala stoupat hustá mlha.

„Vrat' se,“ zavolala do prázdna a burcovala nejtemnější síly ze své mysli, aby dostála závazku. Něco vrčícího se přehnal kolem ní a řev v blízké mlze signalizoval, že došlo k boji. Začaly se jí třást ruce a podlamovat nohy.

„Sakra, vrat' se,“ zařvala znovu a plamínek povážlivě zakolísal. Z posledních sil ho uchránila od zhasnutí, ale bylo jí jasné, že příští nápor už nezvládne. Vtom se DelHas vynořil před ní, vzal její ruce do svých a zatlačil tak, aby společně medailon zaklapli. V stejném okamžiku se Hanka zhroutila. Sice neztratila vědomí úplně, ale ze svalů zbyl nepoužitelný rosol. Matně vnímala, jak ji někdo zdvihl do náruče a běží s ní po pláni. Jakoby zdálky zaslechla Háda, jak říká: „Rychle do úkrytu, já je odlákám!“

Vzápětí její tělo spočinulo na tvrdé zemi a prudce ji zabořila noha. Někdo jí vyhrnul nohavici kalhot.

„To bude dobrý,“ pohladila ji po rameni ruka, „jen ránu vyčistím a zavážu. Až se trochu vzpamatuješ, můžeš si ji vyléčit. Teď uděláš nejlíp, když se pokusíš usnout.“

DelHas jí zdvihl hlavu a dal jí napít. Vděčně polkla pár doušek vody a propadla se do bezesného spánku.

Matyáš z jiného světa

Probudily ji dva tiché rozčilené hlasy.

„...chystá se výron, já ho poznám, věř mi,“ tiše, ale důrazně trval na svém Zik.

„Taky vidím, že se něco děje. Ale chvění je slabé. Možná se průchod vůbec neotevře.“

„Jakmile se pulzování dostane do střídavého rytmu, vždycky to znamená, že se Motýlí brána probudila. Věř mi, pane, mám pro ni cit.“

Muž se po chlapci zamyšleně podíval: „Kdyby zůstali u moci Deliové, doporučil bych tě pro výcvik v péesce.“

Hanka ze strany zahlédla, jak se Zik zářivě usmál: „Tam by se mi líbilo.“

Pomalů se posadila, aby vyzkoušela, do jaké míry jí tělo poslouchá. Cítila se rozlámaně, ale jinak bylo všechno v pořádku. Oba její společníci se jako na povel ohlédli.

„Tak co, je ti líp?“ zeptal se muž.

„Mrzí mě, že jsem se složila,“ omluvila se Hanka.

„Nemáš se za co stydět. Byla to hlavně moje chyba, že jsem se vrátil až na druhé zavolání,“ vlídně pokýval hlavou DelHas. „Víš, narazil jsem na devět otevřených průchodů, z toho čtyři na velice nebezpečná místa. Právě jsem zavíral třetí rizikový průchod a chtěl jsem jeho uzamčení za každou cenu dokončit.“

„A dokončil?“

„Jasně že jo. Už se k nám žádný další spíd nedostane, za to ti ručím. A ti, co už Motýlí bránou pronikli, do tří dnů pochcípají. Město si může oddechnout.“

„Bezva. Ale proč se tu schováváme? Snad by vám měli být vděční, ne?“

Muž vzdychl: „Je složitá doba. Momentálně jsem pro vládnoucí rod nežádoucí persona. Nepřijali by moji pomoc. Ale tím se netrap. Vedla sis výborně. Vůbec jsem nečekal, že bys silencia udržela tak dlouho.“

„Jakého silencia?“

„Ten medailon, říkáme mu silencius.“

„K čemu vlastně slouží?“

Muž se podrbal ve vousech, jako by se rozmýšlel, zda má jeho funkci vysvětlovat. Dvakrát se nadechl jakoby k řeči a dvakrát zaváhal. Pak ale pomalu vytáhl dotyčný medailon, sundal ho z krku a podal ho dívce.

„Prohlédni si ho, ale nyní ho neotvírej. Obsahuje sílu, která je magicky stabilní i v prostředí brány. Když se člověk pohybuje na pomezí několika světů, je dobré mít nějaký pevný bod, aby trefil domů. Jinak v Motýlí bráně hrozí, že sice průchod uzavře, ale z nesprávné strany. Rozumíš tomu, co říkám?“

„Jen částečně. Umím vytvořit bránu. Ale vždycky jen z jednoho známého místa na druhé. Zrovna tak se mohu dostat i zpět.“

„Jen to proboha nezkoušej zrovna tady!“

„Vím, že je tu kouzlo brány zakázané. Akorát nechápu, proč.“

„Proč?! No přece kvůli Motýlí bráně. V celém okolí města je velice nestabilní prostředí a každé magické vlákno prostupující z místa na místo následně probudí i aktivitu Motýlí brány. V ní se pak vytvářejí průchody do labyrintu mezi světy. Jedná se o pulzující, pohyblivé prostředí, nikdy nevíš, kdy a ve kterém místě se otevře. Snad proto se jí říká Motýlí. Třepotá se po zdejším okolí a otvírá se i zavírá, jak se jí zlíbí. Některé průchody se objevují opakovaně a dobře je známe. Jiné se vyskytují jen vzácně a člověk neodhadne, kam vyústí.“

„A vy umíte průchody v Motýlí bráně otevřít a uzavřít?“

„Kéž bych uměl. Kdysi tu žil jeden, jemuž se říkalo Orlík cestovatel. Vlastnil tři artefakty, s jejichž pomocí se prý přemísťoval na jiné světy. Naštěstí nám zanechal podrobný návod, jak uzavřít nežádoucí průchody v bráně. Od té doby, co zmizel, se o tohle místo stará vládnoucí rod a chrání město před agresivními návštěvníky z cizích světů. Jenže teď se násilně chopili vlády Rasiové aniž by přemýšleli o tom, jaký osud město postihne bez týmu zkušených bojovníků.“

„Od vás by radu nepřijali?“

„Zabili krále a mě shodili z vyhlídky. Jen díky zázraku a Zikovi ještě žiju. A vlastně i díky tobě. Kdybys mě nevyléčila, dostali by mě spídové.“

Hanka podala DelHasovi medailon zpět.

„Budete chtít uzavřít i ty další průchody?“ zeptala se a teprve v tu chvíli si uvědomila, že jí neschází žádná magická energie.

„Cítíš se na to?“ usmál se přátelsky muž.

„Divím se, že jsem nepřišla o svou magii...“

„Otevřený medailon odsával sílu nejen z tebe, ale i z brány. Kdyby zhasl, vysála by všechnu jeho energii brána. Ale protože jsme ho zavřeli společně, vrátil nashromážděnou magii nám dvěma.“

Znovu si medailon pověsil na krk a schoval ho pod nevábně umolousanou košili. Hanku napadlo, jak by asi muž vypadal oholený a v čistém oblečení. Určitě by mu to slušelo.

„Venku začíná být živo, pane, podívejte,“ vyzval je Zik, aby se obrátili a ze svého úkrytu v hradbách sledovali dění na pláni. Strážní, kteří dorazili zkontrolovat situaci poté, co zpozorovali světelné efekty spojené se zavíráním průchodů, sáhli po zbraních. Komické bylo, že absolutně netušili, odkud jim co hrozí, takže se točili jako korouhvičky. Jen taktak, že se nezranili navzájem. Vzduch se zavlnil, ale jen krátce a ne příliš silně. Všichni se shlukli kolem jednoho místa. Jejich záda znemožňovala Hance a jejím přátelům zahlédnout, na co se soustředí.

„Za chvíli se otevře další brána, měli by odtamtud vypadnout,“ prohlásil Zik a DelHas jen nepatrně přikývl. Vtom se skupinka rozpadla a konečně uviděli, jak dva strážní někoho odnášejí na improvizovaných nosítkách směrem k městu.

„Jako by nesli dítě...“ marně se Hanka snažila zahlédnout podrobnosti.

Zbylá skupina vojáků se opět semkla, ale najednou jejich řada zakolísala, a vzniklou mezerou proklouzl cizokrajně oblečený kluk a sprintem vyrazil za nosítky. Dva strážní po něm okamžitě skočili a chytili ho. Zuřivě se bránil a z jeho gest se dalo usoudit, že silou mocí chce následovat muže, kteří už s nosítky mizeli v městské bráně. Strážní ho však svírali důkladně a ten, co před chvílí zavrával, mu vrazil hřbetem ruky facku, až se chlapci spustila krev z nosu.

To, co následovalo, se odehrálo neuvěřitelně rychle. Kousek od strážných se zhmotnila neuvěřitelně mohutná příšera s ohromnými chlupatými končetinami.

„Genog, to musí být genog,“ překvapeně vydechl DelHas, „měli by zatraceně rychle zdrhat.“

Strážní se ale shlukli a jako na povel zdvihli kopí.

„Taková pitomost! Oni snad neprodělali ani základní školení,“ otočil oči v sloup jejich přítel „genog v našem ovzduší přežije sotva pár minut. Kdyby každý z nich běžel jiným směrem, většina by přežila.“

Jediný, kdo využil příležitosti a začal zdrhat, byl barevně oblečený kluk. Obličej měl zamazaný od krve, co mu tekla z nosu. Mířil ke hradbám.

Chlupatá příšera se vrhla na strážné a bez ohledu na zbraně je začala zabíjet.

„Zachraňte toho kluka,“ požádala své společníky Hanka, když viděla, že nešťastník míří téměř přímo k nim. Zik se tázavě podíval na muže. Tian jen souhlasně přikývl a otevřel vchod.

Zik se hbitě protáhl ven, chytil zmateného chlapce za ruku a vlekl ho do úkrytu. Ten naštěstí pochopil, že se mu nabízí záchrana, a zalezl do otvoru, na který Zik ukázal. DelHas za nimi zavřel a tím i ztlumil sílu řevu genoga,

jenž mezitím na planině pozabíjel všechno živé. Rozzuřená příšera se postavila na zadní a rozhlédla se. Nejspíš zachytila náznak pohybu u jejich skrýše a rozběhla se k nim. Po několika metrech však zavravorala a zhroutila se. Chvíli mlátila tlapami kolem sebe, zkoušela se znovu postavit, ale nedokázala to. Její pohyby se zpomalovaly a po několika trhavých záškubech úplně znehybněla.

„A je po něm,“ oddechl si DelHas. „Kdyby se dostal blíž, do zpěvu by nám nebylo.“

„Skrýš vypadá bytelně. Jak by se k nám mohl dostat?“

„Žádné hradby nejsou dost silné, aby zadržely genoga, to si pamatuj.“

„Strážné zabil neuvěřitelně rychle, pomalu se ani nestihli bránit,“ těžce polkla Hanka při pohledu ven.

„Byli stateční, ale neměli potřebné znalosti,“ trpce zavrčel DelHas. „Kdybych je vedl já, nezahynulo by při té podělané akci tolik lidí. Jestli se Rasiové brzo nepoučí, přijdou o všechny své vojáky.“

Chlapec, kterého sem Zik přitáhl, začal být neklidný a nesrozumitelnou řečí cosi drmolil. Při tom ukazoval k hradbám. Zik vrtěl hlavou a snažil se mu vysvětlit slovy i gesty, že je nutné zůstat v úkrytu spolu s nimi. Jejich host však nechtěl rozumět a dožadoval se, aby ho pustili ven. Nakonec musel zasáhnout sám DelHas. Chytil chlapce za rukáv, násilím ho posadil vedle Hanky a jednoznačně mu nakázal zůstat. Návštěvník z cizích světů pochopil. Ani se nehnul, ale vrhal po nich vyčítavé pohledy.

„Sakra! Jak se s ním mám domluvit?“ mračil se Zik a zamyšleně se škrábal na břicho.

„Co začít od začátku?“ usmála se Hanka a představila se, ukazujíc prstem na sebe.

„Matyáš,“ zapíchl chlapec ukazováček do své zakrvácené bundy.

„Matyáš? A co takhle Maty?“ pokusila se zkrátit jeho jméno dívka.

„Maty,“ přikývl chlapec a usmál se na ni.

„Bezva,“ přikývla, „Maty je v pohodě.“

„Napít?“ nabídl mu Zik vodu.

„Napít,“ přikývl chlapec. Zdálo se, že ti dva konečně našli cestu ke vzájemné komunikaci. Hanka si jich přestala všímat a pokusila o kontakt s Vronem. Ponořila se do soustředění na celou minutu, ale ani stopa po odezvě. Jako by její přítel vůbec neexistoval. Někde mezi hrudí a žaludkem ucítila bolavé sevření strachu. Že by ho spídové dostali? Nebo někdo jiný? Bude se muset vrátit k chůvě a zkontrolovat situaci. Možná jen přišel o všechnu magii... Znovu se v ní probudila naděje. Tohle bude důvod, proč se s ním nemůže spojit! Určitě! Nejspíš někomu pomáhal a je magicky na dně. Třeba už na ni čeká u Josefa. Jenže zrovna teď za ním nemůže. Dokud je den, nemohou ze skrýše vystrčit ani nos. A v noci bude chtít DelHas zavírat další průchody v bráně. Až skončí, možná by mohla Zika požádat, aby ji doprovodil do hospody k Evelíně a Josefovi.

Od vchodu do města se na planinu vyhrnuli další ozbrojenci. Prohlédli si genoga a pustili se do odnášení mrtvých. Jakmile skončili, svolal si je velitel a podle jeho gest se dalo soudit, že své podřízené instruuje, jak se chovat v případě napadení.

„Možná už město vyčistili, a proto je poslali sem,“ uvažovala Hanka nahlas a zadívala se na DelHase. Muž zachmuřeně pozoroval dění venku.

„Něco je špatně?“ zeptala se, když si všimla jeho výrazu.

„To kdybych věděl,“ ušklíbl se.

Oba sledovali, jak velitel rozděljuje vojáky do skupinek po třech a rozmisťuje je podle nějakého neznámého klíče. DelHas jakoby mimoděk přikyvoval a popotahoval se za vousy na bradě.

„Znáte toho, co poroučí?“ vyzvídala.

Obrátil k ní pohled a váhavě přikývl. „Dřív býval velitelem péesky. Divím se, že ho při převratu nezabili. Nějak se nemohu smířit s představou, že přešel k nepříteli. Jednou mi zachránil život. Jsem si téměř jist, že by mě nikdy nezradil. Jedině snad, kdyby ho magicky ovlivnili...“

Hanka zkontrolovala velitelovu auru, ale nic zmanipulovaného na ní neodhalila. Pouze fakt, že voják nepatří k příliš magicky nadaným lidem.

„Nezdá se, že by ho někdo ovládal,“ podotkla.

„Kdybych si mohl s Horkarundanem vyměnit pár slov,“ mumlal DelHas, „hned bych věděl, na čem jsem. Ale dneska to nepůjde.“

„Proč ne? Mám ho zkusit oslovit? Umím komunikovat na dálku,“ nabídla Hanka, „jen netuším, jak zareaguje, a bude-li chtít se mnou mluvit. Vůbec mě nezná.“

„Máš na mysli rozhovor na mentální úrovni?“ ujišťoval se muž, zda jejímu návrhu správně porozuměl.

„Přesně tak. Ale bojím se, že hlas, co se mu ozve v mozku, bude považovat spíš za útok než za výzvu k diskuzi. Pokud neodpoví, máte smůlu, násilně ho ovlivňovat nebudu.“

„Máš pravdu. Taky by se mi nelíbilo, kdyby se mi někdo cpal do hlavy. Nech mě chvíli přemýšlet.“

Kluci za jejich zády si malovali obrázky do prachu na podlaze, občas prohodili pár slov a jich si nevšimli.

Hanka se pomocí dračí komunikace soustředila nejdřív na DelHase. Jeho krystal měnil barvu po vrstvách. Jako cibule, která má každou slupku jinou. Opatrně ho mentálně oslovila: „Nechci vás polekat, Tiane, ale zkusme se tímhle způsobem nejdřív domluvit my dva. Není nutné pronášet slova

nahlas, stačí si je pouze myslet.“

„Velice zvláštní úroveň hovoru,“ odpověděl jí stejným způsobem DelHas s povytaženým obočím, „kdybys mi neřekla předem o své schopnosti, obával bych se nejhoršího. Jak ale Horkarundanovi naznačit, že jde o přátelský kontakt?“

„A co nějaký osobní důvěrný vzkaz?“

„Mám nápad. Pověz mu, že opilý trubadúr by rád mluvil s přestárlým panicem.“

„Není to urážka?“ zeptala se v duchu pobaveně. Dál už pokračovala nahlas a začala vysvětlovat, jakým způsobem by si mohl sám DelHas jejím prostřednictvím přímo popovídat s velitelem stráží. Něco si nechal zopakovat a podrobněji objasnit, než přikývl a pokynul Hance, aby zkusila zprostředkovat rozhovor.

Hance chvíli trvalo, než se naladila na neškolenou vojákovu osobnost. Jeho krystal připomínal kouřově vyleštěnou kostku. Opatrně muže oslovila a vyřídila vzkaz. Ucítla, jak jeho mysl ztuhla leknutím a uzavřela se. Trpělivě vyčkávala a sledovala, jak se Horkarundan rozhlíží kolem sebe a nervózně si olizuje rty. Pak se uvolnil a Hanka se mohla znovu napojit na jeho šedavý krystal. Tentokrát do své mysli přizvala i DelHase a vtáhla ho do kontaktu.

„Ujišťuji vás, že se nejedná o podvod a že jde jen o malý rozhovor,“ promluvila znovu k veliteli stráží a předala slovo DelHasovi.

„Ta dívka je mág, Horkare, a pomůže nám si nenápadně promluvit.“

„Ale mně bylo řečeno, že král zemřel a ty také...“

„Krále je mi líto. Ke své hanbě musím přiznat, že jsem ho nezachránil a sám jsem přežil jen díky neuvěřitelnému štěstí. Pomohl mi malý kluk a magicky nadané děvče. Ty jsi, jak vidím, také přežil...“

„Jo. Vzdal jsem se, abych zachránil členy péesky. Navrhl jsem Rasiům, že v případě potřeby budu bojovat po jejich boku proti vetřelcům z brány. Dnes mě vytáhli ze žaláře, aby prověřili, jestli dodržím svůj slib.“

„Chlapi z péesky žijí?“

„Většina ano. Gabriel s Tunem zradili a naservírovali nás nepříteli úplně bez boje. Co se stalo s našimi mágy, netuším. DelArk je v žaláři, ale žije. DelBufo se prý potácí mezi životem a smrtí. O ostatních nevím. Odvedli mě rovnou sem a pověřili velením nad touhle hrstkou ozbrojenců. Co se děje ve městě ti fakt neřeknu...“

„Město je plné spídů, ale do dvou dnů by měli pochcípát. Uzavřel jsem tři nejhorší vyústění z Motýlí brány a rád bych dnes večer zavřel ještě tři další. Sice můj nouzový blok víc než dva týdny nevydrží, ale momentálně to lépe nesvedu.“

„Na jaké potvory se máme připravit?“

„Na ty nejhorší. Mohl by se znovu objevit genog. Tvoje současné mužstvo nemá ani základní školení. Nedokážou si s ním poradit.“

„To je mi jasné. Proto mě vytáhli z podzemí. Kde teď jsi?“

„Blízko.“

„Máš nějaké lidi?“

„Jen Háda a pár děcek. Zatím jsem na tom dost bledě.“

„Nápodobně. Ale hned se cítím líp, když vím, že žiješ. Až mě vrátí do žaláře, budu mít pro spoluvězně aspoň jednu dobrou zprávu, vsadím se, že jim to zvedne náladu.“

„Jsem rád, že vás nechali naživu. Ohleduplnost bych od Rasiů nečekal. Co tím sledují?“

„DelArk se ptal úplně stejně jako ty. Máš nějaký plán?“

„Zatím pouze jediný – přežít. Nemám nejmenší představu co dál.“

„Určitě tě něco napadne. Musím přestat mluvit, jde mi sem kontrola,“ odpoutal se velitel stráží a Hanka ukončila spojení.

„Jak jsi na tom s magií? Nevyčerpala ses moc?“ zajímal se DelHas.

„Ani ne, jsem trénovaná,“ ujistila ho, ačkoliv na posílení Horkarundanovy nedostatečné magické schopnosti vyplývala víc, než bylo při dračím kontaktu zvykem.

Venku se nic zajímavého nedělo, proto DelHas Hanku požádal, aby jim vyprávěla, proč přijela do Quinwalu. Při jejím povídání se nudil akorát Matyáš, který jejich jazyku nerozuměl. Zik vylovil batoh se zásobami a všichni se posilnili sušeným masem a několika suchary. Poté se neúspěšně pokoušeli společnými silami a malováním do písku zjistit, jak a odkud se sem Matyáš dostal. Z jeho gest a obrázků ale moudří nebyli. Nakreslil sebe a holku. Holce přeškrtl nohy. Došlo snad v bráně k nějakému úrazu? Pochopili jedině, že chce Matyáš jít ven a najít ji.

„Hm, musíme sehnat tlumočníka,“ konstatoval DelHas, „jinak mu asi těžko vysvětlíme, co se ve městě děje. Jestli se sem dostal z jiného světa, bude pro něj šok, až zjistí, že už se nikdy nevrátí domů.“

„Což o to, magického tlumočníka bych sehnal, ale nebude laciný,“ pokrčil rameny Zik.

„Kolik stojí?“ zeptala se Hanka a vylovila z kapsy své cenné kamínky.

„Fíha,“ hvízdal překvapeně malý zlodějíček a podíval se zblízka. „Tenhle,“ vylovil jeden polodrahokam, „by na něj měl stačit. Ještě nějak nenápadně proklouznout do města...“

„Až dnes v noci uzavřeme genogovu bránu, můžeme přešplhat na páté

hradby. Pak se uvidí, co dál. Ted' se zkuste trochu prospat, ať jste večer v plné síle," víceméně nařídil DelHas hromadný odpočinek. Hance se podařilo usnout opravdu tvrdě.

Někdo jí důkladně třásl ramenem, aby ji probudil. Ospale zamžourala na Zika.

„Jak tady můžeš tak bezstarostně spát,“ divil se.

„Asi proto, že vám věřím,“ zívla a protřela si oči. Byla tma a ticho.

„Ukaž, obléknu ti kožený chránič,“ pomohl jí Zik natáhnout přes hlavu vestu a zavázat tkanice. Podobně posloužil i Matyášovi, který něco drmolil, ale nebránil se. DelHas zkontroloval jejich výstroj a vtiskl klukům do ruky zbraně.

„Připraveni? Takže jdeme na to,“ kývl na ně a otevřel vchod. Protáhli se ven a nechali se vést DelHasem. Všude vládl klid. Stráže se na noc stáhly za městské hradby. Nebezpečnou planinu měli nyní sami pro sebe. Hanka si už dovedla představit, co ji čeká. Litovala jen, že jí nekryje záda Hádes. S ním by se cítila daleko bezpečněji. Nebyla si jistá, nakolik ji Zik ochrání v případě útoku nějaké potvory.

DelHas zastavil v místě, které Hance nepřipadalo ničím zvláštní. Vytáhl medailon a stejně jako minule jí svěřil do opatrování jeho sílu. Zik zaujal pozici za dívčinými zády a Matyáš ho napodobil. Jakmile DelHas zmizel Hance z očí, ponořila se do soustředění a doufala, že dnešní akce bude kratší a snazší. Zpočátku to tak vypadalo. Modravý plamínek se mihotal klidně a jasně. Následovalo několik drobných výkyvů. Pak ale pocítila mimořádně silný závan chladu a jejího těla se zmocnila zimnice. Ruce se jí klepaly jako stoleté stařeně a musela násilně sevřít ústa, aby jí o sebe necvakaly zuby. Pokoušela se nemyslet na potíže a setrvat v soustředění. Šlo to ztěžka. Jako by medailon najednou vážil dvacet kilo. Ruce jí podklesávaly, takže usoudila, že bude záhodno zavolat na DelHase, aby se vrátil. Těsně před tím, než se k tomu odhodlala, ucítila, jak její ruce podepřely jiné teplé dlaně a zdvihly je i s medailonem do správné polohy. Myslela, že zasáhl DelHas, ale

když otevřela oči, překvapeně zjistila, že proti ní stojí Matyáš. Měl vážnou soustředěnou tvář a z jeho rukou proudila síla, která Hance pomohla najít ztracenou magickou rovnováhu. Oba upírali zrak na plamínek medailonu a hlídání jeho stability bylo najednou o mnoho lehčí.

Znenadání je ovanul mohutný teplý vír. Všechno kolem se zalilo podivnou září.

„Cestovatel! Jaké překvapení! Těší nás, že jsme tě tu dnes našli,“ promluvil v jejich myslích hlas tak jasně a tak intenzivně, že vyděsil i Hanku, která byla na podobný druh komunikace zvyklá.

„Nemusíte mít obavy, od nás vám nehrozí nebezpečí. Jen jsme se přišli dotknout cestovatele. Jeho mysl byla zatemněna a vzpomínky zastřené. Náš dotyk probouzí zapomenuté a posiluje vědomí.“

„Kdo jste?“ zeptal se Matyáš.

„Fagliniové. Jeden z vašich nám kdysi říkal školitelé. Než se vydáš na cestu, najdeš u nás dobré rady i pomůcky, které ti usnadní přesuny. Jsi u nás vítán.“

Hanka měla pocit, jako by neznámá síla Matyáše vlekla pryč od ní. Polekala se, že se jedná o magickou past, do níž má být chlapec lapen.

„Zůstaň tady, Matyáši,“ vykřikla v duchu, „neodcházej!“

„Pročpak ho nechceš pustit, ženo s dračí myslí?“ oslovil mocný hlas přímo Hanku. „Dáme mu vše, co potřebuje. Nezadržuj ho, když on sám chce jít.“

„A co dívka se škrtnutýma nohama?“

Sotva dořekla větu, ucítla, jak se Matyáš stabilizuje a jeho dlaně zase začaly hrát.

„Má pravdu,“ ozval se chlapec, „nemohu nechat Alici napospas osudu. Přicestovali jsme spolu a nebylo by správné ji opustit.“

„Jsi cestovatel. Neměl by ses vázat.“

„Jsem člověk.“

„Stojíš na začátku cesty a ještě jsi nenašel sám sebe. Ale nevadí. Můžeme chvíli počkat, až se rozkoukáš. Dej si však pozor. Před časem do tohoto světa vstoupil knut s několika následovníky. Připravuje si půdu pro rozmnožování. Bylo by škoda, kdyby tě použil. Zavolej nás co nejdřív. Budeš vítán.“

Teplý vír ztratil sílu a prostředí kolem nich se zklidnilo. Plamínek naštěstí stále bezpečně hořel. Hanka ani nezaznamenala, kdy se vedle nich objevil DelHas. Teprve když přes jejich dlaně zaklapl medailon, uvědomila si, že je konec. Tentokrát byl na dně svých sil pro změnu bojovník. Schoval medailon a sesunul se do kleku na zem. Hlavu měl svěšenou a ztěžka dýchal.

„Pane, je ti dobře?“ dřepł si k němu Zik a podával mu láhev s pitím.

„Dej mi dvě minuty, kámo, a budu ok.“

Hanka a Matyáš se po sobě koukli a rozpačitě uhnuli očima. Společný zážitek byl natolik intenzivní, že potřebovali čas, aby si ujasnili, co se ve skutečnosti přihodilo. Podivný kontakt s bytostmi, které s nimi hovořily bůhvíodkud, je zaskočil. Kdo byly ony bytosti? A co měly na mysli, když Matyáše oslovovaly jako cestovatele?

„Nezburcovali jsme strážce?“ zeptal se unaveně DelHas.

„Řekl bych, že se po setkání s genogem se sem nepohrnou,“ rozhlížel se Zik, „nejspíš počkají na ráno.“

„Nevím, jak v tomhle stavu dokážu přelézt hradby,“ s námahou se zdvihl na nohy bojovník. Hanka se zastyděla, že mu před akcí neposkytla další

ozdravnou kúru. S vážnými zraněními, která utrpěl, musel určitě zápasit jak se slabostí, tak i s bolestí.

„Jestli se nebojíte myší a špíny,“ s povzdechem ze sebe vysoukal Zik, „zasvětim vás do svého největšího tajemství. Doufám, že ho zachováte.“

„Znáš snad cestu pod hradbami?“ zamračil se podezřívavě DelHas.

„Nechci tě zradit, pane, důvěřuj mi.“

„Promiň, Ziku, zapomněl jsem, že jsem tvým velkým dlužníkem a že už nikdy nebudu tím, čím jsem býval,“ pohládl malého zlodějíčka po rameni bojovník.

Zik se ale dál tvářil dotčeně: „Nic mi, pane, nedlužíš. Co jsem udělal, byla vlastně splátka za to, že jsi mě jednou pustil, když jsi mě nachytl při krádeži. Jenom jsi mi vynadal a promluvil do duše. Tenkrát jsem se zařekl, že už nikdy nic neukradnu... jen kvůli svému rozmaru.“

„Asi jsem ti promluvil do duše málo,“ ušklíbl se DelHas, „ale neboj se, tvoje tajemství budu respektovat.“

„Tak pojdte za mnou,“ ujal se Zik průvodcovské role.

„A neměli bychom s sebou vzít i batoh z úkrytu?“ zeptal se Matyáš.

„Jasně. Zaběhnu pro něj,“ odpověděl bez rozmýšlení Zik a vtom si uvědomil, že Matyáš promluvil jeho řečí. Zůstal na něj zírat a pomalu se jeho výraz měnil na ostražitý: „Proč jsi před námi tajil, že nám rozumíš?“

„Nic jsem netajil. Rozumím teprve až teď. Než jsem se dotkl medailonu, byl jsem úplně mimo. Něco se stalo při zavírání brány a já si vzpomněl na věci, které mi předtím unikaly.“

„Nechte povídání na později,“ přerušil je DelHas, „teď bychom se měli sakra rychle přesunout do města. Hod' sebou, Ziku, a skoč pro batoh.“

Hanka znechuceně zaznamenala, že se bojovník opět začíná chovat nadřazeně a velitelsky. Stále ještě vypadal vyčerpaně, ale mozek už mu pracoval na plné obrátky. Nedalo se přehlédnout, že je zvyklý rozkazovat. Za vše, co pro něj udělali, očekávala dívka víc ohledů a respektu. Než se Zik vrátil, dal se muž dohromady natolik, aby převzal zavazadlo. Zvolna kráčeli podél hradeb.

Zikův tajný průlez byl skvěle zamaskovaný. Chlapec rozhrnul trnité křoví, odsunul dva šikovně naaranžované kameny a kývl na ně, aby se protáhli uvolněnou škvírou. Byla nepříjemně úzká. Naštěstí hned za ní narazili na širší tunel, jímž se dalo pohybovat po čtyřech. Hanka si magicky posvítla, ale okamžitě toho litovala. Plazili se mezi mrtvolkami myší, a hejnem brouků, kteří ožírali jejich kostřičky. O stonožkách a pavoucích nemluvě – krajně odporné a deprimující místo.

Se smyčkou na krku

Vynořili se na druhé straně hradeb a Zik za nimi zamaskoval stopy.

„Fuj! Co to tu smrdí?“ nakrčila nos Hanka. „Jako by někdo páčil odpadky.“

„Možná se jen snaží zahnat spídy.“

„Jestli v téhle dřevěné čtvrti někdo odpuzuje spídy ohněm, vlastnoručně ho uškrtím,“ zavrčel DelHas a vystartoval směrem k zápachu.

Vepředu se mihotalo načervenalé světlo. Protáhli se úzkou uličkou a hned bylo jasné, odkud se záře bere. Malá skupina dřevěných domků hořela a vítr v nárazech rozfoukával požár k dalším objektům.

DelHas děti strhl zpět do tmavé uličky. Kolem se chaoticky motali lidé a nejméně třetina z nich byly stráže. Někteří se snažili hasit, ale chyběla voda a nebylo ani dost písku. Požár navzdory všem snahám sílil. Náhle jeden z domků explodoval a k nebi vytryskl sloup ohně a jisker. Až k nim dolehlo sálavé vedro.

„Abychom se dostali na čtvrté hradby, musíme projít kolem požáru na nejbližší rozcestí,“ zašeptal naléhavě DelHas.

„Zamícháme se mezi prchající, nikdo si nás nevšimne,“ navrhla Hanka.

„Je tu víc stráží, než se mi líbí,“ mumlal bojovník.

„Doufám, že se požár nerozšíří až k nám domů,“ s obavami sledoval plameny Zik.

„Pojďte, ať se nenadýcháme kouře,“ postrčil DelHas děti do skupiny ustupujících lidí. Nechali se unášet davem a stejně jako ostatní se ohlíželi po hroutících se domech. Stráže už se chatrče stlučené z dřevěných zbytků ani nepokoušely prohledávat. Jen postrkovaly přítomné pryč od plamenů a nadávaly opozdílům.

Ve společnosti stráží a prchajících se protlačili na otevřené prostranství. Jenže nebylo tak otevřené, jak mělo být. Celý prostor byl obstoupen vojáky a rozdělen na tři části. Každý z utíkajících musel projít kolem čtyř hromotluků, kteří ihned třídili příchozí na muže, ženy a děti. Jen kojence nechávali matkám. Děti se bránily a nechtěly opustit rodiče. Ani dospělí nehodlali připustit rozdělení. Při pohledu na meče a nože a na tři mrtvé na dláždění však postupně rezignovali. Děti byly okamžitě hnány pryč, zatímco k mužům a ženám mluvil velitel zásahu. Hlasitě vykřikoval, že děti půjdou sloužit na druhé a první hradby a mají před sebou skvělou budoucnost, pokud se rodiče neproviní překročením zákonů. Mezi ženami procházel další muž v uniformě, který vybíral mladé a hezké a odváděl je na konec prostoru k jedné z ulic. Hanka si narazila čepici víc do čela a nasadila nejtupější výraz, na jaký se zmohla. Mohutná ruka ji stejně jako kluky odstrčila mezi děti. DelHas se jim ztratil z očí.

„Někde po cestě se pokusíme zdrhnout do uliček,“ zašeptal Zik. Jenže nepočítal s tím, že si je strážní pojistí. Než stihli cokoliv vyzkoušet, jeden z mužů všem dětem postupně kolem krku natáhl smyčky připoutané k vodícímu lanu, a utáhl uzel ke krku tak, aby se nikdo ze smyčky nemohl vyvléknout.

„Tohle asi v plánu nebylo, že?“ podotkl Matyáš, když vyzkoušel pevnost pouta. „Co s námi bude?“

„Nemluv a šlapej,“ schytl chlapec pohlavek od strážného, který je doprovázel.

Hanka se na muže zle podívala, ale kouzlit si netroufla. Kolem bylo příliš mnoho uniformovaných chlapů se zbraněmi na dosah ruky. A navíc neměla volnost pohybu, což by mohlo špatně dopadnout.

Pokračovali v cestě a vzápětí se větší část jejich doprovodu odpoutala. Nyní je hlídali už jen dva muži vpředu – ti určovali směr a rychlost – a dva vzadu. Další dvojice volně procházela kolem nich. Pořád stoupali do kopce, několikrát dokonce museli po schodech. Menší děti začaly fňukat, což strážné rozčilovalo. Nakonec raději zpomalili, aby všichni stačili udanému tempu.

Jak se vzdalovali od požáru, dýchalo se jim lépe. Smrad spáleniny se ale nesl vzduchem až k nim. Došli k další bráně. Hanka ji nepoznávala a litovala, že se nemůže Zika zeptat, kde vlastně jsou, jestli na třetích nebo na druhých hradbách.

Zik luskl prsty, aby přitáhl jejich pozornost. „Teď, nebo nikdy! Mizíme!“ zašeptal naléhavě, sáhl pod plášť pro svůj zavírák a několika tahy přeřízl smyčku, kterou měl kolem krku. I Hanka sáhla pro tesák a měla v plánu hned po sobě osvobodit i Matyáše. Ale dřív, než se jí podařilo nahmátnout trpasličí zbraň, smyčka kolem jejího krku se sama od sebe stáhla a odřízla jí přísun kyslíku do plic. Bleskově magicky zareagovala, ale v příští vteřině toho stejně rychle nechala, protože provaz vsakoval vyslanou magii jako houba a jen o to silněji stahoval sevření. Koutkem oka zahlédla Zika, jak zaváhal, když uviděl, jak provaz škrtí všechny připoutané a ti se postupně v křeči hroutí na zem. Utíkej, ty troubo, chtěla vykřiknout Hanka, ale nemohla. Zik dospěl k názoru, že kamarádům nepomůže a dal se na útěk. Jeden ze strážných měl v ruce kuši a poslal za uprchlíkem dvě šipky. Ty se Zikovi zabodly do zad. Chlapec přesto nezměněnou rychlostí sprintoval pryč. Kožený chránič, který zatím nikdo z nich nestihl odložit, mu

pravděpodobně zachránil život. Vzápětí kamarád zmizel ve tmě, zatímco oni se dusili na kamenném dláždění.

Jeden z uniformovaných průvodců spojil přeříznuté konce Zikovy smyčky za pomoci jakési kovové spojky a všeobecné škrcení ustalo. Děti, svíjející se na zemi, zase začaly dýchat a ty menší i brečet.

„Spratkové zatracený! Ticho tady bude! A když říkám ticho, tak myslím ticho! Od koho zaslechnu jen špitnutí, seřežu ho do krve! Rozuměli jste?“ začal na ně řvát nejstarší voják, rozzuřený faktem, že mu jeden ze svěřenců zdrhnul. „Jestli se ještě někdo z vás toho provazu jen dotkne, jste všichni mrtví. Je vám to jasný?! Tohle je magický lano a příští utažení už by vás zabilo, tak se koukejte chovat spořádaně a dělejte jen to, co vám nařídím!!!“

Děti ztichly, jen tu a tam se ozval přidušený vzlyk.

„A teď vstávat a pokračujeme v cestě. Jasný?!“ počkal, až se děti zdvihnou ze země a dal pokyn k dalšímu přesunu. Hanka a Matyáš se po sobě rezignovaně koukli. Nezbývalo než se podřídít a jít, kam jim přikázali. Obklopovaly je široké, dlážděné ulice a vítr k nim občas přinášel lehké závany kouře. Podle vzhledu okolních domů Hanka tipovala, že se jedná o druhé hradby. Opět se trmáceli do kopce. Nikdo jiný se venku nepohyboval, všude byla tma, jen tu a tam svítilo pár oken. Hanka se modlila, aby nepotkali spídy či jiné potvory. Když viděla, jak dokážou jedním skokem překonat hradby, necítila se bezpečně ani uvnitř města. Navíc by se v současné situaci jen stěží ubránila. Strážní jí připadali trestuhodně bezstarostní.

Konečně se před nimi po dlouhém pochodu otevřely jedny dveře a strážní je postrkovali do chodby osvětlené prskající loučí. Postupně jim z krku sejmuli smyčky a zahnali je do dvou místností – do jedné kluky, do druhé dívky. Hanku v čepici a plášti v nedostatečném osvětlení odhadli na kluka, takže zůstala ve společnosti Matyáše. Do jednoho kouta jim šoupli dva kbelíky místo záchodu a nic víc. Mramorová leštěná podlaha byla tvrdá a studená. Hanka svlékla kožený chránič a použila ho jako podložku. Místo polštáře si sbalila pod hlavu plášť. Cvičně se pokusila o magické spojení

s Vronem, ale marně. A zatímco přemýšlela, zda by měla kontaktovat DelHase, přihlásila se ke slovu únava a ona uprostřed myšlenky usnula. Dlouhý odpočinek jim ale dopřán nebyl. Brzo ráno se rozletěly dveře a do místnosti vrazili strážní. Urychleně stočila pocuchané vlasy a narazila si na ně čepici. Zamračení zbrojnoši je srovnali do řady ke stěně, ani jim nedovolili, aby si vzali věci odložené během odpočinku. Hanka se bez nože, který po dobu spánku zastrčila na podlahu pod chránič, cítila nepříjemně zranitelná. Aspoň že měla v zásobě dostatek magie. Napjatě čekala v řadě s ostatními, co bude.

Když do místnosti vstoupil vysoký muž, překvapeně zamrkala. Vycítila skutečného mága. Byl bohatě obdařen sedmým smyslem, ale s jeho aurou nebylo všechno v pořádku. Nedostala však příležitost ji zkoumat, protože muž sáhl do kapsy a navlékl si na pravou ruku velice neobvyklou rukavici. Byla ze silné bílé kůže, zdobená vypalovanými magickými vzory. Hance z pohledu na ni naskočila husí kůže. Nevěděla, co ji dovedlo k poznání, ale byla si jistá, že je vyrobena z kůže jednorožce. Ztěžka polkla a sledovala, jak muž přistupuje ke shromážděným dětem a každého se na prsou dotýká bílou rukavicí. Co jim sakra dělá? Pro jistotu zamumlala ochrannou veršovánku, aby se zabezpečila před ukradením energie.

Mág přistoupil k ní. Strážní kolem něj měli ruce položené na zbraních. Hanka se zabezpečila magickým štítem proti násilí. Sotva se ale rukavice dotkla její hrudi, uvědomila si, jak nedostatečná a špatně směřovaná její prevence byla. Účinnost předmětu spočívala v ovlivnění mysli směrem k dobročinnosti. Rukavice ji přesvědčila, aby z vlastní vůle poskytla nejen své síly, ale i maximum magie tomu, kdo ji měl navlečenou. Amulet z kůže jednorožce obešel štíty a zábrany a vnutil její mysli pokroucenou verzi celé akce. Dívka dobrovolně odevzdala veškerou magii, protože proti naléhavé žádosti o pomoc se nezabezpečila. Všechna energie byla vmžiku pryč. Záludnost kouzla v ní vyvolala zuřivost. Měla sto chutí se vrhnout mágovi po krku. Nadechla se... a zafungovalo Rafanovo dlouholeté působení na její letoru. Spočítala si, že bez magie a beze zbraně bude v nevýhodě. Jak to Rafan říká? Vždycky je po ruce vhodné řešení, jen ho najít! Snažila se potlačit zuřivost, aby mohla přemýšlet. Ale jak má, sakra, přemýšlet, když ji

takhle hloupě doběhli? Hnusným trikem s rukavicí ji snad rozzuřili víc než Pohromakovi ve škole upírím cucem. Obírali ji o magii, aniž si čehokoli všimla... Proboha! To je ono! Přesně tohle kouzlo hledá. Proč by dnes upírí cuc nemohl posloužit jí? O kouzlu ví přece úplně všechno, není důvod, proč by se jí nemělo podařit. Kdo by si pomyslel, že ho i ona někdy použije. Odsunula morální zábrany stranou. Strážní si jí nevšímalí a mág pokračoval v dalším sběru energie. Nasměrovala k němu neznatelné upírí vlákno a s opatrnou lehkostí se napojila na mužovu auru. Téměř bytostně cítila, jak magie proudí k ní a zaplňuje vzniklou prázdnotu. Zažila úžasně opojný okamžik a musela se silou mocí přinutit k přerušení magického toku dřív, než mág vlákno zpozoruje. Skoro se až polekala radosti, která upírí cuc provázela. Nyní chápala, proč to bratry Pohromakovy tak bavilo.

„... a tyhle tři zatím šoupněte do zrcadlovky. Budou se RasMafinovi líbit. Snad vám za to odpustí i ten poškozený provaz,“ probrala Hanku ze zamyšlení hlasitá mágova slova. Vzápětí ji ruka strážného hrubě postrčila do místnosti.

„Seber si věci, stěhuješ se,“ nařídil jí rázně. Sbalila plášť tak, aby ukryla dýku, a podívala se, že se ještě nikdo nesnažil je prohledat. Nejspíš tu děti zbraně nenosí. Potěšilo ji, že spolu s ní hnal další strážný i Matyáše a ještě jednoho malého, teprve pětiletého zamlklého chlapce. Eskortovali je krásně zdobenou chodbou, z níž zabočili do užší neosvětlené chodby a po schodech dolů. Než se nadáli, šoupli je do zavlhlé kamenné místnosti. Bytelné dubové dveře zaduněly, jak někdo zvenčí zaklapl železnou závoru. Ocitli se v absolutní tmě. Hanka zatuchlý prostor magicky osvětlila a zachvěla se zimou. Místnost s klenutým stropem podle všeho vytesali přímo ve skále. U jedné stěny stála dlouhá bytelná lavice a opět obligátní kbelík. Do další stěny byly ukotveny řetězy, asi pro případ nebezpečných vězňů. Nevládne prostředí nevěstilo nic dobrého. Bude se muset zkusit spojit s DelHasem a požádat ho o radu. Posadila se na lavici a malý kluk se nesměle uvelebil vedle ní. Vzala ho kolem ramen a dítě se k ní mlčky přitisklo. Matyáš obcházel místnost, prohlédl si řetězy a zkoumal udusanou hliněnou podlahu. Hanka se mezitím pokusila o dračí spojení s Tianem. Jakmile však sáhla po obrazu cibulového krystalu, jako by ji někdo šlehl ledovým bičem. Chlad se

zakousl až do jejích vnitřností. Při pokusu přivolat magicky trochu tepla se rozklepala jako osika ve větru.

„Chceš půjčit flísovkou?“ svlékl Matyáš své cizokrajné oblečení a hodil jí ho přes ramena. Uvědomila si, že jí cvakají zuby. Chlapec jí položil dlaň na čelo.

„Nezdá se, že bys měla horečku,“ zavrtěl udiveně hlavou, „co ti je? Přece tu není taková zima, aby ses musela klepat.“ Matyášova bunda vůbec nehřála.

„Sedni si, ať se nepřerazíš, až pppřestanu svítit,“ drkotala se a hned, jak ji poslechl, skončila s veškerou magickou aktivitou. Její nejasné podezření se potvrdilo, najednou si připadala jako vymrzlý člověk, který vstoupí do vyhráté místnosti. Stáhla si bundu z ramen, protože jí bylo vedro. Smotala ji pod hlavu malému chlapci, jenž mezitím na lavici vedle ní tvrdě usnul.

„Opravdu nechápu,“ prohlásil nahlas Matyáš, „proč tomuhle sklepu říkají zrcadlovka. Nic lesklého jsem tu neobjevil. A taky bych moc rád věděl, proč nás sem zavřeli.“

„Správně položená otázka!“ ožila najednou Hanka. „Odpověď se přímo nabízí.“

„Nerozumím.“

„Ze všech dětí na laně jsme my tři měli nejvíc vyvinutý sedmý smysl. A tahle místnost je zabezpečená, aby se v ní nedalo pořádně kouzlit.“

„Co je sedmý smysl?“

„Přece schopnost používat magii.“

„Nic takového nemám ani neumím.“

„Ale, Matyáši, přece jsi mi na planině pomáhal držet medailon.“

„Zdalo se mi, že je na tebe těžký, jenom jsem ti podepřel ruce.“

„A co ty bytosti, které tě oslovily?“

„Halucinace?“

„Nebud' labuť, sedmý smysl prostě máš, ať už chceš nebo nechceš. Dřív nebo později se ho naučíš i používat.“

„Nemám zájem. Chci hlavně najít Alici a vrátit se domů.“

„Kam domů?“

Matyáš začal Hance vyprávět o svém dosavadním životě ve světě, kde magii člověk najde pouze v pohádkách a v tricích iluzionistů. Vyprávěl o babičce a dědovi, kteří se o něj starají, protože rodiče zahynuli při autohavárii, když byl ještě malý. Vyprávěl o tetě, k níž jezdí na prázdniny, aby dělal společnost své sestřenici, která se po úraze ocitla na vozíku. Alice je navzdory svému postižení skvělá holka s bujnou fantazií. Ani ona nemá tátu, protože od nich utekl, když doktoři rodičům oznámili, že jejich dcera už nikdy nebude chodit. Teta se ale navzdory problémům odmítla přestěhovat do města a rozhodla se zůstat v horském baráčku po rodičích. Vozík s Alicí s odhodláním sobě vlastním tahá po cestách i necestách horského terénu.

„Víš, teta je hrozně fajn a nedělá ze všeho vědu a problém jako děda s babičkou. Vůbec jí nevadí, když se na půdě hrabu ve starém harampádí a tahám ho Alici do postele. Je ráda, že se se sestřenkou zabavíme a ona má možnost něco ušít nebo uklidit. Taky je jediná, kdo mi občas vypráví o tátovi. Prý v době, kdy byl ještě mladej, hned po škole, neměl nervy na to, aby furt poslouchal, jak ho rodiče sekýrují, a utekl do světa. Čtyři roky o sobě vůbec nedal vědět. Pak se najednou vrátil do tetiny horské chalupy a v náručí si přinesl mě. Neměl prý žádná zavazadla. A nechtěl mluvit o tom, co se mu stalo. Teta tvrdí, že byl hodně smutný. Několik dní nato došlo k autohavárii. Policie našla na silnici dvě auta. Otcovo mělo nabouraný nárazník a druhé auto vybuchlo a shořelo. Bohužel i s těly mého otce a

matky. Vlastně ani nevím, jak se matka jmenovala. Policie její totožnost nikdy nezjistila.“

„Měl bys navštívit mága, který umí vizualizovat minulost. Možná by ti leccos o době, na niž se nepamatuješ, prozradil. Nepřipadáš mi jako obyčejný kluk. Jak to, že najednou umíš naši řeč, když jsi odjinud? Proč o tobě školitelé tvrdili, že jsi cestovatel? Proč máš vysoce vyvinutý sedmý smysl, ačkoliv se na vašem světě vůbec nečaruje? Víš, Matyáši, kolem tebe je něco tajemného...“

„Poslyš, necítíš průvan?“

„Cože?“ Hanku udivila ta náhlá změna tématu. „Chceš zpátky svou bundu?“

„Ani ne. Ale co kdybys mi ještě na okamžik posvítila?“

Hanka sáhla po kouzlu a ihned ji zalila vlna chladu. Teď už si byla jistá, že je zima spojená s použitou magií. Přesto dál Matyášovi svítila a zaujatě sledovala jeho chování. Kamarád v jednom místě začal dlouhat do podlahy. Vstala a podala mu nůž. Odškrábal zeminu nad úzkou škvírou. Skoro to vypadalo, že je pod hlínou ukrytý poklop. Hanka navzdory ledové odezvě vyslala magickou sondu směrem dolů a odhalila cosi jako chodbu.

V blízkosti dveří něco zašramotilo. Rychle přihráblí zeminu zpět do škvíry, vrhli se k lavici, Hanka zhasla a ukryla nůž. Dveře se otevřely a dovnitř proniklo světlo pochodně. Jeden strážný se zastavil u dveří a dva další vstoupili dovnitř. První hrubě probudil malého chlapce, popadl ho za ruku a smýkl jím směrem ke dveřím. Hanka se rozhořčeně postavila, ale druhý muž ji tvrdým š'ouchancem srazil zpět na lavici a k nohám jí hodil kus chleba. Ten u dveří postavil na podlahu džbán s vodou a postrčil vystrašeného chlapečka z místnosti ven na chodbu.

„Vy dva počkejte, až na vás přijde řada, však se dočkáte, milánkové, potom už vás ty roupy přejdou,“ ušklíbl se zlomyslně hrubián, „svíčku si, zdá se, nezasloužíte, takže zůstanete hezky potmě.“

Dveře zaduněly pod zapadající závorou a Hanka s Matyášem se chvíli ani nepohnuli. Ticho, které se po odchodu ozbrojené eskorty rozhostilo, nebylo narušeno nejmenším zvukem. Hanka opatrně posvítila. Prohlédla si chleba a štítivě ho odložila stranou. Matyáš přinesl džbán a oba se hltavě napili.

„Tak co, Maty, utečeš spolu se mnou?“

„Rád bych. Ale než se prohrabeme dolů, nejspíš se pro nás vrátí.“

„Pomůžeme si magicky. Kdybych při akci náhodou zmrzla, neváhej a shod' mě dolů do chodby, tam už snad zdejší klima působit nebude,“ ušklíbala se uličnický Hanka a s vervou se pustila do odkrývání poklopu. Během následujících vteřin měla pocit, že jí umrznou všechny končetiny, ale zatnula zuby a pokračovala, dokud nebyla udusaná hlína pryč. Matyáš ve tmě trpělivě čekal, jen ji držel za loket.

„Zahřej mi ruce, prosím tě,“ požádala ho, když skončila. Přitiskl si její dlaně pod bundu na břicho a jen sykl, jak se chlad prodral až k jeho kůži. Jakmile se trochu zahřála, posvítila, a on mohl odsunout desku zakrývající otvor. Pomohl Hance dolů.

„Páni, to je úleva,“ konstatovala. Ukázalo se, že protimagie místnosti už pod podlahu nedosahuje.

„Teď všechno vrátím zpět na místo. Ať si lámou hlavu, kam jsme zmizeli,“ zakouzčila ještě jednou a srovnala podlahu do původního stavu. Sice přišla o část magie, ale snad tím pro ně získala malý náskok. Po pár krocích narazili na širší chodbou. Matyáš instinktivně zvolil směr, kterým se vydali. Chůze špatně větranými podzemními prostory nebyla žádná slast. Už únavou sotva vlekli nohy a navíc narazili na zával.

„A do háje,“ zamračila se Hanka, když prozkoumala velikost překážky.

„Na průchod nemáš dost magie?“ zvědavě se zeptal Matyáš.

„Těžko říct... asi už by mi pak nezbylo nic na obranu,“ mnula si přemýšlivě nos. „Víš co? Zkusíme se kousek vrátit. Jednu chvíli jsem měla pocit, že se nad námi ozývají zvuky.“

Na zpáteční cestě nezkoumala stěny, ale zaměřila se na strop.

„Tady,“ zarazila kamaráda v jednom ohybu. „Uhni kousek stranou, pokusím se narušit stropní vrstvu.“

„Nespěchej. Nejdřív mi posvit' mi sem dolů.“

„Cos našel?“

„Růžici Deliů.“

„Prosím?“

Matyáš se sehnul a pootočil obrazec v kameni. Ve stropě se s vrzáním rozevřela škvíra a z ní se vysunula tyč s okem. Hanka za ni zatáhla směrem dolů. Ukázalo se, že tyč není pouhou tyčí, ale žebříkem. I otvor ve stropě se rozšířil na vstupní velikost.

„Odkud máš tyhle znalosti?“ zamračila se na svého společníka.

„Asi už to přede mnou někdo někdy použil... Ale za boha si nemohu vzpomenout, kdo a kdy.“

„Tvoje tajemství mě začíná fakt zajímat,“ usmála se Hanka a vytáhla se na první příčku žebříku. Dál už bylo snadné vyšplhat vzhůru. Ocitli se v nějakém průchozím sklepení. Za jednou zdí se ozývalo podivné klepání.

„Co to může být?“ nedokázala Hanka určit původ zvuku.

„Jako by sedlák naklepával kosu.“

„Nebo opravuje něco kovového.“

„Kudy se vydáme?“

„Já nevím.“

„Babička vždycky říká: hodně štěstí a vykroč pravou nohou. Já bych to zkusil doprava.“

„Jsem pro.“

Chodba je po pár minutách zavedla ke schodišti vzhůru. Sem už pronikalo denní světlo.

Pomocná ruka?

„Nááástůůů!“ zařval najednou ostrý hlas nahoře. Hanka se lekla, že by se v ní krve nedořezal. Přitiskli se ke stěně pod schodištěm. Nad nimi se zaduněl hlasitý dusot mnoha bot a ze dveří v úrovni schodiště se vyhrnulo pět vojáků, kteří si ještě cestou chvatně upravovali uniformy. Přehnali se kolem nich, aniž si jich všimli.

„No nazdar! Že my jsme vylezli v kasárnách!“ zašeptala Hanka.

Zvenčí zazněly další hlasité povely.

„Co teď?“

„Aspoň se koukneme, jak to nahoře vypadá,“ rozhodla dívka a po špičkách začala stoupat po schodech.

„Ale, ale, kohopak to tu máme?“ ozvalo se jim za zády.

Bezděky sevřela rukojeť nože ještě dřív, než se stihla otočit.

„Snad byste nechtěli zabít chudáka mrzáka?“ zašklebil se muž pobaveně, když mu Hančin tesák zamířil na břicho. „Tak zpívejte, ptáčekové, co jste zač? Kdepak jste se tu vzali?“

Muž nebyl ani mladý ani starý, jednu nohu měl zabandážovanou v obvazech a nenuceně se opíral o berle. Vlastně, jak si Hanka všimla, když se koukla pozorněji, opíral se jen o jednu berli, aby tu druhou mohl v případě nutnosti použít jako zbraň. Schovala nůž. V nejhorším případě může bojovat magicky.

„Zabloudili jsme a potřebujeme se nějak nenápadně dostat ven,“ odpověděla po pravdě.

„A není náhodou ten poplach nahoře kvůli vám? Nestrkali jste nos někam, kam jste neměli?“

„Kvůli nám dvěma by přece nesvolávali vojáky, o nás jim určitě nejde,“ troufla si Hanka polemizovat, protože vycítila z mužova postoje zaváhání. Možná by se s ním dalo mluvit.

„Tak kde jste se tu vzali?“ zeptal se důrazněji.

„Utíkáme z jedné kobky, kam nás zavřeli. V noci nás chytili při požáru na pátých hradbách a násilím odvedli spolu s ostatními dětmi.“

„Děti z pátých hradeb? Tak přece je pravda, že Rasiové začali rodičům brát děti?“ mužova podezíravost se jako mávnutím kouzelného proutku změnila v opravdový zájem. „Kam vás odvedli?“

„Byla tma a příliš se tu nevyznáme.“

„Ale přece víte, kudy jste utíkali...“

„To samozřejmě víme. Pomůžete nám?“

„Ven? Tam by vás chytili dřív, než byste udělali pět kroků. Pojd'te se mnou, zatím vás schovám,“ muž se tiše zachechtal, „v kasárnách pésky vás určitě hledat nebudou.“

Vedl je chodbou zpět ke dveřím, kolem kterých prošli. Muž je otevřel a

kývl na oba, aby vstoupili. Okamžitě bylo jasné, že Hančin odhad zvuků byl přesný. Všude se povalovala poškozená zbroj. Uprostřed všeho nepořádku trůnila stolička, na stole vedle ní pár dřevěných forem a několik kladiv. Opodál světélkovalo kamenné koryto se žhavým uhlím a kovářské náčiní. V koutě se povalovaly stohy kůží a různé spony.

„Jak se vám líbí moje království?“ zašklebil se na ně voják a odložil jednu berli u dveří.

„Trochu začouzené...“

„Máte hlad nebo žízeň?“ kývl ke stolu, kde se na míse krčilo několik placek a vedle nich korbel s pivem.

„Voda by nebyla?“ ohrnula nos Hanka.

„Ukaž se,“ vzal ji za rameno voják a otočil k sobě, „já si hned říkal, že asi nebudeš kluk. Moc hezká tvářička.“

Jak ji vzal za bradu, Hanka ho chytila za ruku a v očích jí zajiskřil vztek.

„Myslím, že si radši pomůžeme sami,“ zasyčela mu zlostně do obličeje a kývla na kamaráda, „Maty, jdeme pryč.“

„Ale počkej. Nezlob se,“ houkl za ní muž, „přísahám, že už se tě ani nedotknu.“

Hanka se u dveří zarazila. Bez pomoci tohoto chlápka si v blízkosti kasáren těžko poradí. Ale rozhodně nehodlala strpět osahávání.

„Měj rozum, holka. Jestli utíkáte od Rasiů, buď si jistá, že jsem na vaší straně. Opravdu! Taky s nimi mám nevyřízené účty.“

„Dobře. Zkusím vám věřit,“ váhavě přikývla.

„A teď se pojd'te schovat. Za chvíli nahoře skončí ta šaškárna a mohl by sem někdo přijít.“

Za nenápadným špinavým závěsem se ukrýval prostorný neuklizený kumbál. Muž z něj vyházel několik koňských sedel a skopl do kouta smradlavé drátěné košile. Uvolnil židli a vyklepal potah pohovky.

„Já vím, nic moc, ale musí to zatím stačit. Večer vám na podlahu přidám jeden slamník, abyste si mohli odpočinout. Jídlo mám přivázané támhle na háku, jinak by mi ho ožušlaly myši. Za chvíli donesu i vodu. Hlavně buďte zticha, kdyby někdo přišel.“

Matyáš se uvelebil na židli, Hanka na pohovce.

„Z bláta do louže,“ vzdychl, „už jsme zase zavření ve tmě.“

„Upřímně řečeno, tady se cítím podstatně líp,“ zašeptala Hanka, „z toho mága, co nás obíral o magii, jsem měla husí kůži.“

„A z tohoto chlapa ne?“

„Ne, je akorát trochu vtíravej. Ale s pomocí to myslí vážně.“

Když jim přinesl korbek se studenou vodou, Hana se zeptala: „Kde vlastně teď jsme?“

„Nabourali jste se, moje milá, přímo do elitních kasáren mezi prvníma a druhejma hradbama. Musím říct, pro uprchlíky skvělá volba,“ uchechtl se, „hlavně tu buďte zticha.“

Zvenčí se ozvaly hlasy, takže jim nezbylo, než poslechnout jeho radu. Několik vojáků si přišlo vyzvednout zbroj a domluvit si na večer sraz v putyce. Tyhle řeči Hanku nezajímaly, proto se rozhodla znovu vyzkoušet, zda je někdo na příjmu. Vron nebyl. Po krátkém rozmýšlení sáhla v mysli po DelHasově komunikačním krystalu.

„Chce s tebou mluvit osoba, která vyřizovala vzkaz opilého trubadúra přestárlému panicovi,“ pronesla opatrně a co nejzřetelněji.

„Hanko? Co je s vámi, jste v pořádku?“ ozval se jejich přítel téměř okamžitě.

„Já a Matyáš jsme živí a zdraví. O Zikovi nic nevíme. A co vy?“

„Právě dávám dohromady pár lidí. Jste v bezpečí? Rasiové na ulicích zatýkají a odvádějí hlavně ty, co disponují sedmým smyslem. Jestli jste na cestě k Josefovi, mohli bychom se za chvíli setkat.“

„Momentálně se nemůžeme hnout,“ vzdychla Hanka, „uvízli jsme na problematickém místě...“

A sdělila DelHasovi, co se jim přihodilo a kde se ukrývají.

„No nazdar,“ na okamžik se odmlčel, „nebude snadné vás odtamtud dostat. I když... No... Dej mi nějaký čas, pokusím se zorganizovat váš přesun. Nevíš náhodou, za jakým účelem Rasiové odvěkli děti? Nikdy předtím se v tomhle městě dětem neubližovalo, natož je oddělit od rodičů. Spoustu lidí jejich akce pořádně naštvála a v noci došlo k nejedné krvavé bitce. Pověz mi podrobnosti o dění v klášteře.“

Hanka poctivě odvyprávěla všechny zážitky.

„Oni z vás vycucli magii?“ zděsil se DelHas. „Zatraceně! Sázím na nějakou velkou průšvih! Potřeboval bych se mrknout do chrámové knihovny a najít pár odpovědí, než bude pozdě. Zatracení Rasiové!“

„Tiane, co se děje? Máme si dát na něco pozor?“

„Jo. Nenechte se chytit!“ odpověděl důrazně a spojení zmizelo. Hanka se rozhodla dát muži čas na rozmyšlenou, než ho znovu osloví, ačkoliv měla na jazyku ještě spoustu otázek. Rozzlobil ji, protože ona mu poskytla maximum informací a on nevysvětlil vůbec nic. Copak nikdy nepracoval v týmu?! Jakmile z vedlejší místnosti zmizeli návštěvníci, pověděla o svém hovoru Matyášovi.

„A nemohli bychom podobným způsobem komunikovat v myšlenkách i my dva?“ zeptal se Matyáš.

„Proč ne,“ podivila se Hanka, že ji to zatím nenapadlo, a pokusila se najít krystal kamarádovy osobnosti. Byla si tak jistá svým uměním, že ji skoro šokovalo, když neuspěla. Matyáš žádný krystal neměl. Jako by v komunikační oblasti vůbec neexistoval. Jen prázdno, prázdno, prázdno...

„Tak co?“ zeptal se nahlas.

„Já... víš... no... asi to nepůjde. Nedokážu se na tvou osobnost napojit.“

„Třeba jsi unavená.“

„Spíš nejsem dost dobrá,“ bezradně rozhodila rukama.

„Nevadí,“ utěšoval ji Matyáš.

„Hej, vy dva, pojd'te mi pomoci se slavníkem,“ houkl na ně muž odvedle.

Společnými silami učinili z kumbálu místnost na přespání.

„Na pár dní vás schovám,“ pokýval hlavou, když dokončili poslední úpravy, „ted' musím najít lidi, co by vás dostali domů. Kde vlastně bydlíte?“

„V penzionu u Josefa na třetích...“

„Vím, kde to je,“ přerušil muž Hančino vysvětlování, „jakmile se situace ve městě trochu uklidní, mohli bychom vás propašovat ven z kasáren. Ale nejdřív si podrobněji popovídáme o dětech, co byly v noci odvečeny spolu s vámi. Na večer pozvu dva přátele a pokusíme se určit místo, kam je Rasiové zavřeli.“

Hanka měla na jazyku, že bude bezpečněji počkat na DelHasův pokyn, ale pak usoudila, že není moudré prozrazovat, jakým způsobem se s Tianem domlouvá.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se ho.

„Na jméně nesejde. Prostě mi říkejte Edo. Jak vidíš, ani já se neptám, kdo jste. Nevědomost je momentálně bezpečnější.“

„Souhlasím, Edo, díky,“ usmála se na něj.

„Jo,“ zamručel a odešel pracovat.

Poté co zmizel někam na oběd, Hanka znovu kontaktovala DelHase.

„Dobře, že se ozýváš,“ odpověděl, „mám ještě pár důležitých otázek.“

„Stejně jako já,“ nezdvořile podotkla Hanka.

Pokračoval, jako by ji neslyšel: „Zapomněla jsi mi říct jméno člověka, který se vás ujal, a podrobnosti o místě, kde jste schovaní.“

Co věděla, mu řekla a hned připojila vlastní otázku: „Co jsou ti Rasiové zač? A proč nám sebrali magii?“

„Rasiové jsou starý šlechtický rod, který už řadu let šilhá po vládě. Odpověď na druhou otázku neznám.“

„Ale něco tušíte. Za jakým účelem Rasiové zatýkají mágy, proč jsou pro ně důležití, když tu není možnost magii doplňovat? To přece nedává smysl.“

„Možná se jich bojí.“

„Tiane, nemluvíte se mnou na rovinu! Co fakt nesnáším, je zatajování nepříjemných informací. Proč se RasMafin zajímá o dětské mágy? O co jde?“

„Víš, holka, Motýlí bránou mohou přicházet i mnohem horší potvory, než jenom genogové a spídové. Já bohužel nejsem odborník na simbionty, ale bojím se, že neschopnost Rasiů umožnila invazi nebezpečných tvorů.“

Jinak si neumím vysvětlit fakt, že v Quinwalu mizí kouzelníci, a přitom se neobjevila ani jedna jediná zpráva o tom, že by některého z nich zabili. Jestli stojí za jednáním Rasiů simbiotičtí vetřelci, lítáme v pěkném maléru. Jsou to ovšem jen moje nepodložené dohady. Tak co, jak se ti líbí tyhle nepříjemné zprávy?“ dodal jízlivě.

„Je možné vaše dohady ověřit?“

„Ověřování by bylo složité i v době, kdy jsme ještě vládli. Teď jsme bez šance.“

„Minule jste říkal něco o chrámu.“

„Ano, uvnitř jsou knihy a svitky se spoustou informací. Kněz nebo náš nejvyšší mág by možná odhadli, jestli hrozí nebo nehrozí městu nějaké nebezpečí. Teď je ale vláda v rukou Rasiů...“

Hanka v jeho slovech vycítila beznaději.

„Máte nějaký nápad, co se dá dělat?“

„Jistě. Hodně rychle zmizet někam daleko za moře. To je jediná rada, kterou ti můžu dát. Jenže má háček. Lod', na níž jsi chtěla odjet, vzala za své při požáru. Sice nám zbyla ještě jedna, ale ta připluje až za dva týdny.“

„To snad není pravda.“

„Je mi líto. Ale chtěla jsi znát špatné zprávy.“

„Jo. Díky za ně,“ vysoukala ze sebe se zatnutými zuby. Několikrát se zhluboka nadechla, aby mohla pokračovat v rozhovoru: „Eda se nabídl, že nás v nejbližších dnech dopraví k Josefovi...“

„Proboha, jen to ne! Vyřid' mu, že v hospodě momentálně není bezpečno.“

„Co je s Josefem a jeho ženou?“

„Jak už jsem říkal, požár a únos dětí vyvolal ve městě pozdvižení. Lidé tvrdí, že chatrče kvůli té noční akci zapálili sami Rasiové a nepokoje se šíří rychleji než semena povětrnice. Na čtvrtých hradbách se každou chvíli bojuje. Třetí jsou zatím v klidu, ale u Josefa hlídají posílené strážce. Ani razítka a pečetě už nikomu bezpečnost nezaručí.“

„Jak to víte?“

„Právě před chvílí jsme se u Josefa dostali do konfliktu s vojenskou patrolou. Bylo nutné Josefa i ostatní zaměstnance penzionu uklidit z dosahu Rasiů. Až tě vyzvednu u Edy, odvedu tě za nimi. Momentálně je půda penzionu pro hosty zatraceně horká. Myslím, že hospodu začali používat jako past.“

„Mohu říct Edovi o našem rozhovoru?“

„Budeš muset. Vyřid' mu, že se s ním někdo důvěryhodný už brzo spojí. Ať hlavně nic nepodniká na vlastní pěst.“

„Vy víte, kdo Eda je?“

„Ta kasárna, kde se ukrýváte, mi dlouhá léta byla domovem, tudíž znám nejen místo, ale i lidi. Rasiové přece nemohli vyměnit veškerý personál. Tolik příznivců a věrných ve městě nemají.“

„A co Zik? Objevil se?“

„Ano. Právě kvůli tomu, co vyprávěl, jsem vyrazil za Josefem. Promiň, musím končit, zrovna za mnou někdo přišel. Tak nezapomeň, zůstaňte schovaní a nedělejte žádné hlouposti!“

„No jo, já vím,“ vzdychla Hanka. Vůbec se jí nezamlouvala představa delšího pobytu v neútulném, kouřem nasáklém kumbálu. Ale DelHas má pravdu. Neznají město, nemají, kam jít, vlastně jsou odkázaní na jeho pomoc. Kdyby se tu aspoň dalo něco smysluplného dělat...

„Kontaktuj mě zase zítra v poledne, ano?“ požádal DelHas, než přerušil spojení.

Hanka a Matyáš se v temné místnůstce brzo začali nudit. Postupně vyzkoušeli všechny druhy zábavy, na které si vzpomněli, ale většina her vyžadovala světlo nebo aspoň mluvení, což se Edovi nelíbilo. Magií Hanka plýtvat nechtěla, takže nakonec začala Matyáše učit meditační techniky.

Večer Eda odešel do hospody a přísně jim zakázal používat světlo a mluvit nahlas. Usoudili, že bude lepší si rovnou lehnout a spát. Začali se cítit hůř než v předchozím vězení. Sice pomoc potřebovali, ale vynucené nicnedělání jim brnkalo na nervy.

Hanku vytrhlo ze spánku, když jí někdo třásl ramenem. Sotva si protřela oči, Eda se sehnul k Matyášovu slamníku a probudil i jeho.

„Co se děje?“ zašeptala polekaně.

„Rychle oba vstaňte, sbalte se, mám pro vás super extra ubytování,“ dýchl na dívku a alkoholový závan z jeho pusy ji málem porazil. Eda sice vyslovoval s určitými potížemi, ale zdálo se, že ví, o čem mluví.

„Opravdu? A kde?“

„Kamarád má tady nedaleko prima bejvák. Tam budete jako v bavlnce. Je to tady kousek... ani né deset minut vodsad’.“

„Já nevím,“ váhala Hanka, „náš přítel přikázal, abychom se odtud nehnuli.“

Na jednu stranu toužila Edu poslechnout a zmizet z jeho neútné temné komory, ale jako opilec v ní mnoho důvěry nebudil. Na berlích se sice pohyboval obdivuhodně šikovně, ale i tak...

„Neblázni, princezno. Já přece tomu vašemu kámošovi řeknu, kde vás najde.“

„Ručíte za muže, u kterého máme bydlet? Je důvěryhodný?“ zeptal se Matyáš.

„Že váháš, jinak bych mu o vás přece neřek’. Lepší schovku si neumíš představit. A emili... elimili ...eliminujeme tím možnost prozrazení a následné popravičky.“

„Není divné, že se nám nebojí nabídnout azyl? Copak nemá strach?“

„Jasně že nemá, protože ho všichni potřebují.“

„Doktor?“

„Ale starou belu! On je ještě potřebnější. Do všech hospod tady ve městě vozí chlast.“

„A dokážete nás propašovat ven?“

„Žádný strach, teďkonc to bude legrace. Všichni jsou v terénu a u vchodu má službu Míra. Jenom přeběhnete růžek nádvoří a jste venku na druhé straně hradeb.“

Hanka si natáhla kožený chránič a přes něj plandavou halenu.

„Tím se nezdrě... nezdržuj, to nebudeš potřebovat,“ zápolil s výslovností Eda.

Matyáš Hanku beze slova napodobil.

„Tak už se pohněte, mládeži. Kdyby vás tady u mě našli, podříznou mě jako kuře. A u kámoše budete jako v bavlnce...“

Že je chce Eda co nejdřív vyexpedovat někam jinam, Hanka docela chápala. Zpočátku si možná ani neuvědomoval, do jaké míry ohrožují jeho existenci. Skutečně nerada by ho měla na svědomí, proto se rozhodla poslechnout. Druhým důvodem k rychlému odchodu byla jeho opilost. Bůhvíkolika lidem v hospodě prozradil, že ukryl dvě z unesených dětí.

Vyplížili se na nádvoří osvětlené jen několika pochodněmi. Čekali ve stínu, zatímco Eda se na berlích ladně dosoukal k bráně. Hanku napadlo, jestli ty berle nemá jen kvůli tomu, aby nemusel do bojových akcí. Ale nebyl čas nad tím dumat, protože na ně právě kývl, aby vyrazili. Přeběhli otevřené prostranství a proklouzli vraty ven před kasárna. Sem už mnoho světla nepronikalo. Eda kývl na člověka v tmavém plášti s kapucí. Zakuklenec se k nim otočil a pokusil se o úsměv. Tak podobený obličej Hanku už dlouho neviděla. Zuby jak palisáda po boji a obočím mohl konkurovat medvědovi. Navíc měl sedmý smysl, a poměrně silně vyvinutý.

„Takže vy jste ty děcka?“ sykl protáhle. Hanka se nemohla rozhodnout, jestli mu má či nemá důvěřovat.

„Nebojte se,“ zamrkal na ně spiklenecky Eda, „Fortr je dobrák, i když na to možná úplně nevypadá.“

„Nech si svý rozумы, kámo, a plav se vyspat z tý vopice,“ houkl na jejich zmrzačeného přítele podobený muž. Pak se obrátil k nim: „A vy dva sebou mrskněte, ať nás z kasáren nezahlídnou.“

Muž měl robustní postavu, ale pohyboval se lehce a tiše. Zabočili do nejbližší temné ulice. Dláždění bylo rovné a mohli i bez osvětlení kráčet poměrně rychle a bezpečně. Na konci uličky málem vrazili do zad svého průvodce, protože nečekaně zastavil.

„Před námi je křižovatka s vyhlídkou. Až se dostaneme za ni, už budeme v bezpečí. Musíte se proplížit támhle tudy,“ ukázal rukou do tmy, „prosmýknete se kolem zábradlí, zatímco já půjdu osvětleným prostředkem. Vyrazíte v okamžiku, kdy mě zastaví stráž a bude kontrolovat moje doklady. Pokusím se je zdržet, abyste měli dost času se dostat na druhou stranu křižovatky. Je vám to jasné?“

„Ano,“ přikývl Matyáš a chlap vykročil do otevřeného prostoru. Pomalým krokem došel skoro doprostřed, když se z jednoho podloubí vynořila hlídka. Dva muži přistoupili přímo k němu a třetí s pochodní se

postavil kousek stranou, aby stráž viděla kontrolovanému do obličeje.

Hanka se dotkla Matyášova ramena a oba pod rouškou tmy tiše vyrazili k zábradlí, aby v jeho stínu zamířili k protilehlé části náměstí. V té chvíli se jako na povel rozzářily po obvodu křižovatký pochodně. Dva muži dokonce stáli i v ústí uličky, odkud vyběhli. Všechna úniková místa byla zablokována. Nyní mohli spoléhat jen sami na sebe. Nedalo se očekávat, že by jim v téhle situaci muž v plášti přispěchal na pomoc. Hanka si uvědomila, že nemají jiné východisko, než se vzdát. Stálo proti nim příliš mnoho strážných. Navíc by stejně nevěděli, kudy a kam utíkat.

Ze tmy za hradbou pochodní se ozvalo zaňafání a zavytí. Po něm další, poněkud hlasitější. Vzápětí z nejuvzdálenější uličky vyběhli dva spídové. Okamžitě napadli nejbližší dvojici strážných. Vytí se mísilo s výkřiky a kolegové napadených se bez váhání vrhli na pomoc zraněným. Osud obou spídů byl zpečetěn, ale hluk boje přivábil další potvory. Nocí se rozlehlo halasné zavytí smečky. Přicházelo od kasáren.

Hanka popadla Matyáše za rukáv a táhla ho směrem, kterým se měli přesunout. Nebyla si jistá, jestli je muž v plášti zradil, nebo se jedná o souhru nešťastných okolností, ale vsadila na druhou možnost. Třeba je opravdu ukryje, když uniknou před strážemi.

Na náměstí osvícené pochodněmi se jako hororové stíny přiřítily chlupatí vetřelci. Člověk ani nestačil mrknout a byli všude. V neskutečné rychlosti je nešlo spočítat. Většina spídů zamířila do chumlu lidí. Střetnutí se rozpoutalo podél domů, neboť si napadení snažili u zdí chránit záda. Dál už Hanka boj neviděla, protože dva opozdilci ze smečky je zahlédli. Než na ně stihla zakouzlít a vyrvat tesák z opasku pod halenou, prudce zaútočili. Byla nucena mávat nožem i kouzlit zároveň. Veškerou pozornost soustředila na boj a teprve po několika vteřinách si uvědomila, že tu není sama. Matyáš beze zbraně neměl proti těmhle potvorám šanci. Riskla jedno ohlédnutí přes rameno a utržila kousnutí na noze – zase do stejného místa, kde už ji spídové zranili minule. Znovu zakouzlila zpomalení, a nejbližší mrše švihem přetnula krk s kožovitým okem. Teprve poté doputovala do její mysli

informace o tom, co vlastně viděla. Matyáš sice neměl zbraň, ale přesto si udržel spída od těla. Dokonce – Hanka musela zamrkat, aby uvěřila vlastním očím – ho zahnal pryč. Spíd se znenadání začal chovat, jako kdyby je vůbec neviděl. Matyáš nepochybně použil magii, ale kde ji sakra vzal, když je kouzelník s bílou rukavicí vycucnul a žádný jiný zdroj magie tu široko daleko nebyl? Dokonce i její rezerva se po boji citelně ztenčila.

„Radil bych zmizet z dohledu,“ navrhl šeptem Matyáš a oba se začali sunout pryč z dosahu osvětleného prostoru. Zpočátku se zdálo, že si jich nikdo nevšimne, protože boj se spídy na náměstí pokračoval v plné síle. Strážní zkušeně likvidovali chlupaté vetřelce, ale přesto několik chlapů v uniformě leželo na dláždění. Možná byli mrtví, možná vážně zranění. Hanka s Matyášem příkrčeně postupovali podél zábradlí, aby proti obloze nikdo nezahlédl jejich siluety. Protilehlá tmavá ulička už byla téměř na dosah. Vtom se před nimi vztyčila robustní postava v plášti. Nejdřív se polekali. Hanka před sebe napřáhla tesák, ale vzápětí si oddechli – to je přece Fortr. S úlevou sklonila zbraň a magicky zastavila krvácení z rány na noze. Přeléčení bude muset počkat, až budou v bezpečí. Matyáš naštěstí zraněn nebyl a ani muž v plášti nikde nekrvácel.

„Koukám, že jste vyvázli živí a zdraví,“ ušklíbl se Fortr.

„Měli jsme kliku,“ přikývla Hanka. Pak se muži podívala do očí a naprosto nečekaně ji postihlo magické ochromení. Sice se zmohla na protikouzlo, ale než zafungovalo, chlap ji přitlačil k zábradlí a přehodil ji přes něj. Upustila tesák a oběma rukama instinktivně hmátla do prostoru. Jednou rukou se zachytila kovaného vzoru a druhou šmátrala po další opoře. Nohy klouzaly po hladké skále bez možnosti se zapřít. Najednou měla před očima vzor kovaného zábradlí proti osvětlenému náměstí. Kompozice květin a motýlů by se jí opravdu líbila, kdyby se na ni nemusela koukat právě z tohoto úhlu. Matyáš se shora natáhl a chytil ji pevně za zápěstí. Cítila, jak ji táhne vzhůru. Magicky se nadlehčila, aby mu usnadnila akci. Vtom si uvědomila svou chybu. Prvořadé je zneškodnění útočníka. Ukončila nadlehčování a bez ohledu na pokles směrem dolů, se rozhodla muže znehybnit. Na dvě vteřiny Fortr ztuhl. Jenže útočné kouzlo aktivovalo

jakousi samočinnou obranu, která odřízla Hančinu magii a půl kouzla vrhla zpět na ni. Nejspíš amulet, pomyslela si dívka, když se musela zaštitit dračím mostem, aby přežila. Matyáš ji mezitím zase o kousek povytáhl a díky tomu se zachytila o pár čísel výš. Dokonce v jednom místě nahmátla nepatrný výstupek pro pravou nohu. Vzepřela se těsně před tím, než mužova bota tvrdě zasáhla její ruku, svírající kovového motýla. Vykřikla bolestí a pohmožděné prsty ji přestaly poslouchat. Zůstala viset jen za ruku, kterou svíral Matyáš. Fortr nezaváhal, využil chvíle, kdy se chlapec nemohl bránit, a přehodil přes zábradlí i jeho. Matyáš se sice zachytil, aniž pustil Hančinu ruku, ale bylo jasné, že ji dlouho neudrží. Znovu se musela nadlehčit, aby ho nestrhla.

„Slíbil jsem Edovi, že vás v žádném případě nevydám Rasiům. A já své slovo držím... Určitě bude kvůli nehodě, co vás potkala, velice nešťastný,“ pronesl se sadistickým potěšením muž a teprve pozdě si Hanka všimla, že sebral její tesák a skrz motýlí a květinový vzor bodl Matyáše do předloktí ruky, svírající zábradlí. Začali z vyhlídky padat dolů. Automaticky brzdila pád, ale úbytek magie byl alarmující. Nedokáže zpomalit na rychlost, která se dá přežít. Zbývala jen jediná možnost. Přímo pod nimi vykouzila bránu, aby sebe a Matyáše přemístila ke známé skrýši pod hradbami.